

DOUGLAS ADAMS

DIRK GENTLY.
AGENTIA DE
INVESTIGAȚII
HOLISTICE

ARMADA

DOUGLAS ADAMS (1952–2001), scriitor și scenarist britanic, a debutat încă din anii de liceu în publicații locale din Cambridge, unde eseurile sale umoristice, pe teme filozofice, s-au bucurat de mare succes. După ce a renunțat la St John's College și s-a mutat la Londra, a început să colaboreze cu BBC ca scenarist, calitate în care s-a remarcat, printre altele, pentru producții ca *Doctor Who*.

Adams este cunoscut îndeosebi drept creator al *Ghidului autostopistului galactic* (Editura Nemira, 2014), serie începută sub forma unui program de radio la BBC și transformată în cinci cărți, o serie de televiziune, benzi desenate și un film. În 1987, Adams a publicat *Dirk Gently. Agenția de investigații holistice*, roman pe care scriitorul îl caracterizează drept „un fel de gotic-horror-polițist-călătorie în timp-dragoste-comedie-epopee, focalizat pe noroi, muzică și mecanică cuantică”. În 2016, BBC și Netflix au transformat romanul într-un serial de succes ce-i are în rolurile principale pe Samuel Barnett și Elijah Wood.

DOUGLAS ADAMS
DIRK GENTLY.
AGENȚIA DE
INVESTIGAȚII
HOLISTICE

Traducere din limba engleză
DAN SOCIU

ARMADA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ADAMS, DOUGLAS

Dirk Gently. Agenția de investigații holistice / Douglas Adams ; trad. din lb engleză: Dan Sociu – București: Nemira Publishing House, 2018

ISBN print: 978-606-43-0370-7

ISBN epub: 978-606-43-0460-5

ISBN mobi: 978-606-43-0461-2

I. Sociu, Dan (trad.)

821.111

Douglas Adams

DIRK GENTLY' S HOLISTIC DETECTIVE AGENCY

Copyright © 1987 Completely Unexpected Productions Ltd

© ARMADA, 2018

NEMIRA

ARMADA este un imprint al Grupului editorial

Coperta: Adnan VASILE

Redactor-șef: Marian COMAN

Redactor: Oana IONAȘCU

Lector: Ecaterina DERZSI

Tehnoredactor: Magda BITAY

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

- [Despre autor](#)
- [I](#)
- [II](#)
- [III](#)
- [IV](#)
- [V](#)
- [VI](#)
- [VII](#)
- [VIII](#)
- [IX](#)
- [X](#)
- [XI](#)
- [XII](#)
- [XIII](#)
- [XIV](#)
- [XV](#)
- [XVI](#)
- [XVII](#)
- [XVIII](#)
- [XIX](#)
- [XX](#)
- [XXI](#)
- [XXII](#)
- [XXIII](#)
- [XXIV](#)
- [XXV](#)
- [XXVI](#)
- [XXVII](#)
- [XXVIII](#)
- [XXIX](#)
- [XXX](#)
- [XXXI](#)
- [XXXII](#)
- [XXXIII](#)
- [XXXIV](#)
- [XXXV](#)

- [XXXVI](#)
- [Note](#)

*Mamei mele,
căreia calul i-a devenit foarte simpatic*

De data aceasta n-aveau să mai fie martori.

De data aceasta de față erau doar pământul mort, tunetele și o burniță ușoară dinspre nord-est, de felul celor ce par să însoțească atâtea evenimente importante.

Furtunile de ieri și de alaltăieri și inundațiile de săptămâna trecută se potoliseră. Cerul era încă acoperit de nori, dar în înserarea mohorâtă mai cădeau acum doar picături răzlețe, monotone și înțepătoare.

Vântul mătura câmpia întunecată, șerpua printre dealurile joase și izbea cu putere de-a lungul unei văi străjuite de o construcție, un fel de turn însingurat, înălțându-se ușor înclinat deasupra noroiului de coșmar.

Un ciot înnegrit, turnul părea o umflătură de magmă ieșită dintr-o gaură pestilențială a iadului și se înclina într-un unghi ciudat, ca și cum ar fi fost apăsător de ceva mai teribil decât greutatea sa considerabilă. Părea un lucru mort de multe ere.

Singura mișcare era cea a unui râu de noroi ce se târa pe fundul văii pe lângă turn. La vreo doi kilometri mai încolo, râul trecea printr-un defileu stâncos și dispărea în adânc.

Dar pe măsură ce se înnopta, devenea clar că turnul nu e cu totul lipsit de viață. În interiorul său clipea o lumină roșie.

Era abia vizibilă, deși, bineînțeles, n-o vedea nimeni, niciun martor, nu acum, dar era totuși o lumină. Odată la câteva minute creștea în strălucire și apoi se stingeă încet, aproape de tot. În același timp, un sunet ca o lamentație joasă era purtat de vânt, atingea apoi intensitatea unui țipăt de jale, după care se diminua lamentabil. A trecut o vreme și a apărut încă o lumină, una mai mică, mobilă. A urcat și a înconjurat turnul într-o spirală, cu mici pauze din când în când. Pe urmă lumina și silueta ce o ducea au dispărut înăuntru.

A trecut o oră și până la sfârșitul ei bezna a fost totală. Lumea părea moartă, noaptea, o absență.

Și apoi luminița a apărut spre vârful turnului, acum crescând în intensitate. A ajuns rapid la strălucirea de dinainte și a continuat să se aprindă. Sunetul ascuțit care-o însoțea a devenit atât de acut, încât părea un țipăt. Țipătul s-a accentuat până a devenit un zgomot orbitor și lumina, o înroșire asurzitoare.

Și apoi, brusc, s-au stins amândouă.

A urmat o milisecundă de beznă tăcută.

O lumină nouă, albă, uimitoare, s-a ivit și a crescut din mocirla de sub turn. Cerul s-a înfuriat, un munte de noroi s-a unduit, pământul și cerul răgeau unul la altul, a apărut un roz oribil, transformat brusc în verde, apoi un portocaliu leneș a pătat norii și apoi lumina s-a stins și o beznă profundă, hidos de neagră a pus stăpânire peste noapte. Nu se mai auzea nimic în afară de clipocitul blând al apei.

Dar dimineață soarele a răsărit cu o lumină neobișnuită, la începutul unei zile ce era, părea să fie sau cel puțin ar fi părut să fie dacă ar fi fost cineva acolo să vadă, mai călduroasă, mai clară și mai luminoasă – o zi mai vie decât oricare alta. Un râu cristalin curgea prin rămășițele văii.

Și timpul a început să curgă cu adevărat.

Sus pe un promontoriu stâncos stătea un Călugăr Electric pe un cal plictisit. De sub rasa lui aspră, călugărul privea fără să clipească spre o vale în care lucrurile nu păreau a fi în regulă.

Ziua era fierbinte, soarele trona pe cer și își arunca razele asupra stâncilor cenușii și a smocurilor de iarbă înnegrite. Nu se mișca nimic, nici măcar Călugărul. Coadă calului zvâcnea puțin, încercând să facă vânt, dar atât. Altfel, totul era încremenit.

Călugărul Electric era un dispozitiv de ușurare a muncii, ca o mașină de spălat vase sau un videorecorder. Mașinile de spălat vase spală vase anoste în locul tău și te scutesc de plictiseală, videorecorderele se uită la programe TV anoste și te scutesc să te uiți tu însuși la ele. Călugării Electrici credeau pentru tine și te scuteau de o treabă din ce în ce mai obositoare, aceea de a crede tot ce se așteaptă lumea să crezi.

Din păcate, acest Călugăr avea o defecțiune și începuse să creadă tot felul de lucruri mai mult sau mai puțin la întâmplare, ba chiar lucruri pe care le credeau cu greu până și cei din Salt Lake City. N-auzise niciodată de Salt Lake City, bineînțeles. Și n-auzise nici de un quingigilion, adică numărul de kilometri dintre acea vale și Great Salt Lake din Utah.

Problema cu valea era că, în prezent, Călugărul credea că valea și tot ce era cuprins în ea și în jur, inclusiv Călugărul însuși și calul Călugărului, era de o nuanță uniformă de roz. Ceea ce făcea dificilă distingerea unui lucru de altul și imposibilă orice acțiune, orice deplasare sau măcar dificilă și periculoasă. De-aici și imobilitatea Călugărului și plictiseala calului, care avusese de dus multe la viața lui, dar era, în secret, de părere că cel de acum e unul dintre cele mai prostesti.

Câtă vreme credea Călugărul chestiile astea?

Păi, din punctul de vedere al Călugărului, o eternitate. Această credință care muta munții – că toate sunt roz, împotriva evidenței – era solidă și durabilă, o stâncă. Lumea putea să arunce cu ce voia în ea, n-avea să se miște. Calul știa însă că în practică avea să dureze cam 24 de ore.

Și ce-i cu calul ăsta care avea opinii și era sceptic? Un comportament neobișnuit pentru un cal, nu? Poate că era un cal neobișnuit?

Nu. Deși, cu siguranță, un exemplar chipeș al speciei sale, era totuși un cal banal, la fel ca alții produși de evoluția convergentă

în locurile în care se găsește viață. Dar caii au înțeles mereu mult mai mult decât lăsau să se vadă. E greu să ții în spate o altă creatură tot timpul, zi de zi, și să nu-ți formezi o opinie despre ea.

Pe de altă parte, e perfect posibil să stai tot timpul, zi de zi, pe altă creatură și să n-ai nici cel mai mic gând despre ea.

Când au fost proiectate primele modele ale acestor Călugări, s-a convenit că e important să fie imediat recunoscuți ca obiecte artificiale. Să nu cumva să arate ca niște oameni adevărați. N-ai vrea ca videorecorderul să zacă toată ziua pe canapea când se uită la TV. N-ai vrea să-l vezi cum se scobește în nas, cum bea bere și comandă pizza.

Așa că au construit Călugării cu un design original și cu capacitate de a călări. Asta era important. Oamenii, dar și lucrurile, arată mai sinceri când stau pe un cal. La fel, două picioare au fost considerate a fi mai potrivite și mai ieftine decât normalul de 17, 19 sau 23. Călugării au primit piei roz în loc de cele movulii, moi și fine în loc de cele crenelate. Li s-a restrâns numărul de guri și de nasuri la câte unul, în schimb li s-a dat un ochi în plus, adică aveau doi. O creatură ciudată, într-adevăr. Dar foarte pricepută să creadă cele mai extraordinare lucruri.

Acest Călugăr s-a defectat când a primit prea multe de crezut într-o singură zi. A făcut cuplaj, din greșeală, cu un videorecorder care se uita la 11 canale TV simultan și s-a produs o inflație de circuite ilogice. Recorderul trebuia doar să le privească, bineînțeles. Nu era nevoie să le și creadă. De aia manualele cu instrucțiuni sunt atât de importante.

Așa că, după o săptămână agitată în care a crezut că războiul e pace, că binele e rău, că luna e făcută din brânză albastră și că Dumnezeu are nevoie de mulți bani pe care să-i primească la o anumită casuță poștală, Călugărul a început să creadă că 35% dintre toate mesele sunt hermafrodite și apoi s-a stricat. Tipul de la atelierul de reparat Călugări a spus că are nevoie de o placă de bază nouă, dar pe urmă a zis că noile modele, Călugăr Plus, sunt de două ori mai puternice, că au o Capabilitate Negativă nouă, multi-tasking, ce le permitea să păstreze simultan în memorie până la 16 idei total diferite și contradictorii fără să genereze erori de sistem enervante, că sunt de două ori mai rapide și de cel puțin trei ori mai superficiale și că poți să iei unul nou la un preț mai mic decât costul unei alte plăci de bază.

Și asta a fost tot. S-a rezolvat.

Călugărul defect a fost trimis în deșert, unde putea să creadă ce voia, inclusiv că a suferit o lovitură teribilă a sorții când, de fapt, fusese doar o inconveniență minoră. Avea dreptul să-și păstreze calul, caii fiind atât de ieftin de produs.

Pentru un număr de zile și de nopți, pe care le-a crezut a fi, în mod variabil, trei, patruzeci și trei, cinci sute, nouăzeci și opt de mii șapte sute trei, a străbătut deșertul, punându-și încrederea lui

simplă, Electrică, în pietre, păsări, nori și o formă de sparanghel
elefant inexistent, până când a ajuns în cele din urmă pe acea
stâncă înaltă, în fața unei văi ce nu era roz, în ciuda fervorii cu
care credea Călugărul. Nici măcar puțin.

Timpul a trecut.

Timpul a trecut.

Susan aștepta.

Cu cât aștepta mai mult, cu atât mai mult nu suna soneria la ușă. Sau telefonul. S-a uitat la ceas. Sosise momentul în care se simțea îndreptățită să se înfurie. Era deja furioasă, dar în timpul ei, cum s-ar zice. Acum intraseră în timpul lui și chiar și luând în considerare traficul, obstacolele și tendința de a întârzia și involburarea generală, trecuse jumătate de oră de la momentul despre care el spusese, insistase, că e ultimul pe care și-l permit ca să plece și că ea să fie pregătită.

A încercat să se îngrijeze că i s-ar fi întâmplat ceva groaznic, dar nu putea să creadă. Lui nu i se întâmpla nimic groaznic, iar ea începea să-și spună că ar fi timpul poate să i se întâmple. Dacă nu, poate că ar fi bine să-i facă ea ceva. Asta ar fi fost o idee.

S-a aruncat furioasă în fotoliu și a urmărit știrile la televizor. Știrile o înfuriau. A schimbat canalul și s-a uitat o vreme. Nu știa ce vedea, dar a înfuriat-o.

Poate că ar trebui să-l sune. În niciun caz n-o să-l sune. Poate că dacă l-ar fi sunat, ar fi sunat și el în același timp și s-ar fi blocat.

A refuzat să recunoască și că se gândise la așa ceva.

Dracu' să-l ia, unde-i? Oricum, cui îi păsa unde-i? Ei nu, asta era sigur.

De trei ori la rând o făcuse. De trei ori la rând e de ajuns. A schimbat iar canalele furioasă. Era un program despre computere și lucruri interesante pe care le puteai face cu computere și muzică.

Gata. Acum chiar gata. Știa că-și spusese asta cu câteva secunde mai devreme, dar acum chiar era ultimul gata.

A sărit în picioare și s-a dus la telefon, apucând furioasă cartea cu numere. A răsfoit-o repede și a sunat.

– Alo, Michael? Da, sunt Susan. Susan Way. Ai spus să te sun dacă sunt liberă în seara asta și eu ți-am zis că mai bine mor într-un șanț, mai ții minte? Uite ce-i, am descoperit deodată că sunt liberă, total liberă și că nu-i niciun șanț decent cât vezi cu ochii. Fă-ți mișcarea acum, cât ai ocazia, așa te sfătuiesc. O să fii la Clubul Tangiers în jumătate de oră.

Și-a pus pantofii și haina, s-a oprit când și-a amintit că e joi și că ar trebui să pună o casetă nouă în mesageria telefonului și după două minute era ieșită pe ușă. Când, în cele din urmă, a sunat telefonul, mesajul automat a răspuns dulce că Susan Way nu poate să răspundă acum, dar, dacă apelantul vrea să lase un mesaj, revine cât de repede poate. Tot ce este posibil.

Era o seară de noiembrie răcoroasă, una ca pe vremuri.

Luna era palidă și tristă, ca și cum n-ar fi trebuit să fie acolo sus în așa o seară. Se ridicase împotriva voinței ei și atârna ca un spectru bolnav. Șterse și încețoșate, profilate pe umezeala ce urca din mlaștinile necurate, stăteau turlele bisericii St Cedd din Cambridge, o adunare fantomatică de clădiri ridicate de-a lungul secolelor, medievale lângă victoriene, Odeon lângă Tudor. Doar faptul că ieșeau împreună din ceață le făcea să pară că sunt cât de cât din aceeași familie.

Printre ele siluete de oameni se grăbeau de la o pată de lumină slabă la alta, tremurând, scoțând aburi pe gură, ce apoi se destrămau în urma lor în noaptea rece.

Era ora șapte. O mare parte dintre ei se duceau spre sala de mese a colegiului, sală ce separa cele două curți și din care ieșea, reținută, o lumină caldă. Doi dintre ei păreau în special nepotrivii unul cu altul. Unul, un tânăr, era înalt, slab și osos. Ascuns sub o haină grea, neagră, pășea ca un bărzoi ofensat.

Celălalt era mic, rotunjour și înainta cu o neliniște dizgrațioasă, ca un grup de veverițe vârstnice încercând să scape dintr-un sac. Părea și el mai în vârstă, dar era greu de spus cam cât avea. Dacă alegeai un număr la întâmplare, probabil că era un pic mai bătrân de atât, dar era imposibil de spus. Fața îi era puternic ridată și smocul de păr ce-i scăpase de sub căciulița roșie de schi era subțire, alb și avea ideile lui proprii despre cum ar vrea să stea. Și grăsunul stătea ascuns sub o haină grea, dar pe deasupra purta o robă vălurită, cu bordură mov, foarte decolorată, semn al poziției sale academice unice și ciudate.

În timp ce mergeau, bătrânul făcea toată conversația. Arăta cu degetul spre puncte de interes de pe drum, deși era prea întuneric să le vadă. Tânărul spunea *o, da!* și *chiar? ce interesant...* și *măi, măi, măi!* și *Doamne Dumnezeu!* Dădea din cap cu seriozitate.

Au intrat nu pe ușa principală, ci printr-una mai mică de pe latura estică. Aceasta ducea către Sala Seniorilor și o anticameră cu pereți lambrisați cu lemn negru, unde se adunaseră profesorii să-și bată palmele și să facă *brrrr* înainte să intre la Marea Masă.

Întârziaseră și s-au dezbrăcat în grabă de paltoane. Era complicat pentru cel mai bătrân, trebuia să scoată roba și apoi, după ce-și dădea jos haina, să pună roba la loc, pe urmă să-și bage pălăria în buzunar și apoi să se întrebe unde-i fularul și să-și

dea seama că nu și l-a luat, după care să caute batista în buzunare, apoi ochelarii și să-i găsească pe neașteptate înfășurați în fular, fiindcă-și adusese totuși fularul, dar nu-l purtase în ciuda vântului umed și aspru, ce părea suflarea unei vrăjitoare dinspre mlaștini.

L-a împins pe tânăr în hol înaintea lui și au luat ultimele două scaune libere de la masă, ridicând și coborând sprâncene pentru că întrerupseseră rugăciunea în latină.

Sala era plină. În lunile reci, veneau mai mulți studenți. Neobișnuit era și că luminaseră încăperea cu lumânări, ceea ce se făcea numai la ocazii speciale. Două mese lungi, pline se întindeau în beznă pâlپătoare. De la lumânări, fețele oamenilor păreau mai vii, vocile șoptite, clinchetul paharelor și al veselei păreau mai palpitate și, în colțurile întunecate ale sălii, toate secolele păreau prezente. Marea Masă forma o cruce la capăt și era ridicată deasupra celorlalte. Pentru că era o seară cu oaspeți, se stătea pe ambele părți, ca să încapă mai mulți, astfel că jumătate dintre meseni erau cu spatele la restul sălii.

– Așadar, tinere MacDuff, a spus profesorul odată ce s-au așezat și și-au desfăcut șervetele, mă bucur să te văd iar, dragul meu coleg. Mă bucur că ai venit. N-am nicio idee despre ce se întâmplă, a adăugat și s-a uitat nedumerit împrejur. Toate lumânările și argintăria. De obicei înseamnă că e o cină specială în onoarea cuiva sau a ceva despre care nimeni nu-și amintește nimic, știm doar că mâncarea este mai bună cu asemenea ocazii.

A făcut o pauză și s-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Pare ciudat că e un raport invers între calitatea mâncării și strălucirea luminilor, nu crezi? Te face să te-ntrebi la ce culmi culinare ar ajunge bucătarii dacă i-am ține în beznă perpetuă. Ar merita să încercăm. Cred. Sunt niște pivnițe bune pe aici care ar putea fi folosite în acest scop. Cred că ți le-am arătat o dată, nu? O zidărie foarte reușită.

Oaspetele a simțit oarecum o ușurare. Era primul indiciu că gazda sa habar n-are cine e. Profesorul Urban Chronotis, Profesor Regal de Cronologie, sau Reg, cum insista să i se spună, avea o memorie pe care el însuși o comparase o dată cu fluturele Queen Alexandra Birdwing, pentru că era colorată, dădea drăguț din aripi pe ici pe colo și era pe cale de extincție.

Când îl sunase cu câteva zile înainte ca să-l invite la cină, păruse extrem de dornic să-și vadă fostul student, dar când a venit Richard, puțin în întârziere, într-adevăr, profesorul a deschis ușa în forță, aparent furios, a fost surprins să-l vadă pe Richard, i-a cerut să spună dacă are probleme emoționale, a reacționat cu iritare când i s-a amintit blând că acum zece ani i-a fost profesor și în cele din urmă a fost de acord că Richard a venit la cină, iar el, profesorul, a început să vorbească repede și

pe larg despre istoria arhitecturii colegiului, un semn sigur că mintea lui era cu totul în altă parte.

„Reg“ de fapt nu-i predase niciodată lui Richard, ci îi fusese doar tutore, ceea ce însemna că fusese responsabil de binele lui general, îi spusese când avea examene și să nu ia droguri și așa mai departe. Nu era prea clar dacă Reg predase vreodată cuiva și, dacă da, ce anume. Domeniul său era unul obscur și, cum scăpase de datoriile sale profesionale prin metoda simplă și dovedită sigură în timp, aceea de a le prezenta studenților o listă de cărți despre care știa că nu se mai găsesc de peste 30 de ani și apoi făcea o criză dacă aceștia spuneau că nu le au, nimeni nu descoperise natura precisă a disciplinei sale academice. Își luase, desigur, cu multă vreme înainte precauția de a elimina din biblioteci toate cărțile de pe listă și astfel avea timp să facă tot ce făcea el, nu se știa ce.

Cum Richard reușise să se înțeleagă destul de bine cu bătrânul țicnit, și-a adunat într-o zi destul curaj să-l întrebe ce înseamnă, mai exact, Cronologia. Era una dintre acele zile ușoare de vară când lumea părea să exulte de plăcere pentru simpla ei existență și Reg era într-o stare necaracteristic de deschisă pe când mergeau pe podul unde râul Cam separa zonele mai vechi ale colegiului de cele noi.

– O sinecură, dragul meu, o sinecură absolută, i-a răspuns strălucind de bucurie. O sumă mică de bani pentru o cantitate mică de muncă sau, mai bine zis, una inexistentă. Asta mă pune permanent înaintea competiției, îmi petrec viața într-un loc confortabil, deși frugal, pe care-l recomand.

S-a aplecat deasupra balustradei podului și a arătat spre o cărămidă anume care i s-a părut interesantă.

– Dar ce fel de studiu ar trebui să fie? a insistat Richard. E istorie? Fizică? Filozofie? Ce e?

– Păi, a spus Reg, lent, dacă tot ești interesat, poziția a fost instituită de regele George al III-lea, care, după cum știi, avea idei amuzante, precum credința că unul dintre copacii din parcul Windsor era de fapt Frederic cel Mare. El a cerut să se creeze postul, de unde și termenul Regius. Mai neobișnuit e că a fost chiar ideea lui.

Soarele strălucea pe râul Cam. Oameni în bărci strigau fericiți unii la alții să se dea naibii la o parte din calea lor. Biologi slăbănogi, care-și petrecuseră luni bune închiși în camerele lor de lucru până ce pielea le devenise străvezie și arătau ca niște pești, ieșeau acum la soare. Cuplurile care se plimbau pe mal deveneau atât de excitate de minunăția zilei, încât se întorceau repede de unde ieșiseră și rămâneau acolo o oră.

– Un om sărman cu gardă personală, a continuat Reg. George al III-lea era, după cum știi, obsedat de timp. Își umpluse palatul cu ceasuri. Le întorcea neîncetat. Uneori se trezea la miezul

noptii și patrula prin palat în cămașa lui de noapte și întorcea ceasuri. Era foarte preocupat ca timpul să meargă înainte, înțelegi? Atâtea lucruri teribile se întâmplaseră în vremea sa, încât era îngrozit că unele s-ar putea repeta dacă timpul ar fi lăsat să o ia înapoi chiar și pentru o clipă. O teamă foarte de înțeles, mai ales dacă ești nebun de legat, cum, îmi pare rău s-o spun, cu cea mai mare simpatie pentru bietul om, era el. Mi-a oferit această slujbă sau, mai bine zis, a creat acest post, pe care am privilegiul să-l ocup... unde eram? A, da. A instituit Departamentul de Cronologie ca să afle dacă e vreun motiv particular pentru care un lucru se-ntâmplă după un altul și dacă e vreun mod de a le opri. Cum răspunsurile la cele trei întrebări erau, am știut imediat, da, nu și poate, mi-am dat seama că pot să-mi iau liber pe tot restul carierei mele.

– Și predecesorii tăi?

– Și ei la fel.

– Dar cine au fost?

– Cine au fost? Niște oameni splendizi, bineînțeles. Să-mi amintești să-ți povestesc despre ei într-o zi. Vezi cărămida aia? Wordsworth a vomat o dată pe ea. Un mare om!

Asta fusese cu 10 ani înainte.

Richard s-a uitat în jur în marea sală să vadă ce se schimbase între timp și răspunsul a fost, desigur, că absolut nimic. Sus de tot, abia văzute în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, erau portretele fantomatice ale prim-miniștrilor, arhiepiscopilor, reformatoilor politici și poeților și oricare dintre ei ar fi putut să vomite, în timpul vieții lor, pe acea cărămidă.

– Bun! a spus Reg, cu o șoptă confidențială zgomotoasă, de parcă introducea subiectul piercingurilor în sfârcuri într-o mănăstire. Am auzit că te-ai descurcat bine în viață și așa, deodată, hmm?

– Aăă, da, a spus Richard, care era la fel de surprins de ce auzea ca și ceilalți. Da, așa e.

În jurul mesei câteva priviri au înțepenit pe el.

– În computere, a auzit pe cineva șoptindu-i disprețuitor vecinului de partea cealaltă a mesei.

Privirile s-au relaxat și s-au întors în altă parte.

– Excelent! a spus Reg. Sunt bucuros pentru tine, foarte. Spune-mi, a continuat și abia după o clipă Richard și-a dat seama că profesorul nu mai vorbea cu el, ci se întorsese spre dreapta să i se adreseze celuiilalt vecin. Ce-i cu toate astea, toate...

A dat din mână vag spre lumânări și argintărie.

– ...chestiile astea?

Vecinul lui, un bătrân cu aer înțelept, s-a întors foarte încet și s-a uitat la el de parcă era ușor enervat că fusese ridicat din morți.

– Coleridge, a spus, abia suflând, e seara Coleridge, bătrân nebun ce ești!

S-a întors foarte încet până când a ajuns în poziția de dinainte. Îl chema Cawley, era profesor de Arheologie și Antropologie și se spunea deseori, pe la spatele lui, că nu-și privea domeniul ca pe o disciplină academică serioasă, ci mai mult ca pe o șansă de a-și retrăi copilăria.

– A, asta era, a murmurat Reg, asta era?

S-a întors spre Richard:

– E seara Coleridge, a spus cu un aer de cunoscător. Coleridge a fost un membru al colegiului, știi, a adăugat după o clipă. Coleridge. Samuel Taylor. Poet. M-aștept să fi auzit de el. E o Cină pentru el. Nu la propriu, bineînțeles. S-ar fi răcit până acum.

Pauză.

– Uite, ia niște sare.

– Ăăă, mulțumesc, a spus Richard, surprins, pentru că încă nu era mâncare pe masă. Cred c-o s-aștept.

– Te rog, ia-o, a insistat profesorul și i-a întins solnița grea de argint.

Richard a clipit amuzat, a dat din umeri în sinea sa și a întins mâna să ia solnița. Dar în momentul în care-a clipit, solnița a dispărut.

S-a dat înapoi surprins.

– A fost bună asta, nu? a spus Reg și a recuperat obiectul de după urechea vecinului muribund din dreapta, provocând un chicotit de fetiță din altă parte a mesei.

Reg a zâmbit ca un diavol.

– Un obicei foarte enervant, știu. E următorul pe lista mea de obiceiuri la care să renunț, după fumat și lipitori.

Încă un lucru neschimbat. Unii se scobesc în nas, alții bat frecvent bătrâne pe stradă. Viciul lui Reg era unul inofensiv, chiar dacă bizar, o dependență de trucuri copilăroase. Richard și-a amintit de prima dată când a fost să-l vadă pe Reg cu o problemă – era doar angoasa normală a studenților când au de scris un eseu, dar la acea vreme părea o greutate sălbatică și întunecată. Reg a stat și i-a ascultat îngrijorările cu o concentrare încruntată și, când, în cele din urmă, Richard a terminat, s-a gândit serios, și-a mângâiat intens bărbia, apoi s-a aplecat și l-a privit în ochi.

– Bănuiesc că problema ta e că ai prea multe agrafe de birou în nas, i-a zis el.

Richard a făcut ochii mari.

– Dă-mi voie să-ți demonstrez, i-a spus Reg, s-a întins și i-a scos din nas un lanț de 11 agrafe de birou și o lebăduță de cauciuc.

– A, iată vinovata! a zis și a ridicat lebăduța. Vin în cutiile de cereale, știi, și cauzează probleme nesfârșite. Bun, mă bucur că am avut această conversație, dragul meu. Te rog, simte-te liber să mă deranjezi oricând mai ai astfel de probleme.

Nu mai e nevoie să spun că Richard n-a făcut-o.

S-a uitat în jurul mesei să vadă pe cine altcineva mai poate recunoaște din anii studenției.

La două scaune mai spre stânga era cel ce-i fusese Coordonator la Engleză și care nu dădea niciun semn că l-ar recunoaște. Deloc surprinzător, fiindcă Richard își petrecuse cei trei ani aici încercând să-l evite, uneori își lăsase barbă și pretinsese că e altcineva.

Alături era un tip pe care nu-l identificase, nimeni nu știa cine e. Era subțire, cu un aer de bufniță și avea cel mai ieșit din comun nas, lung și osos, ba chiar foarte lung și osos. Arăta precum cârma controversată ce ajutase echipa Australiei să câștige Cupa Americii în 1983 și asemănarea fusese comentată la vremea ei, deși bineînțeles nu în prezența lui. Nimeni nu-i spusese ceva pe față.

Nimeni.

Niciodată.

Oricine-l întâlnea pentru prima oară era prea tulburat și jenat de nasul lui ca să vorbească, iar a doua oară era mai rău din cauza primei întâlniri și așa mai departe. Trecuseră 17 ani. În tot acest timp, un cocon de tăcere se țesuse în jurul său. La masă servitorii colegiului puneau un set separat de sare, piper și muștar pe ambele părți ale sale, pentru că nimeni nu putea să i le ceară și nici să-l roage pe cel ce stătea pe cealaltă parte, lângă el, căci ar fi fost nepoliticos și imposibil din cauza nasului.

O altă ciudățenie a lui era o serie de gesturi pe care le făcea și le repeta regulat în fiecare seară. Își pocnea, în ordine, degetele de la mâna stângă și apoi unul de la dreapta. Își mai trosnea uneori și alte părți ale corpului, o gleznă, un genunchi sau un cot. Când trebuia să se oprească și să mănânce, clipea din câte un ochi și dădea din cap. Nimeni nu îndrăznise să-l întrebe de ce, deși erau toți perplexiți de curiozitate.

Richard nu reușea să vadă cine stă dincolo de el.

În cealaltă direcție, după vecinul muribund al lui Reg, era Watkin, profesorul de Clasice, un om înspăimântător de uscat și de ciudat. Ochelarii lui grei, fără rame, erau aproape niște cuburi de sticlă în care ochii păreau să trăiască vieți independente, ca peștișorii din acvariu. Nasul îi era drept și obișnuit, dar sub el purta o barbă ca a lui Clint Eastwood. Ochii îi înotau dintr-o parte în alta, căutau să aleagă un interlocutor de la masă. Se gândise că prada în acea seară avea să fie unul dintre oaspeți, noul director al Radio 3, care stătea vizavi, dar din nefericire fusese deja înhățat de directorul muzical al universității și de un

profesor de filozofie. Cei doi se întreceau să-i explice bietului om că expresia „prea mult Mozart“ era, dacă defineai rezonabil cele trei cuvinte, o contradicție intrinsecă și că orice propoziție ce o conținea era fără sens și nu putea să fie folosită ca argument în crearea unei strategii de programe radio. Bietul om începuse deja să strângă prea tare furculița și cuțitul din mâini. Ochii lui căutau disperăți salvarea și au făcut greșeala să se întâlnească cu cei ai lui Watkin.

– Bună seara! i-a spus Watkin, zâmbind cu șarm și dând din cap în cel mai prietenos mod și apoi lăsându-și privirea pe bolul cu supă ce tocmai îi venise și de unde nu avea să se miște.

Încă. Lasă-l să sufere un pic, prăpăditul. Voia să-l salveze abia după încă o dată pe-atâtea vorbe despre emisiunile radio.

După Watkin, Richard a descoperit deodată sursa chicotitului de fetiță ce urmase trucului lui Reg. În mod ciudat, era o fetiță. Avea cam opt ani, blondă, cu o privire morocănoasă. Stătea într-o parte și lovea în piciorul mesei.

– Cine-i aia? l-a întrebat Richard pe Reg surprins.

– Cine-i cine? l-a întrebat Reg pe Richard la fel de surprins.

Richard a întins degetul cu discreție și a arătat-o pe fetiță.

– Fata, a șoptit, fetița aia foarte, foarte mică. E vreo profesoară nouă de matematică?

Reg s-a răsucit și s-a uitat la ea.

– Știi ce? a spus el uimit. N-am nicio idee. N-am mai văzut așa ceva. Extraordinar!

În acel moment, problema a fost rezolvată de individul de la BBC, care s-a smuls din dubla priză logică a vecinilor săi și i-a spus fetiței să înceteze. Ea și-a oprit șuturile în masă, dar a început să le tragă în aer cu o vigoare crescută. El i-a spus să-ncerce să se distreze altfel și ea l-a lovit cu piciorul. Pe față i-a apărut o expresie de satisfacție, dar n-a durat mult. Tatăl a împărtășit cu cei de la masă subiectul bonelor care-și lasă clienții baltă, dar nimeni nu era în stare să susțină conversația.

– Un sezon întreg dedicat lui Buxtehude, a revenit directorul muzical, e un eveniment așteptat de multă vreme. Sunt sigur că îți dorești să repari această situație cu proxima ocazie.

– Ăăă, da, a răspuns tatăl fetiței și a vărsat supă din lingură, asta nu-i același cu Gluck, nu?

Fetița a izbit iar în piciorul mesei. Când tatăl său s-a uitat sever la ea, fetița a aplecat capul într-o parte și l-a întrebat ceva în șoaptă.

– Nu acum, i-a răspuns el tot în șoaptă.

– Atunci când?

– Mai târziu. Poate. Mai târziu, o să vedem.

Ea s-a cocoșat în scaunul ei, ursuză.

– Întotdeauna spui mai târziu, i-a șoptit.

– Biata copilă! a murmurat Reg. Nu-i un singur profesor la masa asta care să nu se poarte exact așa pe dinăuntru. Ah, mulțumesc!

Le-a venit supa, ceea ce i-a distras atenția. Și pe a lui Richard.

După ce a gustat fiecare și a ajuns independent la aceeași concluzie, că nu e tocmai o explozie a gustului, Reg a reluat conversația:

– Spune-mi ce-ai mai făcut, dragul meu prieten. Am înțeles că e ceva legat de computere și de muzică. Credeam că citeai literatură când erai aici, deși-mi dau seama că o făceai numai în timpul liber.

S-a uitat la Richard semnificativ pe deasupra lingurii.

– Stai puțin, l-a întrerupt pe Richard înainte să apuce să vorbească, parcă-mi amintesc vag că aveai un computer când erai aici? Când a fost asta? În 1977?

– Da, dar ce se numea computer în 1977 era doar un fel de abac electric, dar...

– Stai puțin, nu subestima abacul. În niște mâini pricepute poate fi un dispozitiv de calcul foarte sofisticat. Plus că nu are nevoie de energie, poate fi făcut cu orice materiale ai la îndemână și nu se-nchide în mijlocul unei trebi importante.

– Deci unul electric ar fi inutil.

– Adevărat, a încuviințat Reg.

– Nu era mai nimic din ce putea să facă mașinăria aia și să nu fi putut rezolva singur în jumătate de timp și cu mai puțin efort, dar, pe de altă parte, își făcea foarte bine treaba de elev încet la minte.

Reg s-a uitat la el întrebător.

– Nu știam că sunt așa de puțini. Mă gândeam că dac-arunc o chiflă acum, nimeresc vreo zece.

– Sunt convins. Dar privește și din perspectiva asta: ce sens are să înveți pe cineva orice?

Întrebarea a creat un murmur de aprobare plină de simpatie de-a lungul mesei.

Richard a continuat:

– Ce vreau să spun e că, dacă vrei să înțelegi ceva cu adevărat, cel mai bine e să încerci să-i explici altcuiva. Asta te obligă să-ți ordonezi ideile în minte. Și cu cât e mai încet elevul, cu atât trebuie să spargi problemele în idei din ce în ce mai simple. Și asta-i de fapt esența programării. Când ai terminat de spart o idee complicată în pași mici pe care chiar și o mașină proastă poate să-i înțeleagă, sigur ai învățat și tu ceva despre ea. Profesorul de obicei învață mai mult decât elevul. Nu-i așa?

– Ar fi greu să învăț mai puțin decât studenții mei fără să-mi fac o lobotomie, s-a auzit un mormăit gros de undeva de la masă.

– Îmi lua zile întregi să scriu eseuri pe mașinăria aia de 16K și dacă le băteam la mașina de scris, le terminam în câteva ore, dar ce m-a fascinat a fost procesul, cum i-am explicat mașinii ce vreau să facă. Practic mi-am scris propriul meu procesor de cuvinte în BASIC. O rutină simplă de căutare și înlocuire îmi lua și trei ore.

– Am uitat, ai mai scris vreunul dintre eseuri?

– Nu tocmai. Adică nu tocmai eseurile alea, dar motivul pentru care nu le-am scris a fost fascinant. De exemplu, am descoperit că...

S-a întrerupt și a izbucnit în râs.

– Cântam și la clape într-o trupă rock. Ceea ce nu prea a ajutat.

– Asta nu știam, a spus Reg. Trecutul tău are în el elemente mai tulburi decât mi-aș fi putut închipui. O calitate pe care o are în comun cu această supă.

Și-a șters gura cu șervetul, foarte grijuliu.

– Într-o zi, o să trebuiască să stau de vorbă cu personalul de la bucătărie. Vreau să mă asigur că păstrează ce trebuie și aruncă ce nu trebuie. Așadar, o trupă rock, zici. Măi, măi, măi, Dumnezeu!

– Da, i-a răspuns Richard. Ne spuneam „O trupă rezonabil de bună“, dar de fapt nu eram. Intenția noastră era să fim Beatles ai anilor '80, dar am primit consiliere financiară și legală mai bună decât băieții din Beatles, și anume „Lăsați-o moartă!“ și așa am făcut. Am plecat de la Cambridge și am făcut foamea trei ani.

– Dar nu m-am întâlnit cu tine în acea perioadă și mi-ai spus că o duci bine?

– Ca măturător, da. Era multă mizerie pe străzi. Destulă, mi se părea, cât să susțin o carieră de-o viață. Dar am fost dat afară pentru c-am împins gunoiul pe zona altui măturător.

Reg a dat din cap.

– Ai ales o carieră greșită, sunt multe alte vocații unde un astfel de comportament te-ar urca rapid în ierarhie.

– Am încercat câteva, niciuna însă prea strălucită. Și nici nu le-am păstrat prea mult timp, pentru că eram prea obosit ca să le fac cum trebuie. Mă găseau adormit deasupra bucăților de pui sau sertarelor cu dosare, depinde de slujbă aveam. Stăteam toată noaptea la computer, îl învățam să cânte „Trei șoricei orbi“. Era un scop important pentru mine.

– Sunt convins. Mulțumesc, i-a spus Reg servitorului care i-a luat bolul pe jumătate plin. „Trei șoricei orbi“, ha? Bun! Bun! Dar până la urmă ai reușit și de asta ai acum un statut măreț. Da?

– Nu-i așa de simplu.

– Mă temeam eu că nu-i. Păcat că nu l-ai adus cu tine. Ar fi înveselit-o pe biata domnișoară căreia-i impunem cu forța

compania noastră plictisitoare și scorțoasă. O izbucnire bruscă de „Treii șoricei” poate i-ar tonifia spiritul.

S-a aplecat să se uite pe după cei doi vecini din dreapta la fata care încă zăcea pleoștită pe scaun.

– Hei! i-a spus.

Ea a ridicat capul surprinsă și apoi și-a coborât ochii timidă, după care-a început să-și legene leneșă picioarele.

– Care crezi că-i mai rea, a întrebat-o Reg, supa sau compania?

Ea a emis un râs micuț, reținut și a dat din umeri, încă ținându-și capul în jos.

– Cred că e înțelept să nu te pronunți încă, a continuat Reg. Eu aștept să văd morcovii înainte să fac vreo judecată. I-au fiert din weekend până acum, dar mă tem că nu-i destul. Singurul lucru care ar putea fi mai rău decât morcovii e Watkins. El e individul cu ochelari comici dintre noi doi. Pe mine mă cheamă Reg, apropo. Vino-ncoa și trage-mi un șut când ai timp.

Fetița a chicotit și s-a uitat în sus la Watkin, care-a înțepenit și-a făcut o încercare respingător de nereușită de-a zâmbi binevoitor.

– Ei bine, fetițo? i-a spus el bizar și ea s-a străduit cu disperare să-și suprime râsul la vederea ochelarilor lui.

A-nceput o conversație mică, dar acum fetița avea un aliat și începea să se simtă mai bine. Tatăl i-a zâmbit ușurat.

Reg s-a întors spre Richard, care i-a spus deodată:

– Ai familie?

– Ăă... nu, a zis Reg, încet. Dar spune-mi, după cei trei șoricei ce-a urmat?

– Păi, ca să scurtez, Reg, am început să lucrez pentru WayForward Technologies...

– A, da, faimosul domn Way. Cum e?

Richard era mereu ușor enervat de întrebare, probabil pentru că o auzea prea des.

– Și mai bun și mai rău decât e reprezentat în presă. Îmi place de el mult, de fapt. Ca orice om ambițios, poate să fie obositor uneori, dar îl știu din primele zile ale companiei, când nici eu, nici el nu eram cunoscuți. E OK. Doar că-i o idee bună să nu-i dai numărul de telefon până nu-ți iei o mesagerie vocală de dimensiuni industriale.

– Ce? De ce?

– Păi, e unul dintre oamenii ăia care pot să gândească numai când vorbesc. Când are idei, trebuie să le spună oricui îl ascultă. Sau, dacă oamenii înșiși nu-s disponibili, ceea ce se-ntâmplă din ce în ce mai des, se mulțumește cu mesageria. Sună și vorbește singur. Are o secretară a cărei singură sarcină e să strângă benzile de la cei la care-a sunat, să le transcrie, să le sorteze și să i le dea a doua zi într-un dosar albastru.

– Unul albastru, ha?
– Întreabă-mă de ce nu folosește un reportofon, a spus Richard și a dat din umeri.

Reg s-a gândit puțin.

– Probabil pentru că nu-i place să vorbească singur. E o logică acolo. De-un soi anume.

A luat o gură din porția abia sosită de *porc au poivre* și a rumegat la ea o vreme înainte să-și pună delicat cuțitul și furculița deoparte pentru o clipă.

– Și deci care-i rolul tânărului MacDuff în toate astea?

– Păi, Gordon mi-a dat sarcina să scriu un soft important pentru Apple Macintosh. Tabele financiare, contabilitate, genul ăla de lucru, puternic, ușor de folosit, multă grafică. L-am întrebat ce vrea mai exact să pun în soft și mi-a spus: „Tot. Vreau să fie spectaculos, cea mai bună muzică și cele mai bune dansuri pe care le poți găsi în softurile de business.” Iar eu am luat literal ce mi-a zis. Un pattern de numere poate să reprezinte tot ce vrei, poate fi folosit să cartografieze orice suprafață sau să moduleze orice proces dinamic și așa mai departe. Și orice set de contabilitate al unei companii nu e decât un pattern de numere. Așa că mi-am pus mintea la contribuție și am scris un program care ia numerele alea și face tot ce vrei cu ele. Dacă vrei un grafic de bare, le fac ca grafic de bare, dacă le vrei diagrame circulare, le fac circulare. Dacă vrei să sară dansatoare din diagrame ca să distragă atenția de la cifrele reprezentate, atunci programul o să facă asta. Sau poți să transformi cifrele în, să zicem, un cârd de pescăruși și formațiunea în care zboară și felul în care le bat aripile o să fie determinate de performanța fiecărei divizii a companiei tale. Foarte bun ca să produci logouri animate care chiar înseamnă ceva. Dar cea mai prostuță chestie a fost că, dacă voiai ca rezultatele contabile să fie reprezentate ca o melodie, așa le și făcea. Bine, mie mi s-a părut prostuță. Lumea corporatistă s-a înnebunit după ea.

Reg l-a privit solemn de după o bucată de morcov ținută grațios în sus pe furculiță, dar nu l-a întrerupt.

– Înțelegi, orice aspect al unei melodii poate fi exprimat ca o secvență sau un pattern de numere, a continuat Richard, mai entuziast. Numerele pot să exprime tonul, durata notelor, patternuri de tonuri și durate...

– Vrei să zici cântece, i-a spus Reg, încă ținând morcovul nemișcat.

Richard a rânit.

– Cântece ar fi un cuvânt bun pentru asta. O să-l țin minte.

– Te-ar ajuta să vorbești mai ușor, i-a zis Reg și a pus morcovul în farfurie fără să-l guste. Și softul ăsta a mers bine deci?

– Nu prea bine aici. Bilanțurile contabile ale majorității companiilor britanice sunau ca Marșul Morții din *Saul*, dar în Japonia s-au aruncat pe el ca șobolanii flămânzi. A produs multe imnuri vesele ale companiilor, care începeau bine, dar, dacă e să le fac și o critică, aş zice că pe la sfârșit deveneau cam zgomotoase și pițigăiate. În State am rupt piața. Deși ce mă interesează cel mai mult acum e ce se-ntâmplă dacă scoți partea de contabilitate. Să transformi în muzică numerele care reprezintă bătaia de aripi a unei rândunici. Ce-ai auzi? În niciun caz sunetul banilor, zice Gordon.

– Fascinant, chiar fascinant! a spus Reg și și-a băgat în cele din urmă morcovul în gură.

S-a întors și s-a aplecat înainte să vorbească cu micuța lui prietenă.

– Watkin pierde. Morcovii au câștigat un record nou de scârboșenie. Îmi pare rău, Watkin, dar, oricât de groaznic ești, mă tem că morcovii sunt campioni.

Fata a chicotit mai relaxată decât data trecută și i-a zâmbit. Watkin încerca să pară relaxat, dar se vedea după cum îl privea pe Reg că era mai obișnuit să pună el la punct decât să fie pus la punct.

– Te rog, tati, acum?

Odată cu încrederea, chiar dacă nu foarte mare, fata își găsisese și vocea.

– Mai târziu, a insistat tatăl.

– E deja mai târziu. Am cronometrat.

– Păi..., a spus el, ezitând, ceea ce însemna c-a pierdut.

– Am fost în Grecia, a anunțat fata cu o voce mică, dar încântată.

– Ah, chiar? a spus Watkin, dând din cap. Măi, măi! Undeva anume sau doar în Grecia în general?

– În Patmos, a spus ea decisiv. A fost frumos. Cred că Patmos e cel mai frumos loc din lume. Doar că feribotul nu venea niciodată la timp. Niciodată, niciodată. L-am cronometrat. Ne-am ratat zborul, dar nu mi-a părut rău.

– Ah, Patmos, înțeleg, a spus Watkin, care era clar stârnit de aceste vești. Ce trebuie să înțelegi, domnișorico, e că grecii, neajungându-le să domine cultura lumii clasice, au devenit responsabili și pentru cele mai mari, unii ar spune singurele opere de adevărată imaginație creativă produse în acest secol. Mă refer bineînțeles la orarul feriboturilor grecești. O lucrare de ficțiune sublimă. Oricine a călătorit în Marea Egee poate să confirme. Hm, da. Așa cred.

Ea s-a încruntat la el.

– Am găsit o oală, i-a spus.

– Probabil un nimic, a întrerupt-o tatăl grăbit. Știi cum e. Oricine se duce-n Grecia prima dată crede că a găsit o oală, nu? Ha ha!

Cei mai mulți de la masă au dat din cap. Era adevărat. Iritant, dar adevărat.

– Am găsit-o în golf, în apă, a spus ea. Cât așteptam jaful ăla de feribot.

– Sarah! Ți-am zis...

– Așa i-ai spus și tu. Ba chiar mai rău. L-ai înjurat cu vorbe pe care nu credeam că le știi. Oricum, m-am gândit că dacă toți de aici se presupune că-s așa de deștepți, cineva poate să-mi spună dacă e antic sau nu. Eu cred că-i *foarte* vechi. Vrei să-l arăți, tati, te rog?

Tatăl a dat din umeri neputincios și a început să caute pe sub scaun.

– Știai, domniță, i-a spus Watkin, că Apocalipsa a fost scrisă în Patmos? Da, a fost. De Sfântul Ioan Teologul, după cum știi. Văd în ea semne foarte clare că a fost scrisă când aștepta un feribot. O, da, așa cred. Începe, nu-i așa, cu acel gen de visare pe care-l ai când omori timpul, când te plictisești, știi, și începi să fantazezi și treptat ajunge la un fel de climax al halucinației din disperare. Mi se pare foarte sugestiv. Poate ar trebui să scrii un articol.

A dat din cap spre ea. Fetița s-a uitat la el ca la un nebun.

– Bun, uite-l, i-a spus tatăl și a trântit pe masă obiectul. E doar o oală, după cum vedeți. Și ea are doar șase ani, a adăugat, cu un zâmbet îngrijorat, nu-i așa, dragă?

– Șapte, a spus Sarah.

Oala era micuță, cam de 10 centimetri înălțime și un pic mai puțin dintr-o parte-n alta în punctele ei cele mai îndepărtate. Era aproape sferică, cu un gât foarte strâmt, extins cam cu trei centimetri deasupra corpului. Gâtul și cam jumătate din suprafață erau încrustate cu pământ întărit, dar părțile din oală care puteau fi văzute aveau o textură aspră, roșiatică.

Sarah a luat-o și i-a pus-o în palme profesorului din dreapta ei.

– Tu pari deștept. Spune-mi ce crezi.

Profesorul a luat-o, a întors-o și s-a uitat la ea cu un aer condescendent.

– Sunt sigur că dacă îi cureți fundul de noroi, o să vezi că scrie “Făcută în Birmingham”, a spus el amuzat.

– Așa de veche, ha? a spus tatăl lui Sarah cu un râs forțat. A trecut multă vreme de când s-a făcut ceva acolo.

– Oricum, a spus profesorul, nu-i domeniul meu, eu sunt biolog molecular. Mai vrea să se uite cineva?

Întrebarea n-a fost întâmpinată cu strigăte sălbatice de entuziasm, dar, oricum, oala a fost dată din mână-n mână în jurul capătului celălalt al mesei, într-un mod haotic. A fost privită

suspicios prin ochelari convecși, analizată rece prin lentile cu rame argintii și s-a chiorât la ea cineva care-și uitase ochelarii în celălalt costum și se temea c-a ajuns la curățătorie. Nimeni nu părea să știe cât de veche e sau să-i pese prea mult. Fețișoara fetei a început din nou să se întunece.

– Ce adunătură de acrituri! i-a spus Reg lui Richard, apoi a luat o solniță și a ridicat-o.

– Domniță! i-a spus și s-a aplecat spre ea.

– Ah, nu din nou, nebun bătrân, a mormăit bătrânul arheolog Cawley, dându-se înapoi și punându-și palmele peste urechi.

– Domniță, a repetat Reg, privește această simplă solniță de argint. Privește această simplă pălărie.

– N-ai o pălărie, i-a spus fata morocănoasă.

– Vai, o clipă, te rog, a zis Reg și s-a dus și și-a adus căciulița roșie de lână.

– Iată, a spus iar, această solniță simplă de argint. Iată această simplă căciulă de lână. Pun solnița în căciulă și ți-o înmănez. Următoarea parte a trucului... depinde de tine.

I-a dat căciula prin intermediul lui Cawley și Watkin. Ea a luat-o și s-a uitat înăuntru.

– Unde-a dispărut? a întrebat, holbându-se nedumerită înăuntru.

– E unde-ai pus-o tu, i-a răspuns Reg.

– O, înțeleg! a zis Sarah. Păi... n-a fost prea spectaculos.

Reg a dat din umeri.

– Un truc umil, dar îmi face plăcere, a spus și s-a întors spre Richard. Acum, despre ce vorbeam?

Richard s-a uitat la el cu uimire. Știa că profesorul avusese mereu schimbări de dispoziție bruște și arbitrar, dar era de parcă toată căldura se scursese din el într-o clipă. Avea aceeași expresie absentă din seara când Richard apăruse la ușa lui aparent pe neașteptate. Reg părea să simtă uluirea lui Richard și a mimat repede un zâmbet.

– Dragul meu prieten! a spus. Dragul meu prieten! Dragul, dragul meu prieten! Ce spuneam?

– Ăăă, spuneai „dragul meu prieten“.

– Da, dar sunt sigur că era preludiu la ceva. Un fel de toccata scurtă cum că ce tip extraordinar ești, înainte să introduc subiectul principal al discursului meu, de natura căruia am uitat. Ai vreo idee ce voiam să spun?

– Nu.

– Bun, presupun că ar trebui să fiu mulțumit. Dacă toată lumea ar ști exact ce am de gând să spun, n-ar mai avea sens s-o mai spun, nu? Și-acum, ce mai face oala musafirei noastre?

Ajunsesse la Watkin, care a precizat că nu-i expert în obiectele făcute de cei străvechi ca să bea din ele, doar în ce au scris după ce au băut. A mai spus că în fața experienței și cunoașterii lui Cawley ar trebui toți să se încline și a-ncearcă să-i paseze lui oala.

– Spuneam, a repetat, că în fața experienței și cunoașterii tale ar trebui să ne-nclinăm. O, pentru numele lui Dumnezeu, ia-ți palmele de pe urechi și uită-te la chestia aia!

Bland, dar ferm, i-a luat palma dreaptă a lui Cawley de la ureche, i-a explicat încă o dată situația și i-a dat oala. Cawley s-a uitat scurt la ea, dar cu o privire clar de expert.

– Da. A spus, are cam 200 de ani, cred. Foarte rudimentară. Un exemplar foarte crud. Absolut fără valoare, bineînțeles.

A pus-o jos cu hotărâre și s-a uitat în depărtare la balconul vechi unde cândva performau artiști. Părea să-l înfurie ceva la el.

Efectul asupra lui Sarah a fost imediat. Deja descurajată, a fost de-a dreptul înfrântă acum. Și-a mușcat buza și s-a aruncat pe spate în scaun, simțindu-se în plus și prea copil. Tatăl i-a aruncat o privire de avertisment, să aibă adică grijă cum se poartă, și apoi s-a scuzat iar pentru ea.

– Da, Buxtehude, s-a grăbit să spună, da, dragul de Buxtehude. O să vedem ce putem face. Spune-mi...

– Domnișoară, l-a întrerupt o voce răgușită de uimire, ești clar o magiciană și o vrăjitoare cu puteri ieșite din comun!

Toți ochii s-au întors spre Reg, bătrânul circar. Ținea strâns oala în palme și se uita la ea cu fascinație maniacală. Și-a întors încet ochii spre fetiță, ca și cum pentru prima dată evalua puterea unui adversar de temut.

– Mă-nclin în fața ta, a șoptit. Eu, nemernic nedemn să vorbesc în prezența unor astfel de puteri ca ale tale, îți cer permisiunea să te felicit pentru una dintre cele mai rafinate demonstrații ale artei magice la care-am avut privilegiul să asist!

Sarah s-a uitat la el cu ochi mari.

– Pot să le arăt acestor oameni ce-ai săvârșit? a întrebat-o cu umilință.

Ea a dat imperceptibil din cap și el i-a luat oala atât de prețioasă mai devreme, dar discreditată acum, și a trântit-o pe masă.

S-a rupt în două părți neregulate, lutul ars cu care era acoperită s-a făcut bucăți pe masă. O jumătate a oalei a căzut imediat și cealaltă a rămas în picioare.

Ochii lui Sarah s-au mărit și mai mult, se holbau la solnița argintie murdară din mijlocul cioburilor.

– Bătrân nebun! a mormăit Cawley.

După ce s-a stins și condamnarea generală a trucului său ieftin – dar nicio vorbă n-a reușit să stingă uimirea din ochii fetiței –, Reg s-a întors spre Richard și i-a spus, leneș:

– Aveai tu un prieten aici, te mai vezi cu el? Un băiat cu un nume est-european ciudat. Svlad nu știu cum. Svlad Cjelli. Îl mai ții minte?

Richard s-a uitat la el cu ochi goi o clipă, apoi și-a dat seama:

– Svlad? A, vrei să spui Dirk. Dirk Cjelli. Nu. N-am mai ținut legătura. Am dat peste el de câteva ori pe stradă, dar cam atât. Cred că-și schimbă numele din când în când. De ce întrebi?

Sus pe promontoriul său stâncos, Călugărul Electric continua să stea pe un cal ce o lua treptat razna, în tăcere, fără să se plângă. De sub rasa lui aspră, Călugărul se uita fără să clipească în vale, cu care avea acum o problemă, dar problema era una nouă și hidoasă pentru el: Îndoiala.

Nu-l afecta prea des, dar, când i se-ntâmpla, îi mânca din măduva ființei.

Ziua era fierbinte, soarele trona pe cerul cețos și își trimitea razele asupra stâncilor cenușii și a smocurilor de iarbă înnegrită. Nimic nu se mișca, nici măcar Călugărul. Dar începeau să-i bâzâie în cap ciudățeni, ca atunci când o serie de informații au primit adresă greșită când au trecut prin *input buffer*.

Apoi Călugărul a-nceput să creadă, sporadic la-nceput și nerăbdător, dar apoi a crescut în el o flacără albă de credință, ce-a ars credințele anterioare, inclusiv pe cea stupidă cum că valea ar fi roz, a crescut în el credința că undeva jos, cam la doi kilometri, o să se deschidă pentru scurt timp o ușă misterioasă spre o lume bizară și îndepărtată, o ușă prin care-ar putea să intre. O idee uimitoare.

Și mai uimitor era că de data asta o nimerise.

Calul a simțit că se pregătește ceva.

Și-a ciulit urechile și a dat blând din cap. Intrase într-un fel de transă tot privind la aceleași pietre și aproape că și le imagina și el roz. A dat din cap un pic mai tare.

Călugărul a tras de hățuri, a bătut din pinteni și s-au urnit din loc. Calul pășea cu grijă pe panta stâncoasă. Drumul era accidentat, în mare parte din argilă alunecoasă, maro și gri, cu câte o plantă maronie și verde, rezistând la limita subzistenței. Călugărul a observat asta fără jenă. Acum era un Călugăr mai bătrân, mai înțelept și lăsase lucrurile copilărești în urmă. Văi roz, mese hermafrodite, toate erau etape naturale prin care trebuie să treci ca să ajungi la adevărata iluminare.

Soarele îi ardea puternic. Călugărul și-a șters sudoarea și praful de pe față și s-a oprit, aplecat peste gâtul calului. S-a uitat în jos prin aburul tremurător al caniculei la o movilă de pietre din mijlocul văii. Acolo, după acea movilă, era locul unde avea să apară ușa. Așa se gândea Călugărul sau, mai bine spus, credea cu pasiune. A încercat să distingă mai bine, însă detaliile peisajului pluteau tulburi în aerul încins.

Și-a reluat poziția în șa și tocmai se pregătea să mâne calul mai departe când a observat deodată ceva ieșit din comun.

Pe o stâncă mai plată, ca un zid, aflată atât de aproape, încât a fost surprins că n-o văzuse până atunci, era o pictură uriașă. Era făcută rudimentar, deși nu fără o anume tușă stilată, și părea foarte veche, posibil foarte, foarte veche. Culoarea se estompase, era crăpată, mâncată și imaginea abia se distingea. Călugărul a micșorat distanța și acum distingea o scenă primitivă de vânătoare.

Creaturile purpurii, cu multe membre, erau clar vânători antici. Aveau sulițe rudimentare și urmăreau o vietate mare, cu coarne și platoșă cornoasă, ce părea să fi fost deja rănită. Culorile se șterseseră atât de rău, încât erau aproape inexistente. De fapt, ce se vedea clar era albul dinților vânătorilor, strălucind neafectat de trecerea a mii de ani. Îi făceau dinții Călugărului de rușine, deși îi curățase de dimineată.

Călugărul mai văzuse astfel de imagini, dar numai în poze sau la TV. Se găseau de obicei în peșteri, unde erau ferite de intemperii, altfel n-ar fi supraviețuit.

Călugărul s-a uitat mai atent la ce se afla în vecinătatea peretelui și a observat că, deși nu era tocmai într-o peșteră, pictura era totuși protejată de o proeminență largă și era bine apărată de ploaie și vânt. Însă parcă supraviețuise prea mult. Mai bizar era că nu fusese descoperită până atunci. Imaginile de acest gen erau celebre și familiare, dar pe asta n-o mai văzuse.

Poate că făcuse o descoperire istorică. Poate că, dacă s-ar fi întors în oraș și ar fi anunțat descoperirea, l-ar fi primit înapoi, i-ar fi dat o nouă placă de bază și i-ar fi permis să creadă... să creadă... să creadă ce? A făcut o pauză, a clipit și a dat din cap ca să curețe o eroare de sistem temporară.

Și-a revenit din visare.

Crezuse într-o ușă. Trebuia să găsească o ușă. Ușa era o cale spre... spre...

Ușa era Calea.

Bun.

Majusculele sunt modul cel mai bun de a aborda chestiuni la care n-ai un răspuns satisfăcător.

Brusc a tras calul de frâu și l-a grăbit să coboare panta. După câteva alte minute de manevre dificile, au ajuns în vale și a avut un moment de derută când a descoperit că stratul fin de praf depus pe pământ avea într-adevăr o nuanță de roz, mai ales pe malurile pâraiașului noroi, tot ce mai rămăsese în sezonul fierbinte din râul ce se umflă în vale în sezonul ploios. A descălecat și s-a aplecat să simtă praful roz și să-l cearnă printre degete. Era foarte fin și plăcut când îl frecai pe piele. Avea cam aceeași nuanță, poate puțin mai deschisă.

Calul se uita la el. Și-a dat seama, poate puțin cam târziu, că trebuie să-i fi fost extrem de sete. Și lui îi era foarte sete, dar încercase să nu se gândească. A desfăcut plosca de la șa. Era jalnic de ușoară. A scos dopul și a tras o dușcă. Apoi a turnat puțin în căușul palmei și i-a oferit-o calului, care-a sorbit-o lacom și rapid.

Calul s-a uitat din nou la el.

Călugărul a dat din cap trist, a pus dopul și plosca la loc. Știa, în partea mică a minții lui unde rezidau logica și informațiile factuale, că n-o să-i mai țină mult apa și că, fără ea, nici ei nu vor mai rezista. Numai Credința îl ținea pe picioare, de data aceasta Credința în Ușă.

Și-a curățat rasa de praful roz și apoi s-a uitat la grămada de pietre de la o sută de metri distanță. A privit-o, simțind o oarecare anxietate. Deși mare parte a minții lui avea Credința fermă, eternă și de nezduncinat că după grămada de pietre se găsește o Ușă și că Ușa o să fie Calea, partea mai mică a minții – cea care-a înțeles cum e cu apa –, își amintea totuși dezamăgiri mai vechi și suna o alarmă minusculă, dar insistentă, de avertizare.

Dacă alegea să nu meargă să vadă Ușa, putea continua să creadă în ea la nesfârșit. Ar fi fost diamantul vieții lui (ce mai rămânea din ea, îi spunea partea din creier ce știa de ploscă).

Dacă, pe de altă parte, se ducea să-și prezinte omagiile Ușii și n-o găsea... ce urma?

Calul a nechezat nerăbdător.

Răspunsul, bineînțeles, era simplu. Avea o serie întreagă de circuite care se ocupau de exact acest tip de probleme, de fapt, asta era funcția lui esențială. Avea să continue să creadă în Ușă, indiferent ce i-ar fi spus faptele, căci care altul ar mai fi sensul Credinței?

Ușa avea să fie în continuare acolo, chiar dacă nu era nicio ușă.

Și-a mai venit în fire. Ușa avea să fie acolo și avea să meargă la ea fiindcă Ușa era Calea.

În loc să urce iar pe cal, l-a condus de jos. Calea era doar o cale mică și trebuia să ajungă umil în prezența Ușii.

A pășit brav și drept, cu o încetineală solemnă. S-a apropiat de grămada de pietre. A ajuns la ea. A ocolit. S-a uitat.

Ușa era acolo.

Calul era chiar surprins.

Călugărul a căzut în genunchi, uimit și impresionat. Era așa de obișnuit cu dezamăgirile că, deși n-ar fi recunoscut, l-a luat cu totul prin surprindere. Se uita la Ușă ca și cum ar fi avut o eroare de sistem.

Era o ușă cum nu mai văzuse. Toate ușile pe care le știa erau ranforsate cu oțel, pentru a păzi eficient aparatele video și

mașinile de spălat vase, aflate dincolo de ele și, bineînțeles, toți Călugării Electrici, foarte scumpi, dar totodată necesari ca să creadă în toate. Dar asta era una simplă, mică, din lemn, cam de înălțimea lui. O ușă de mărimea unui Călugăr, vopsită în alb, cu o clanță din alamă un pic mai sus de jumătate. Era pur și simplu pusă acolo, în piatră, fără nicio explicație despre originea sau scopul ei.

Abia înțelegând cum de-a îndrăznit, bietul Călugăr s-a dus clătinându-se, mânându-și calul, spre ea. A atins-o. L-a speriat așa de tare faptul că n-a sunat nicio alarmă, că a sărit înapoi. A atins-o iar, acum cu mai multă fermitate.

Și-a lăsat mâna ușor pe clanță – din nou, nicio alarmă. Voia să fie sigur și a apăsat foarte, foarte încet. I-a simțit mecanismul. Și-a ținut respirația. Nimic. A tras ușa spre el și ea s-a urnit fără probleme. S-a uitat înăuntru, dar interiorul era atât de întunecat în contrast cu soarele deșertic de afară, încât n-a putut să vadă nimic. În cele din urmă, aproape mort de mirare, a intrat, cu calul după el.

Câteva minute mai târziu, o siluetă de după următoarea grămadă de pietre s-a oprit din ce făcea, și anume să-și dea cu praf pe față, s-a ridicat, și-a întins membrele să și le dezmoștească și s-a întors spre ușă, scuturându-și hainele colbuite.

„La Xanadu vru Kubla Khan
Un dom-al-poftelor, pe unde...”¹

Cititorul clar aparținea școlii de gândire care crede că seriozitatea și măreția unui poem sunt mai bine redată dacă este citit cu o voce ridicolă. Urca și cobora vorbele până când simțea că vor să fugă și să se ascundă.

„...Alf, râul sfânt, curgea avan
prin peșterile mult afunde
spre-a mării sumbre unde.”

Richard s-a lăsat pe spate în scaun și s-a relaxat. Vorbele îi erau foarte, foarte familiare, cum îi erau oricărui absolvent de engleză la Colegiul St Cedd, și i se instalau ușor în minte.

Asocierea lui Coleridge cu universitatea era luată foarte în serios, în ciuda bine-cunoscutei sale predilecții pentru anumite produse farmaceutice recreaționale sub influența cărora această lucrare, cea mai importantă a sa, a fost creată într-un vis.

Manuscrisul era încuiat în biblioteca universității și la cinele Coleridge poemul era citit direct din el.

„Deci dar a-ncins cu foișoare
Și zid o vale roditoare,
Aici: grădini, pâraie-ntortocheate
Și mulți arbuști mustind tămâie;
Și codrii vechi, de când e lumea poate,
Vrând, parcă, pajiști să mângâie.”

Richard se-ntreba cât o să mai dureze. S-a uitat cu coada ochiului la fostul Coordonator de Studiu și l-a deranjat cât de țeapăn stătea când citea. Vocea cântată mai întâi l-a iritat, dar după o vreme a-nceput să-l legene hipnotic și-a ajuns să se uite fix la un râuleț de ceară încremenit peste marginea unei lumânări ce ardea cu flacără joasă și arunca o lumină slabă peste rămășițele cinei.

„Dar, ah! acel adânc abis romantic
Ce printre cedri năzuie spre deal!
Un loc sălbatec, fermecat, hieratic,
Așijderi celor unde și-ar boci
O fată pe ibovnicul-satană!“

Micile cantități de vin roșu pe care și le permisesse de-a lungul serii îi încălzeau sângele și în curând mintea începu să-i rătăcească și, provocat de întrebarea de mai devreme a lui Reg, se-ntreba ce se-alesese de fostul său... „prieten“ era oare un cuvânt bun? Părea mai degrabă o succesiune de evenimente extraordinare decât o persoană. Ideea că el ar avea prieteni nu părea doar implauzibilă, ci era ca o nepotrivire de concepte, cum ar fi ideea că situația gravă a Canalului Suez s-ar duce să-și ia o chiflă.

Svlad Cjelli. Cunoscuse popularitatea ca Dirk, deși, iarăși, popularitate e mult spus. Notorietate, desigur. Căutat, subiect de discuții, da. Dar popular? Numai în sensul în care un accident serios pe autostradă ar fi popular – încetinești să te uiți mai bine, dar nimeni n-o să se apropie prea mult de flăcări. „Infam“ era cuvântul mai bun. Svlad Cjelli, infamul Dirk.

Era mai rotunjour decât un student obișnuit și purta mai multe pălării. Adică purta o singură pălărie, dar o purta cu o pasiune rară la cineva atât de tânăr. Era o pălărie grenă și rotundă, cu borul foarte plat și părea să se miște ca pe suspensii, ceea ce-i asigura mereu orizontalitatea perfectă, indiferent cum își mișca proprietarul ei capul. Pălăria era o podoabă personală remarcabilă, dar nu întru totul reușită. Ar fi fost o piesă elegantă, stilată, flatantă, pe post de veioză lângă pat.

Oamenii gravitau în jurul lui, atrași de poveștile despre el pe care el însuși le infirma, dar care alta să fi fost sursa acestor povești dacă nu infirmările lui? Asta nu prea era clar.

Poveștile erau despre puterile paranormale moștenite, cică, de la mama sa și de la familia ei ce locuise la capătul mai inteligent al Transilvaniei, așa zicea el. Adică, el nu a pretins asta niciodată și zicea că e cea mai mare prostie. La fel de categoric nega că erau lilioci de vreun fel în familia sa și amenința să dea în judecată pe oricine ar fi perpetuat astfel de fabulații malițioase. Cu toate acestea purta o haină de piele largă și avea în camera lui una dintre acele mașinării ce se presupune că te vindecă de dureri de spate dacă stai pe ele atârnat cu capul în jos. Făcea astfel încât să-l găsească oamenii atârnat la orice oră din zi și mai ales din noapte, iar el să nege categoric că ar avea vreo semnificație.

Printr-o serie ingenioasă de negări strategice ale celor mai incitante și exotice povești, reușise să-și creeze mitul că e paranormal, mistic, telepat, clarvăzător, vampir liliac psihosasic.

Ce-nsemna „psihosasic“?

Era un cuvânt inventat de el și căruia îi nega orice semnificație.

„Și din acest abis, gemând, urlând,
Ca un tumult din funduri de pământ,
Izvor vânjos zvâcnește, aruncând
Pe când țâșnește-n sus, din când în când...”

Dirk era mereu falit. Dar asta avea să se schimbe.

A-nceput schimbarea colegul său de cameră, Mander, un credul, pe care Dirk îl selectase probabil pentru credulitatea lui.

Steve Mander observase că Dirk vorbea în somn când se culca beat. Nu numai atât, dar spunea lucruri precum „deschiderea drumurilor comerciale spre bla bla bla a fost punctul de răscruce pentru creșterea imperiului în sfor sfor bla bla. Argumentați.”

„Mari steiuri, ca o pleavă, pretutindeni,
La fel ca săltăreții bobi de grindeni.”

Prima dată când l-a auzit, Steve Mander s-a ridicat în capul oaselor. Asta a fost imediat înainte de examenele de la finalul anului doi și ce spusese Dirk, ce mormăise, suna foarte asemănător cu un subiect posibil la Istoria economiei.

Mander s-a ridicat pe neauzite, s-a dus la patul lui Dirk și a ascultat cu atenție, dar n-a mai auzit nimic în afara unor mormăieli, complet deconectate unele de altele, despre Schleswig-Holstein și Războiul franco-prusac, ultima livrată de Dirk în pernă.

Dar veștile s-au răspândit discret, dar ca focul în pădure.

„Iar printre jucăușele pietroaie,
Cad stropi din râul sacru, ca o ploaie.”

În următoarea lună, Dirk a fost hrănit bine și îmbătat, ca să doarmă tun și să mai bolborosească niște întrebări de la examene. În mod remarcabil, se pare că, cu cât era hrănit mai bine și cu cât era mai bun vinul, cu atât mai puțin avea tendința să doarmă cu fața direct în pernă.

Șmecheria lui era deci să-și exploateze presupusele haruri fără să și pretindă că le are. Ba chiar era incredul, ostil de-a dreptul, când auzea povești despre puterile lui.

„Drum lung prin codru, încâlcite sunt
Meandrele râului sfânt
Ce-n hău de peșteri fără fund îl poartă
Și-apoi, tunând, 'l-îngHITE-o Mare moartă.
Aici i-ajung lui Kubla la urechi,
Profetizând războaie, glasuri vechi!“

Dirk era și un clarauditor, după cum nega tot el. Fredona uneori în somn cântece care-aveau să devină hituri peste două săptămâni. O treabă nu prea greu de organizat.

Făcuse întotdeauna minimum de cercetări necesare să-și susțină miturile. Era leneș și ce făcea, în esență, era să lase credulitatea entuziastă a celorlalți să lucreze pentru el. Lenea avea un rol esențial – dacă presupusele lui isprăvi paranormale ar fi fost amănunțite și precise, oamenii ar fi devenit suspicioși și ar fi căutat alte explicații. Și cu cât mai vagi și mai ambigue îi erau predicțiile, cu atât mai mult gândirea magică a celorlalți umplea golurile de credibilitate.

Dirk nu câștiga mare lucru sau cel puțin nu părea să câștige. Beneficiul lui, ca student, de a fi hrănit și îmbătat continuu pe cheltuiala altora era mai considerabil decât părea, dacă nu te puneai să faci efectiv calculele.

Și, bineînțeles, nu pretindea niciodată, ba nega cu ardoare, că ar fi ceva adevărat.

Era deci într-o poziție bună să execute o escrocherie mică și gustoasă la examenele finale.

„Umbra altarului plăcerii
Plutea, pe val, în drumul său,
Pe unde răzbăteau puzderii
De sonuri din pârau și hău.
Sclipea ca în soare miracolul rar;
Altarul plăcerii cu bolți de cleștar!...“

– Doamne ferește...

Reg părea să se fi trezit deodată din moțăiala în care alunecase blând sub influența vinului și a lecturii și s-a uitat în jur surprins, dar nimic nu se schimbase. Vorbele lui Coleridge răsunau în tăcerea caldă și mulțumită din marea sală. După încă o încruntare rapidă, Reg a căzut iar în somnolență, doar că acum era puțin mai atent.

„Am văzut ca-ntr-o părere
O domniță cu-un chimval,

Era o abisiniană:
Din chimval și glas zvonea
Despre Muntele-Abora.“

Dirk se lăsase convins să facă, sub hipnoză, o predicție fermă asupra întrebărilor de la examenele din vară.

El însuși a plantat mai întâi ideea, explicând exact ce anume n-ar face indiferent de circumstanță, deși i-ar plăcea, doar ca să demonstreze că n-are niciun fel de capacități speciale.

Pe această bază, pregătită cu grijă, a acceptat în cele din urmă, numai și numai ca să arate o dată pentru totdeauna ce prostii imense, plictisitoare deja, se spuneau despre el. Avea să-și facă predicțiile prin scriere automată sub supraveghere și acestea aveau să fie sigilate într-un plic și depozitate la bancă până după examen.

Apoi aveau să fie deschise ca să vadă cât de precis fusese.

Deloc surprinzător, i-au fost oferite niște șpăgi solide de la un număr solid de oameni să fie lăsați să vadă predicțiile, dar el a fost absolut șocat de idee. Asta, a zis el, ar fi *necinstit*...

„Cântul acestei fete, dacă
L-aș reînvia în mine,
Ar putea, cred, să mă facă
Să clădesc din muzici line
În văzduh acel altar
Însorit, cu bolți de sloi!“

Pe urmă, la scurt timp după, Dirk s-a lăsat văzut prin oraș cu o expresie solemnă și afectată. La început refuza să spună ce-l deranjează, când era întrebat, dar în cele din urmă lăsa să-i scape că mama sa avea nevoie de niște lucrări stomatologice extrem de scumpe și care, din motive imposibil de dezvăluit, trebuiau făcute la o clinică particulară, doar că nu erau bani.

De aici, drumul în jos, adică acceptarea donațiilor pentru mama sa în schimbul unor priviri scurte asupra predicțiilor, avea să fie destul de alunecos și bine gresat ca să-i facă lui Dirk alunecarea cât mai ușoară.

După care a venit cu informația suplimentară că singurul dentist capabil de acea operație misterioasă era un est-european rezident în Malibu și, în consecință, era necesară o creștere a donațiilor cât mai repede.

El nega în continuare, desigur, că puterile lui sunt așa de mari cum se spunea, le nega categoric și insista că nu s-ar fi angajat la experiment dacă n-ar fi vrut să deconstruiască toată povestea – și pentru că alții păreau să aibă, pe riscul lor, o credință în abilitățile

sale pe care el n-o avea, era bucuros să le facă pe plac și să-i lase să plătească operația mamei sale sfinte.

Putea să iasă numai bine din situație.

Sau așa credea.

„Cei ce-acestea vede-le-ar

Ar striga toți: Înapoi!

– Ochi vâlvoare, păr vâlvoi!“

Informațiile produse sub hipnoză, prin scriere automată, le adunase făcând același minim de cercetare pe care l-ar face orice student înainte de examene – a studiat subiecte date în alți ani, a căutat să vadă ce se repetă și a apreciat inteligent ce-ar putea să se dea acum. Era sigur că o să nimerească (la fel ca toți ceilalți) într-un procent destul de mare ca să fie satisfăcuți credulii și destul de mic ca exercițiul să pară perfect inocent.

Și într-adevăr era.

Ce l-a destabilizat complet și a provocat un scandal care s-a încheiat prin plecarea lui de la Cambridge într-o dubiță de poliție a fost faptul că toate subiectele vândute s-au dovedit a fi exact cele picate la examene.

Exact. Cuvânt cu cuvânt. La virgulă.

„În triplu cerc să fie-nchis!

Și cum de el să nu te sperii?

Căci a sorbit lamura mierii

Și laptele din paradis...“

Și asta a fost tot – în afară de o serie de articole de ziar senzaționaliste, unde-l expuneau ca escroc, apoi îl prezentau glorios ca fiind autentic, după care iar îl expuneau ca escroc și iar îl omagiau, până s-au plictisit și au găsit un jucător de biliard pe care să-l hărțuiască.

De atunci, Richard a dat de câteva ori peste Dirk și a fost întâmpinat cu o jumătate de zâmbet ce indica teama că-i datora bani, înainte să se transforme într-un zâmbet de speranță că o să-i împrumute câțiva. Schimbările regulate de nume ale lui Dirk sugerau că Richard nu era singurul tratat în acest fel.

A simțit tristețe la gândul că cineva atât de viu în spațiul strâmt al comunității universitare pălise atât de mult la lumina banală a vieții obișnuite. Era curios de ce a întrebat Reg de el așa deodată și în maniera aia prea lejeră, prea nepăsătoare.

S-a uitat iar în jur, la vecinul său ce sforăia ușor, Reg, apoi la micuța Sarah, copleșită de atenție tăcută, la sala scăldată în

lumina pâlpâitoare a lumânărilor, la portretele vechilor prim-miniștri și poeți ce atârnavă sus în beznă și le străluceau dinții, la șeful Catedrei de Studii Literare care citea cu vocea lui de recitator, la cărțulia *Kubla Khan* pe care o ținea în mână și, în cele din urmă, discret, la ceas. S-a lăsat iar pe spate.

Vocea a continuat și a citit a doua parte a poemului, cea mai ciudată...

Era seara ultimei zile a vieții lui Gordon Way și se-ntreba dacă o să plouă în weekend. Prognoza zicea că vremea o să fie schimbătoare, o noapte cețoasă urmată de zile luminoase, dar reci, vineri și sâmbătă, posibil cu câteva ploaie împrăștiate spre sfârșitul duminicii, când o să se întoarcă toată lumea în oraș.

Adică toată lumea în afară de Gordon Way.

Prognoza meteo nu menționase asta, bineînțeles, nu e treaba prognozelor meteo, dar și horoscopul îl cam dezinformase. Pomenise de o activitate planetară neobișnuită în zodia lui și-l sfătuisse să discearnă între ce credea că vrea și ce avea cu adevărat nevoie și că ar fi bine să abordeze problemele emoționale sau de carieră cu determinare și onestitate totală, însă era inexplicabil că nu menționase și că o să moară până la sfârșitul zilei.

A oprit lângă Cambridge, la o benzinărie mică, unde a stat puțin, cât să termine o convorbire la telefonul din mașină.

– OK, uite ce-i, te sun mâine sau poate mai târziu diseară. Sau sună-mă tu. O să ajung la căsuță în jumătate de oră. Da, știi cât de important e proiectul ăsta pentru tine. Bine, știi cât de important e în sine, am înțeles. Și tu-l vrei, și eu. Clar că-l vreau. Și nu spun că n-o să-l susținem în continuare. Spun doar că-i scump și că ar trebui să privim toată situația cu determinare și onestitate totală. Auzi, de ce nu vii la căsuță să vorbim. OK, da, da, știi. Înțeleg. Gândește-te mai bine, Kate. Vorbim mai târziu. Pa.

A închis și a mai rămas puțin în mașină.

Era mare. Un Mercedes argintiu imens, dintre cele pe care le folosesc în reclame și nu numai în reclame la Mercedes. Gordon Way, fratele lui Susan, șeful lui Richard MacDuff, era un om bogat, fondator și proprietar al WayForward Technologies II. Prima WayForward Technologies dăduse faliment, din motive obișnuite, și-i mâncase și toată averea.

Din fericire, a reușit să-și facă încă una.

„Motivele obișnuite“ înseamnă că se ocupase de componente hardware pentru computere într-o vreme când puștimea de 12 ani din țară se plictisise de cutii care făceau bing!, așa că a doua avere și-a făcut-o din software. Datorită celor două programe, unul fiind Anthem (celălalt, mai profitabil, n-a văzut niciodată lumina zilei), WFT-II era singura companie britanică de software

ce putea fi pomenită în aceeași propoziție cu companii majore americane precum Microsoft sau Lotus. Propoziția ar fi fost una de genul „Spre deosebire de companii majore precum Microsoft sau Lotus, WayForward Technologies...“, dar era un început. WayForward ajunsese acolo. Și îi aparținea.

A împins caseta în consola stereo. I-a acceptat-o cu un clic ușor, de bun-gust, și aproape imediat *Bolero*-ul lui Ravel a ieșit plutind din cele opt boxe perfect asortate, finuț lucrute, negre. Consola era atât de fină și de spațioasă, îl făcea să se simtă ca pe un patinoar. A bătut cu degetele pe îmbrăcămintea volanului. S-a uitat spre bord. Cifre iluminate cu gust și luminițe mici, imaculate, s-au uitat înapoi spre el. După o vreme, și-a dat seama deodată că era la o benzinărie cu autoservire și a ieșit să pună benzină.

I-a luat un minut, două. A ținut furtunul de capăt și a tropăit puțin să se încălzească în aerul rece al nopții, apoi s-a dus la chioșcul mic și murdar, a plătit, și-a amintit că trebuie să cumpere niște hărți ale locului, a mai trăncănit entuziast câteva minute cu casierul despre direcția către care se-ndreaptă industria computerelor în anul următor, i-a sugerat că procesarea paralelă va fi cheia unui software cu adevărat intuitiv, dar s-a și îndoit că cercetarea în domeniul inteligenței artificiale *per se*, mai ales cea bazată pe limbajul ProLog, va oferi vreun produs viabil comercial în viitorul apropiat, cel puțin în ce privește aplicațiile soft care gestionează spațiul de lucru, un subiect care pe casier nu-l fascina deloc.

– Omului îi plăcea să vorbească, a spus mai târziu polițiștilor. Frate, dacă mă duceam zece minute la toaletă, ar fi vorbit cu teigheaua. Dacă stăteam un sfert de oră, venea și teigheaua după mine. Da, sunt sigur că-i el, a adăugat, după ce i s-a arătat o poză cu Gordon Way. Doar nu eram sigur la-nceput, că-n poză are gura închisă.

– Și ești absolut sigur că n-ai mai văzut ceva dubios? a insistat polițistul. Ceva ce ți s-a părut neobișnuit în orice fel?

– Nu, cum am zis, era un client normal într-o seară normală ca oricare.

Polițistul s-a uitat la el fără să clipească.

– Doar de dragul discuției, i-a spus, dacă aș începe să fac așa...

Și-a încrucișat ochii, și-a scos limba printr-un colț al gurii și a început să țopăie cu degetele în urechi, răsucindu-le.

– ...ți s-ar părea ceva neobișnuit?

– Da, păi da... a spus casierul, dându-se înapoi agitat, mi s-ar părea c-ai luat-o razna.

– Bun, a zis polițistul și și-a pus carnetul deoparte. Am întrebat, domnule, numai fiindcă oamenii au idei diferite despre ce e neobișnuit. Dacă noaptea trecută a fost ca oricare alta, atunci

eu sunt un coș pe fundul mătușii marchizei de Queensbury. O să-ți cer o declarație mai târziu. Mulțumesc pentru timpul acordat.

Dar toate astea aveau să se întâmple mai târziu.

Gordon și-a băgat hărțile în buzunar și s-a-ntors la mașină. Sub lumini, în ceață, cu brobonele de umezeală adunate pe caroserie și arăta ca... ca un Mercedes foarte scump. Gordon s-a surprins, o miniclipă, că-și dorește să aibă și el, dar știa bine cum să devieze așa un gând care de obicei devenea circular și-l lăsa deprimat și confuz.

A bătut-o ușor cu palma într-o manieră de proprietar, apoi, dându-i un ocol, a observat că portbagajul nu-i închis bine și l-a trântit. S-a închis cu un clanc sănătos. Făcea toți banii, nu? Un clanc sănătos ca ăla. Vechile valori demodate, calitate și meșteșug. S-a gândit la vreo zece lucruri pe care ar fi vrut să le vorbească cu Susan și s-a întors în mașină. A format numărul ei imediat ce a ieșit pe autostradă.

– ...așa că, dacă vrei să lași un mesaj, o să-ncerc și eu să te contactez cât mai repede. Poate.

Biip!

– O, Susan, salut! Sunt Gordon, a spus, ținând telefonul între umăr și tâmplă. Tocmai mă duceam la casuță. E... ăăă... joi seara și e... ăăă... opt patruzeci și șapte. Cam ceață pe drumuri. Auzi, vin oamenii ăia din State în weekend să se ocupe de distribuția la *Anthem 2.00*, să-i facă promovarea și așa mai departe și, uite ce-i, știi că nu-mi place să te rog una ca asta, dar știi că oricum o fac, așa că uite ce-i: vreau să știu că Richard e călare pe situație. Adică *pe bune*. Când îl întreb, zice, a, da, sigur, dar jumate din timp... Căcat! Camionul ăla m-a orbit cu farurile, niciunul dintre ticăloșii ăștia de șoferi de camion nu și le îndreaptă în jos cum trebuie, e de mirare că nu-s deja mort într-un șanț. Asta ar fi ceva, nu? Să-ți lași ultimele vorbe pe telefonul cuiva, n-au nicio scuză șoferii ăștia, ar trebui să aibă luminile direcționate automat. Auzi, ții, te rog, minte să-i zic lui Susan, nu tu, bineînțeles, secretara Susan de la birou, să trimită o scrisoare din partea mea tipului ăluia de la Departamentul pentru Mediu și să-i spună că putem să livrăm tehnologia dacă poate livra legislația? E pentru binele public și oricum mi-e dator și plus că ce rost are să deții un Ordin de Merit de la Regină dacă nu poți să dai niște șuturi în cur? Așa-i că se simte c-am vorbit cu americani toată săptămâna?

Asta-mi amintește, Doamne, sper că am luat puștile. Ce-i cu americanii ăștia de-s așa dornici să-mi împuște iepurii? Le-am luat și niște hărți, poate-i conving să facă plimbări lungi și sănătoase și să uite de iepuri. Chiar îmi pare rău pentru vietățile alea. Cred c-ar trebui să-mi pun o pancartă pe peluza mea când vin americanii, știi, una cum au în Beverly Hills, "Dețin arme de foc".

Amintește-i te rog lui Susan să comande o pancartă cu o țeapă ascuțită pe partea de jos, dar destul de mare să o vadă iepurii. E vorba de Susan secretara de la birou, nu de tine, bineînțeles.

Unde eram?

A da. Richard și *Anthem 2.00*. Susan, chestia aia trebuie să intre în teste beta în două săptămâni. El îmi zice că totu-i bine. Dar de fiecare dată când vorbesc cu el, are pe ecran o poză cu o canapea care se rotește. Zice că-i un concept important, dar nu văd decât mobilă. Oamenii care vor ca bilanțurile lor contabile să le cânte nu vor să cumpere o canapea rotitoare. Și nici nu cred că acum e momentul să transforme modelele de eroziune ale munților Himalaya într-un cvintet de flaute.

Cât despre ce face Kate, Susan, dragă, nu pot să neg că mă neliniștește câți bani sunt băgați în salarii și cât din timpul computerelor e folosit. Poate că e o cercetare importantă, pe termen lung, dar există și posibilitatea, numai o posibilitate, spun, totuși o posibilitate pe care cred că avem datoria s-o evaluăm și s-o explorăm, ca totul să fie doar un fâs. Ce ciudat, se-aude un zgomot din portbagaj, credeam că l-am închis.

Oricum, subiectul mai important e Richard. Și există o singură persoană în măsură să știe dacă el face ce trebuie sau numai visează și persoana aia mă tem că e Susan.

Adică tu, bineînțeles, nu secretara Susan de la birou.

Așa că poți tu, oare, nu-mi place să-ți cer asta, chiar nu, dar poți tu să te ocupi de el? Să-l faci să înțeleagă cât e de important? Adică fă-l să înțeleagă că WayForward Technologies e menită să fie o afacere în creștere, nu un teren de joacă pentru tocilari premianți. Asta-i problema cu tocilarii, au o singură idee care merge și se-așteaptă să-i finanțezi ani la rând, iar ei să stea și să-și calculeze topografia fundului. Scuze, trebuie să cobor să închid ca lumea portbagajul, revin imediat.

A pus telefonul pe scaun lângă el, a tras la marginea drumului și a coborât. Când a deschis portbagajul, a ieșit o siluetă din el, l-a împușcat în piept cu o pușcă cu două țevi și și-a văzut apoi de treaba ei.

Uimirea pe care-a trăit-o Gordon Way la surpriza de-a fi împușcat nici nu se compară cu uimirea lui față de ce s-a întâmplat imediat după.

— **I**ntră, dragul meu coleg, intră!

Ușa care dădea spre cele două camere ale lui Reg era la capătul unei scări spiralate, din lemn, în colțul aripii noi a universității și nu era bine luminată sau, mai bine zis, era perfect luminată când funcționa rețeaua electrică, dar rețeaua nu funcționa, așa că ușa nu era bine luminată și încuiată. Reg încerca din greu să găsească cheia dintr-un set de chei care păreau ceva ce un luptător Ninja sănătos ar fi aruncat direct prin trunchiul unui copac.

Camerele din clădirile mai vechi ale universității au uși duble, cum au capsulele spațiale și sunt la fel de greu de deschis. Ușa exterioară e o foaie solidă de stejar vopsit cenușiu, fără nicio trăsătură specială în afară de o fantă pentru scrisori și o yală căreia Reg i-a găsit în cele din urmă cheia.

A descuiat-o și a deschis-o. Urma o ușă obișnuită, albă, cu o clanță obișnuită, de alamă.

— Intră, intră! a repetat Reg, căutând întrerupătorul.

O clipă camera a rămas luminată numai de umbrele roșii, fantomatice, ce dansau pe pereți, ale jăraticului muribund din șemineul de piatră, apoi a inundat-o lumina electrică și a stins magia. Reg a ezitat în prag pentru un moment și era ciudat de tensionat, ca și cum voia să se asigure de ceva înainte să intre, după care a dat buzna înăuntru prefăcându-se vesel și vioi.

Era o cameră mare, îmbrăcată în lemn, cu câteva piese de mobilier ușor paradite, dar bine plasate. Lângă peretele cel mai îndepărtat se vedea o masă mare și veche de mahon, cu picioare butucănoase, urâte, acoperită de cărți, dosare, plicuri și teancuri de hârtie. Richard s-a amuzat să vadă pe mijlocul ei, într-un spațiu numai al său, un abac.

Mai era și o măsuță de scris Regency, destul de valoroasă dacă ar fi fost într-o stare mai bună; erau și două scaune în stil georgian, elegante, o bibliotecă victoriană pompoasă și altele de același fel. Era, mai pe scurt, camera unui profesor de renume. Avea hărți înrămate pe pereți ca orice profesor de renume, un covor jerpelit și decolorat și totul părea neschimbat de decenii, cum li se întâmplă locurilor unde locuiesc profesorii de renume.

Pe ambele părți ale peretelui din capăt era câte o ușă și Richard știa dintr-o vizită anterioară că una ducea la o cameră ce părea o versiune mai mică și mai intensă a acestei încăperi — cu grămezi

mai mari de cărți, teancuri mai înalte de hârtii aflate într-un pericol mai iminent de a se prăbuși, obiecte de mobilier care, oricât de vechi și valoroase, fuseseră marcate serios de mii de cercuri lăsate de câni fierbinți cu ceai sau cafea, iar pe unele încă mai stăteau acele câni.

Cealaltă ușă dădea către o bucătărie mică și utilată minimal și o scară interioară răsucită la capătul căreia era dormitorul profesorului și baia.

– Încearcă să te faci confortabil pe canapea, l-a invitat Reg pe un ton afectat ospitalier. Nu știu dacă o să te descurci pe ea. Mie mi se pare mereu c-a fost umplută cu foi de varză și cuțite.

S-a uitat serios în ochii lui Richard:

– Tu ai o canapea bună?

– Da, i-a răspuns Richard și a râs, înveselit de ridicolul întrebării.

– Aha! a zis Reg solemn. Mi-aș dori să-mi spui de unde-ai luat-o. Am necazuri infinite cu ele, infinite. În viața mea n-am găsit una confortabilă. Tu cum ai găsit-o pe-a ta?

A dat, surprins, peste o tavă mică din argint, cu o carafă de vin și trei pahare.

– E interesant că mă-ntrebi, i-a răspuns Richard. N-am stat niciodată pe ea.

– Foarte înțelept! a zis Reg serios. Foarte, foarte înțelept!

A-nceput o palavră similară celei de mai devreme cu haina și pălăria.

– Nu că nu mi-ar plăcea, a spus Richard. Doar că-i blocată la jumătatea unei scări lungi care duce la apartamentul meu. Din câte-mi dau seama, tipii de la livrări au urcat până acolo, s-au blocat, au întors-o pe toate părțile, n-au reușit s-o mai împingă și pe urmă au descoperit, ciudat, că nu mai pot nici s-o coboare. Ceea ce pare imposibil.

– Ciudat! a fost Reg de acord. Sigur n-am dat niciodată peste vreun fel de matematici ireversibile în ce privește canapelele. Ar putea fi un domeniu nou. Ai vorbit cu vreun geometru?

– Și mai bine. L-am chemat pe copilul unui vecin care poate să rezolve cubul Rubik în 17 secunde. A stat pe o treaptă și s-a uitat la ea peste o oră înainte să o declare irevocabil blocată. Acum e mai în vârstă și a descoperit fetele, dar m-a șocat.

– Continuă să vorbești, dragul meu coleg, sunt foarte interesat, dar spune-mi mai întâi ce să-ți aduc. Un vin de Porto? Coniac? Vinul cred că e alegerea mai bună, l-a produs universitatea în 1934, unul dintre cele mai bune articole vechi pe care-ai putea să le găsești și, pe de altă parte, nici n-am coniac. Sau cafea? Poate mai mult vin? Am un Margaux excelent și tot căutam o scuză să-l deschid, deși, bineînțeles, ar trebui să stea deschis o oră, două,

înainte să fie băut, ceea ce aş putea să fac... nu, a adăugat grăbit, mai bine să nu deschidem Margaux-ul în seara asta.

– Ceai mi-ar plăcea foarte mult, a spus Richard, dacă ai.

Reg şi-a ridicat sprâncenele.

– Eşti sigur?

– Trebuie să conduc până acasă.

– Într-adevăr. Atunci o să lipsesc un minut, două, să-l prepar. Te rog, continuă, te aud din bucătărie. Mai spune-mi de canapeaua ta şi, între timp, stai pe a mea. A rămas blocată mult acolo?

– Ei, numai vreo trei săptămâni, i-a zis Richard şi s-a așezat. Puteam s-o tai cu fierăstrăul şi s-o arunc, dar nu puteam să cred că nu e un răspuns logic. Şi m-a şi făcut să mă gândesc – ar fi cu adevărat util înainte să cumperi mobilă să ştii dacă încapă pe scări sau la cotitură. Aşa că am modelat problema pe computerul meu, în trei dimensiuni – şi deocamdată zice că n-are ce-i face.

– Ce zice? a-ntrebat Reg peste zgomotul turnării apei în ceainic.

– Că nu se poate rezolva. I-am spus să calculeze mişcările necesare să scoatem canapeaua şi zice că nu există. I-am zis: ce? Şi mi-a spus acelaşi lucru. Pe urmă i-am cerut, iar asta-i cu adevărat misterios, să calculeze mişcările necesare ca să o aducă în poziţia din prezent şi a spus că nu se poate. Nu fără o restructurare fundamentală a pereţilor. Aşa că ori e ceva greşit cu structura fundamentală a materiei în pereţii mei ori... a oftat ...e ceva greşit cu programul. Tu care crezi?

– Şi eşti căsătorit? a strigat Reg.

– Ce? O, înţeleg. O canapea blocată pe scări timp de-o lună. Nu, nu sunt căsătorit propriu-zis, dar da, există o fată anume cu care nu sunt căsătorit.

– Cum e? Ce face?

– E violoncelistă profesionistă. Trebuie să recunosc că au fost nişte discuţii despre canapea. De fapt, s-a mutat înapoi în apartamentul ei până o rezolv. Ea, de fapt...

S-a întristat deodată, s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră într-un fel dezolat şi s-a oprit în faţa focului aproape stins. L-a mai răscolit un pic şi a mai aruncat câţiva buşteni ca să mai taie din răceala camerei.

– E sora lui Gordon, de fapt, a adăugat în cele din urmă. Dar sunt foarte diferiţi. Nu-s sigur că ea e prea mult de acord cu computerele. Şi nu-i prea place atitudinea lui faţă de bani. Nu cred că pot s-o condamna cu totul şi nu ştie nici jumătate din ce se-ntâmplă.

– Şi ce jumătate nu ştie?

Richard a oftat.

– Păi, a zis, are de-a face cu proiectul care-a făcut la început compania profitabilă. Se chema „Rațiune“ și era senzațional în felul lui.

– Ce era?

– Era un fel de program de-a-ndoaselea. E comic cum de multe ori cele mai bune idei sunt doar idei vechi întoarse pe dos. Erau deja câteva programe care te ajutau să ajungi la decizii prin ordonarea și analizarea tuturor faptelor relevante, după care arată natural spre decizia corectă. Problema e că decizia spre care arată toate aceste fapte bine ordonate și analizate nu e necesar cea pe care-o vrei.

– Daaa... s-a auzit vocea lui Reg din bucătărie.

– Marea inspirație a lui Gordon a fost să creeze un program care-ți permitea să specifice în avans la ce decizie vrei să ajungi și abia apoi să dea toate faptele. Misiunea programului, îndeplinită cu o mare ușurință, era doar să construiască serii plauzibile de pași aparent logici ca să conecteze premisa cu concluzia. Și trebuie să spun că a funcționat minunat. Gordon și-a permis un Porsche aproape imediat, deși n-avea niciun ban înainte și era și-un șofer dezastruos. Dar nici managerul de la bancă nu i-a găsit vreo fisură în raționament. Nici după ce, peste trei săptămâni, Gordon a bușit mașina așa de tare, încât a renunțat compania de asigurări s-o mai ducă la reparații.

– Dumnezeu! Și programul s-a vândut foarte bine?

– Nu. N-am vândut nicio copie.

– Mă uimești. Credeam că ați dat lovitura.

– Așa ar fi fost firesc, a spus Richard ezitant. Tot proiectul a fost cumpărat, închis și sigilat de Pentagon. Afacerea a pus WayForward pe o fundație financiară foarte solidă. Dar pe fundația ei morală nu m-aș baza. Am analizat recent o mare parte din raționamentele invocate în favoarea proiectului „Războiul Stelelor“ al lui Reagan și, dacă știi la ce să te uiți, vezi foarte clar algoritmi. Așa de clar că, dacă te uiți la politicile Pentagonului din ultimii doi ani, cred că poți să fii sigur că US Navy folosește versiunea 2.00 a programului, în timp ce Air Force, din cine știe ce motiv, are numai versiunea beta a lui 1.5. Ciudat!

– Ai o copie?

– Categoric nu. N-aș vrea să am nimic de-a face cu el. Oricum, când Pentagonul a cumpărat tot, a cumpărat tot. Fiecare bucațică de cod, fiecare dischetă, fiecare carnețel. M-am bucurat să mă văd scăpat. Dacă chiar am scăpat. Acum doar mă țin ocupat cu proiectele mele.

A răscolit focul și s-a întrebat ce căuta acolo, când avea atât de lucru. Gordon îl pisa mereu la cap să termine versiunea nouă a *Anthem*, să aibă avantaj față de Macintosh II, și rămăsese mult în urmă. Cât despre modulul propus, care ar fi convertit informații

Dow Jones de la bursă în date MIDI în timp real, o spusese ca glumă, dar Gordon, bineînțeles, a sărit pe idee și a insistat să fie implementată. Nici treaba aia n-o terminase, deși fusese planificată. Deodată și-a dat seama exact de ce era acolo.

Fusese o seară plăcută, deși încă nu înțelesese de ce era Reg așa de dornic să-l vadă. A răsfoit câteva cărți de pe masă. Masa evident era folosită și pentru mâncat pe ea, întrucât grămezile de cărți arătau ca și cum erau acolo de săptămâni, dar absența prafului din jurul lor însemna că fuseseră mutate recent.

Poate, s-a gândit, nevoia de o conversație prietenoasă cu cineva diferit e la fel de urgentă ca oricare altă nevoie când trăiești într-o comunitate atât de închisă cum e Cambridge chiar și în zilele noastre. Era un bătrân simpatic, dar la cină se văzuse bine că mulți dintre colegii săi îi considerau excentricitățile o dietă cam bogată, mai ales când le aveau și ei pe ale lor. Îl săcâia un gând despre Susan, dar se obișnuise cu astfel de gânduri. A început să răsfoiască cele două cărți.

Una dintre ele, mai veche, era o relatare a bântuirii casei Borley Rectory, cea mai bântuită casă din Anglia. Avea cotorul zdrențuit și pozele atât de tulburi și de cenușii, încât erau aproape de nedeslușit. Una pe care o crezuse un instantaneu norocos (sau fals) cu o fantomă s-a dovedit a fi, la o examinare mai atentă, un portret al autorului.

Cealaltă era mai recentă și, printr-o coincidență ciudată, era un ghid al insulelor grecești. A răsfoit-o leneș până a căzut o bucată de hârtie din ea.

– Earl Gray sau Lapsang Souchong? a întrebat Reg. Sau Darjeeling? Sau PG Tips? Sunt toate la plic, îmi pare rău. Și niciunul prea proaspăt.

– Darjeeling e bine, a spus Richard și s-a aplecat să ia hârtia.

– Lapte?

– Da, te rog.

– Un cub sau două?

– Unul, te rog.

Richard a băgat hârtia înapoi în carte și a observat că avea pe ea ceva notat în grabă. Zicea: „Privește această simplă solniță de argint. Privește această pălărie simplă.“

– Zahăr?

– Ăăă...ce? a întrebat Richard, speriat și a pus repede cartea înapoi în grămadă.

– Doar o glumiță de-ale mele, a spus Reg vesel, să văd dacă mă ascultă lumea.

A apărut radios din bucătărie cu o tavă cu două cești pe ea și a scăpat-o brusc pe podea. Ceaiul a sărit pe covor. Una dintre cești s-a spart și una s-a rostogolit sub masă. Reg s-a sprijinit de canatul ușii, alb la față, cu ochii holbați.

Richard era prea paralizat să reacționeze, apoi a sărit înainte cu mișcări caraghioase, să dea o mână de ajutor. Dar bătrânul deja își cerea scuze și se oferea să-i mai facă un ceai. Richard l-a ajutat să se așeze pe canapea.

– Ești bine? l-a întrebat, neajutorat. Să chem un doctor?

Reg i-a făcut un semn cu mâna să stea liniștit.

– E bine, n-am nimic. M-a speriat un zgomot. Dar nu era nimic. Cred că m-au luat de cap aburii ceaiului. Lasă-mă puțin să-mi trag sufletul. Cred că un pic de... ăăă... vin o să mă revigoreze excelent. Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

A făcut semn cu mâna undeva spre carafă, vag. Richard i-a turnat repede un păhărel și i l-a dat.

– Ce fel de zgomot? l-a întrebat, căci voia să știe ce naiba putea să-l fi șocat așa de rău.

Și, în acel moment, s-a auzit mișcare sus pe scări și un fel de respirație grea, zgomotoasă.

– Ai..., a șoptit Reg și a scăpat paharul de vin, care i s-a spart la picioare. Ai auzit?

– Da.

Bătrânul părea să răsuflă oarecum ușurat.

Richard s-a uitat neliniștit în sus la tavan.

– E cineva acolo? a întrebat și simțea că-i o întrebare prostească, dar una care trebuia pusă.

– Nu, a spus Reg cu o voce joasă, atât de înspăimântată, că l-a șocat pe Richard. Nimeni. N-ar trebui să fie nimeni.

– Și-atunci...

Lui Reg îi tremurau picioarele, dar deodată l-a cuprins o determinare feroce.

– Trebuie să merg acolo, a spus liniștit. Trebuie. Te rog, așteaptă-mă aici.

– Hei, ce se-ntâmplă? l-a întrebat Richard și s-a pus între el și ușă. Ce-i, un spărgător? Mă duc eu să văd. Sunt sigur că-i doar vântul sau ceva.

Richard nu știa de ce-o spune. Clar nu era vântul sau ceva măcar asemănător, pentru că vântul ar fi putut să semene cu o respirație grea, însă nu și cu tropăitul unor pași.

– Nu, a spus bătrânul și l-a împins politicos și ferm. E datoria mea.

Richard s-a dus după el, cu un aer neajutorat, prin holul mic la capătul căruia era bucătărioara. O scară de lemn întunecată, cu trepte tocite și vechi, urca de acolo.

Reg a aprins o lumină. Un bec mic, neacoperit, la capătul treptelor – s-a uitat la el cu prudență sumbră.

– Așteaptă aici, a spus și a urcat două trepte, după care i-a adresat lui Richard o privire cât se poate de serioasă. Îmi pare rău

că ai picat în această... cea mai dificilă parte a vieții mele. Dar, oricât de regretabil, ești implicat acum și trebuie să te rog ceva. Nu știu ce m-așteaptă acolo sus, nu știu exact. Nu știu dacă-i ceva ce mi-am atras singur cu... hobby-urile mele sau e ceva la care sunt victimă inocentă. Dacă e prima, atunci numai eu sunt vinovat, sunt ca un doctor care nu se poate lăsa de fumat sau, mai rău poate, ca un ecologist care nu poate renunța la mașină. Dacă e cealaltă variantă, sper să nu ți se întâmple și ție. Dar ce te rog – când o să cobor înapoi, presupunând că o să mai cobor, dacă ți se pare că mă comport ciudat, dacă nu par a fi eu însumi, atunci trebuie să sari pe mine și să mă pui la pământ. Înțelegi? Să mă oprești să fac orice aș încerca să fac.

– Dar cum o să știu? a întrebat Richard, nevenindu-i să creadă. Suce, nu vreau să sune așa, dar nu știu ce...

– O să știi. Acum, te rog, așteaptă-mă în camera principală. Și închide ușa.

Clătinând din cap a uimire, Richard s-a dat înapoi și a făcut ce i se ceruse. A ascultat din camera mare și aglomerată pașii profesorului pe trepte.

I-a urmărit cu atenție, ca și cum ar fi ascultat ticăitul unui ceas imens, încet.

Richard l-a auzit cum a ajuns sus și cum s-a oprit. Au zburat secunde, poate cinci, poate zece, poate douăzeci. Și s-au auzit iar mișcarea și respirația greoaie ce-l speriaseră așa de rău pe profesor.

Richard s-a dus repede la ușă, dar n-a deschis-o. Răcoarea camerei îl neliniștea. A dat din cap, încercând să se scuture de presiune și-apoi și-a ținut respirația când a auzit iar pașii, care s-au oprit după vreo doi metri.

Peste numai câteva secunde, Richard a auzit scârțâitul prelung al unei uși deschise încet, cu prudență, până s-a dat de tot la o parte.

Nu s-a mai întâmplat nimic multă, multă vreme.

Ușa s-a închis la loc, tot așa încet.

Pașii au traversat podeaua și s-au oprit. Richard s-a dat înapoi din fața ușii și a fixat-o cu privirea. Pașii au început să coboare încet scările, hotărâți și liniștiți, până au ajuns jos. După alte câteva secunde, s-a mișcat clanța. Ușa s-a deschis și Reg a intrat calm.

– E în regulă, e doar un cal în baie, a spus relaxat.

Richard a sărit pe el și l-a trântit la pământ.

– Nu, a gemut Reg, nu, dă-te de pe mine, lasă-mă-n pace, n-am absolut nimic, la naiba! E doar un cal, un cal obișnuit.

L-a îndepărtat pe Richard fără prea mare efort și s-a ridicat, pufăind și trecându-și mâinile prin părul său rărit. Richard stătea

deasupra lui, suspicios, dar cu jenă mare, crescândă. S-a dat înapoi și l-a lăsat pe Reg să se ridice și să se așeze pe un scaun.

– E, desigur, doar un cal, a spus Reg, dar îți mulțumesc că m-ai luat în serios.

Și-a periat hainele cu palmele.

– Un cal, a repetat Richard.

– Da, a spus Reg.

Richard a ieșit și s-a uitat în sus pe scări, pe urmă s-a întors.

– Un *cal*?

– Da, exact. Stai... i-a făcut semn lui Richard, care se ducea să investigheze ...lasă-l în pace. N-o să stea mult.

Richard s-a holbat la el neîncrezător.

– Zici că-i un cal în baia ta și tot ce poți să faci e să stai acolo și să citezi din Beatles?

Profesorul l-a privit fără să clipească.

– Ascultă... Îmi pare rău că te-am... alarmat mai devreme, nu era nimic. Lucruri de genul ăsta se întâmplă, dragul meu coleg, nu-i nevoie să te tulburi. Am avut parte la vremea mea de unele și mai ciudate. Multe. Și mult mai ciudate. E doar o iapă, Dumnezeu! Mă duc mai târziu și-i dau drumul. Te rog nu-ți bate capul. Hai să ne revigorăm cu niște vin.

– Dar... cum a ajuns acolo?

– Păi, e deschis geamul de la baie. Presupun că a intrat pe geam.

Richard s-a uitat la el, nu pentru prima și sigur nu pentru ultima dată, cu ochi îngustați de suspiciune.

– O faci special, așa-i?

– Ce anume, dragul meu coleg?

– Nu cred că-i un cal în baie, a spus Richard brusc. Nu știu ce-i acolo, nu știu ce faci, nu știu ce-nseamnă serile astea, dar nu cred că-i un cal în baia ta.

Și, ignorând protestele lui Reg, s-a dus să verifice.

Baia nu era mare.

Pereții erau lambrisați cu stejar, care, probabil, având în vedere vechimea clădirii, era valoros, dar altfel crea o atmosferă seacă și instituțională.

Pe podea era un linoleum vechi, jerpelit, cu desen de tablă de șah, o cadă mică, simplă, curățată bine, dar cu pete vechi și zgârieturi în smalț și o chiuvetă mică, simplă, cu o periută de dinți și pastă într-un pahar lângă robinete. Înșurubat probabil în pereții valoroși de stejar, deasupra chiuvetei, era un dulăpior de tablă, cu oglindă. Părea să fi fost revopsit de multe ori și oglinda era pătată pe margini de la condens. Vasul de toaletă avea un bazin de modă veche, cu lanț care se trage. Într-un colț era un dulap din lemn și un scaun vechi, maro, din lemn curbat, cu

prosoape bine împăturite pe el, dar zdrențuroase. În cameră era și un cal mare, care ocupa aproape tot spațiul.

Richard s-a uitat la el și calul s-a uitat la Richard cumva apreciativ. Richard s-a clătinat un pic. Calul a rămas nemișcat. După o vreme s-a uitat la dulăpiorul de tablă. Părea nu atât mulțumit, cât perfect resemnat să fie unde e până avea să fie dus altundeva. Și mai părea... ce?

Părea scăldat în strălucirea lunii ce plutea prin fereastră. Fereastra era deschisă, dar mică, plus că era la al doilea etaj, deci excludea orice posibilitate ca animalul să fi intrat pe acolo.

Era ceva ciudat la cal, însă nu știa să spună ce. Sigur, faptul că se afla în baia unui profesor universitar era deja o ciudățenie în sine. Poate că era numai atât.

A întins prudent mâna să mângâie creatura pe gât. A simțit totul normal – ferm, lucios, fără nimic ieșit din comun. Lumina lunii crea într-adevăr un abur în părul lui, dar orice arată puțin straniu în lumina lunii. Calul și-a scuturat coama când l-a atins, doar că nu părea prea deranjat.

După succesul obținut, Richard l-a mai mângâiat puțin și l-a scărpinat blând sub bot. Pe urmă a observat și cealaltă ușă din baie, cea din colțul îndepărtat. I-a dat calului un ocol grijuliu și s-a apropiat de ea. A împins-o încet.

S-a deschis în dormitorul profesorului, o cămăruță îngropată în cărți și pantofi, cu un pat mic, de o persoană. Și această cameră mai avea o ușă, care dădea înapoi pe palier.

Richard a observat că podeaua palierului era proaspăt zgâriată și roasă, cum văzuse că sunt și scările, și aceste semne erau consistente cu ideea că animalul fusese împins în sus pe trepte. Nu i-ar fi plăcut să trebuiască s-o facă el însuși și mai puțin i-ar fi plăcut să i-o facă lui calul, dar era posibil.

Totuși, de ce? S-a mai uitat o ultimă dată la cal și calul o ultimă dată la el, după care s-a întors la parter.

– Nu te contrazic, a spus. Ai un cal în baie și cred că vreau puțin vin.

Și-a turnat și i-a turnat și lui Reg, care contempla tăcut focul, cu paharul gol în mână.

– Foarte bine, oricum am scos trei pahare, i-a răspuns Reg, brusc cu chef de vorbă. Mai devreme mă întrebam de ce și mi-am amintit. Ai întrebat dacă poți să aduci o prietenă, dar se pare că n-ai făcut-o. Din cauza canapelei, sunt sigur. Nu contează, se mai întâmplă. Stop! Nu turna așa mult, o să se verse.

Toate întrebările legate de cal au dispărut din mintea lui Richard.

– Așa am făcut?

– Da, da, mi-am amintit. M-ai sunat înapoi să mă întrebi dacă ar fi în regulă. Ți-am răspuns că așa fi încântat și aveam de gând

să fiu. În locul tău, aş tăia-o cu fierestrăul. N-are rost să-ţi sacrifici fericirea pentru o canapea. Sau poate că fata a decis că o seară cu bătrânul tău tutore ar fi dureros de plictisitoare şi a optat să-şi spele părul, o activitate mai entuziasmantă. Dragul de mine, ştiu c-aşa aş fi făcut şi eu. Numai lipsa părului mă obligă să particip la agitaţia socială.

I-a venit lui Richard rândul să fie alb la faţă şi să se holbeze.

Da, presupusese că Susan n-o să vrea să vină.

Da, îi spusese lui Susan c-o să fie groaznic de plictisitor. Dar ea insistase că vrea să vină, era singurul mod în care putea să-i mai vadă faţa şi altfel decât îmbăiată în lumina monitorului, aşa că el a fost de acord şi a aranjat să o aducă.

Doar că uitase complet. Nu se dusese s-o ia.

– Pot să dau un telefon? a întrebat.

Gordon Way zăcea pe jos și nu era sigur ce să facă.

Era mort. Nu mai era nicio îndoială. Avea o gaură oribilă în piept, dar sângele care-i țâșnise de-acolo încetinise acum la un pârlăuș. Altfel, nu se simțea nicio mișcare în piept sau în orice altă parte a corpului.

S-a uitat în sus și dintr-o parte în alta și i-a fost clar că mișcarea aceea nu o făcea cu nicio parte a corpului.

Ceața aluneca peste el cu lentoare, însă nu-l lămură cu nimic. La câțiva pași mai încolo, în iarbă, pușca lui încă mai scotea fum.

A continuat să zacă acolo, ca unul care stă treaz la patru dimineața, incapabil să-și odihnească mintea și incapabil s-o pună la vreo treabă. Și-a dat seama că avusese un fel de șoc, ceea ce explica inabilitatea lui de a gândi clar, dar nu explica deloc abilitatea lui de a gândi orice.

În marea și furioasa dezbatere a mileniilor despre ce se întâmplă după moarte, dacă se întâmplă ceva – rai, purgatoriu, iad sau extincție –, un singur lucru n-a fost niciodată contestat, și anume că vei afla răspunsul în momentul morții.

Gordon Way era mort, dar n-avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze mai departe. Situația nu-i era familiară.

S-a ridicat. Trupul care s-a ridicat i se părea la fel de real ca trupul întins, care, răcindu-se, elibera în aer căldură, iar aburul se contopea cu ceața nopții reci.

Experimentând mai mult, a încercat să stea pe picioare, amețit și nesigur. Pământul părea să-i ofere sprijin, îi luase greutatea. Dar, desigur, n-avea niciun fel de greutate care să-i fie luată. Când s-a aplecat să atingă solul, n-a simțit nimic, în afară de o rezistență cauciucată distantă, ca atunci când încerci să apuci ceva și ai mâna amorțită. Mâna îi era amorțită-moartă. Și picioarele și cealaltă mână și trunchiul și capul.

Trupul îi era mort. Nu știa să spună de ce nu și mintea.

A rămas într-un fel de oroare înghețată, insomniac, în vreme ce treceau prin el rotocoale de ceață.

S-a uitat în jos la el, la acel lucru terifiant, nemișcat și găurit, și parcă un fior a dat să-i străbată pielea. Sau, mai degrabă, ar fi vrut o piele care să simtă un fior. Ar fi vrut o piele. Un corp. N-avea.

Din gură i-a scăpat brusc un urlet îngrozit, dar era fără substanță și nu s-a auzit nicăieri. S-a scuturat și n-a simțit nimic.

Din mașină răzbătea lumină, însoțită de muzică. S-a dus spre ea. A încercat să meargă apăsând, dar i-au ieșit un fel de pași stinși, firavi, nesiguri și, evident, nesubstanțiali. Solul îl simțea vag sub picioare.

Ușa mașinii încă era deschisă pe partea șoferului, cum o lăsase când ieșise în fugă să rezolve cu portbagajul, crezând c-o să dureze numai câteva secunde.

Ceva ce se întâmplase în urmă cu două minute, când încă mai era viu. Când încă mai era o persoană. Când crezuse că o să sară înapoi în mașină și o să meargă mai departe. Acum două minute în urmă, o viață de om.

E o nebunie, nu? s-a gândit deodată.

A ocolit portiera și s-a aplecat să se uite în oglinda retrovizoare.

Arăta exact ca el – deși ca el după ce-a tras o spaimă mare, ceea ce era de așteptat –, dar era el și era normal. Trebuie să fi fost ceva ce-și imagina, un coșmar la limita dintre vis și trezie. I-a venit o idee și a suflat în oglindă.

Nimic. Nicio urmă. Unui doctor i-ar fi fost de ajuns, așa făceau la televizor: dacă nu e oglinda aburită, nu e respirație. Poate, s-a gândit el anxios, poate are legătură cu faptul că oglinzile sunt încălzite. N-avea și mașina lui oglinzi încălzite? Nu bătuse vânzătorul câmpii fără oprire despre nu știu ce încălzit, nu știu ce electric și nu știu ce servodirecție? Poate erau oglinzi digitale. Asta era. Digitale, încălzite, servodirecție, controlate de computer, rezistente la răsuflare...

Și-a dat seama că se gândise numai la absurdități. S-a întors încet și s-a uitat iar neliniștit la trupul întins pe pământ în spatele lui, cu jumătate de piept harcea-parcea. Așa ceva sigur ar fi satisfăcut un doctor. Imaginea ar fi fost destul de respingătoare și dacă ar fi fost trupul altcuiva, darămite propriul trup...

Era mort. Mort... mort... A încercat să-i imprime cuvântului o oarecare rezonanță în mintea lui, dar n-a reușit. Nu era o coloană sonoră de film, era doar mort.

În timp ce-și privea cadavrul cu fascinație și repulsie, expresia de stupiditate animalică de pe fața mortului a început să-l deranjeze.

Era perfect de înțeles, firește. Cum să ai altă expresie dacă ai fost ciuruit pe neașteptate de propria ta pușcă de cineva ascuns în portbagaj, totuși nu-i plăcea ideea că ar putea fi găsit arătând așa.

A îngenunchat alături în speranța că o să-i poată rearanja trăsăturile în ceva ce ar aduce a demnitate sau măcar inteligență ordinară.

S-a dovedit a fi aproape imposibil de dificil. A încercat să prindă pielea lui grețos de familiară, dar cumva nu reușea să o apuce și nici nimic altceva. E ca și cum ai încerca să modelezi plastilină cu mâna amărâtă, doar că, în loc ca materialul să-i alunece printre degete, de fapt degetele îi treceau de-a dreptul prin material. În acest caz, mâna îi trecea prin propria față.

L-a cuprins un sentiment de oroare îngreșată combinată cu furie la vederea neputinței sale și s-a speriat când a văzut că începe să-și strângă de gât și să-și scuture cadavrul și acum apucătura îi era fermă și turbată. S-a dat înapoi, clătînându-se. Reușise să adauge la expresia stupidă o gură strâmbă și o mijire a ochilor. Și vânătăi pe gât.

S-a pus pe plâns și acum s-a auzit și sunet, un jeluitor bizar venit din adâncurile chestiei care devenise, ce-o mai fi fost ea. Cu chipul ascuns în palme, s-a clătinat înapoi spre mașină și s-a aruncat pe un scaun. Scaunul l-a primit într-un fel relaxat și distant, ca o mătușă ce dezaproabă ultimii cincisprezece ani ai vieții tale și te servește cu un păhărel de sherry, dar refuză să te privească în ochi.

Ar fi putut oare să cheme un doctor?

Pentru a alunga această idee absurdă, s-a prins cu încrâncenare de volan, dar mâinile i-au trecut prin el. A încercat să se lupte cu accelerația și a sfârșit prin a o izbi cu furie, nereușind totuși să o apese.

Din căștile telefonului răzbătea o melodie orchestrală. Aparatul rămăsese pe scaunul pasagerului și ascultase răbdător totul. S-a uitat la el și un val de entuziasm l-a cuprins când și-a dat seama că încă era conectat la căsuța vocală a lui Susan. Era setată astfel încât să rămână deschisă până ce apelantul încheia convorbirea. Deci încă se afla în contact cu lumea.

A încercat disperat să ridice receptorul, l-a prins puțin, l-a scăpat și în cele din urmă a fost nevoit să se aplece și să-și pună gura alături de el. *Susan!* a strigat și vocea i-a sunat ca o jelanie aspră și îndepărtată, dusă de vânt. *Susan, ajută-mă! Ajută-mă, te implor! Susan, sunt mort... sunt mort și... nu știu ce să fac...* S-a pierdut iar, a început să bocească disperat și a încercat să se agațe de telefon ca un bebeluș de păturica lui.

– Ajută-mă, Susan! a strigat iar.

– *Biiip!* i-a răspuns telefonul.

Stăruia cu privirea asupra telefonului. Reușise până la urmă să apese ceva: tocmai butonul de închidere a convorbirii. A încercat iar, febril, să-l apuce, dar îi scăpa constant prin degete și l-a abandonat. Nu putea să-l atingă. Nu putea să apese butoanele. Furios, l-a aruncat spre parbriz. A mers, nicio problemă. S-a izbit de parbriz, a ricoșat, s-a izbit de scaun și a căzut pe podea. De acolo n-a mai răspuns la nicio atingere.

Gordon Way a stat câteva minute, clătinând încet din cap, în timp ce sentimentul de teroare se diminua și se transforma în dezolare goală.

Au trecut câteva mașini, dar n-au observat nimic ciudat – doar o mașină oprită pe marginea drumului. Probabil nu prinseseră în faruri, în alunecarea lor prin noapte, cadavrul întins în iarbă, ascuns după mașină. Și sigur nici fantoma care plângea în mașină.

Nu știa cât de mult rămăsese acolo. Abia dacă era conștient de curgerea timpului, doar că nu părea să treacă prea repede. Erau puțini stimuli externi care să-i marcheze trecerea. Nu-i era frig. De fapt, nici nu-și mai amintea ce înseamnă frigul, știa doar că e ceva ce ar fi trebuit să simtă în aceste clipe.

S-a smuls până la urmă din starea de confuzie. Avea de gând să facă ceva, deși nu știa ce. Poate să ajungă la căsuță, deși nu știa ce să facă odată ajuns acolo. Dar trebuia să încerce. Să răzbată prin noapte spre dimineață.

A ieșit din mașină după ce și-a mai venit puțin în fire, genunchiul lui trecând nestingherit prin cadrul ușii. S-a dus să se uite iar la cadavrul lui, însă acesta nu mai era acolo.

Ca și cum noaptea nu-i oferise deja suficiente momente de groază. S-a uitat la gaura lăsată în iarbă, umedă.

Cadavrul lui nu mai era acolo.

Richard s-a retras cât de repede i-au permis regulile de politețe.

A spus mulțumesc frumos și ce seară splendidă a fost și că oricând vine Reg la Londra să-l anunțe și dacă poate să-l ajute cumva în privința calului. Nu? Atunci bine, dacă ești sigur și, din nou, mulțumesc frumos.

A mai rămas gânditor lângă ușă, după ce a închis-o. A observat în timpul scurt cât lumina din camera lui Reg a inundat scara principală că nu erau deloc urme pe jos. Părea ciudat că numai în camera lui Reg zgâriase calul podelele. Totul părea oricum ciudat, dar iată încă un fapt curios de pus peste grămada în creștere. Și ar fi trebuit să fie doar o seară relaxantă, o pauză bine-venită de la muncă.

Fără să se gândească, a ciocănit în ușa de vizavi. Văzând că nu răspunde nimeni, s-a întors cu spatele și se pregătea să plece, când a auzit scârțâitul ușii deschizându-se.

A constatat cu uimire că o pereche de ochi pătrunzători, ca ai unei păsări mici și suspicioase, îl priveau de jos – îi aparțineau profesorului cu nasul ca o cârmă de iaht.

– Ăăă, scuze... dar, ăăă, ați văzut cumva un cal venind pe scări în seara asta?

Omul și-a oprit tremurul nervos al degetelor. Și-a lăsat capul ușor într-o parte și a pornit într-o călătorie lungă în el însuși ca să-și găsească o voce, care, odată găsită, s-a dovedit a fi una subțire și moale:

– E primul lucru pe care mi l-a spus cineva de 17 ani, trei luni și două zile, cinci ore, 19 minute și 20 de secunde. Am numărat.

A închis încet ușa după el.

Richard a luat-o la fugă prin aripa nouă a universității. Când a ajuns la cea veche, a încetinit și apoi a mers normal. Aerul rece al nopții îi ardea plămânii și n-avea niciun sens să fugă. Nu reușise să vorbească cu Susan pentru că telefonul lui Reg nu funcționa și acesta era încă un mister. Dar măcar putea să aibă o explicație rațională. Probabil nu-l plătise.

Richard se pregătea să iasă în stradă, dar s-a răzgândit, cu gândul de a-i face o vizită portarului în ghereta lui ascunsă sub porticul de la intrare, un fel de căbănuță înțesată de chei, mesaje și un radiator electric. În fundal, un aparat de radio mormăia pentru sine.

– Scuze, i-a spus bărbatului masiv, în costum negru, care stătea cu brațele încrucișate. Eu...

– Da, domnule MacDuff, ce pot să fac pentru dumneata?

În starea în care era, lui Richard i-ar fi venit greu să-și amintească numele și a fost surprins o clipă. Dar portarii de la universități sunt legendari pentru abilitatea lor de a veni cu astfel de acrobații ale memoriei și pentru tendința de a se da mari cu ele în orice ocazie.

– E vreun cal pe aici? a întrebat Richard. Adică știi de vreunul? Adică ai ști dacă ar fi un cal pe aici, nu?

Portarul nici n-a clipit.

– Nu, domnule, și da, domnule. Mai e ceva cu care aș putea să vă ajut, domnule MacDuff?

– Aăă, nu, a spus Richard și a bătut darabana de câteva ori pe tejgheaua portarului. Nu, mulțumesc. Mulțumesc foarte mult pentru ajutor. Mă bucur că te-am revăzut aăă... Bob, s-a hazardat el. Noapte bună!

A plecat.

Portarul a rămas pe loc, cu brațele încrucișate, clătinând aproape imperceptibil din cap.

– Ți-am adus o cafea, Bill, a spus un alt portar, unul scund și slăbănog, care tocmai intra printr-o ușă secretă, cu o ceașcă aburindă în mâini. Cam răcoare în seara asta, nu?

– Cam, da, Fred, mulțumesc, a spus Bill și a luat cafeaua.

A sorbit din ea.

– Poți să zici ce vrei despre oameni, dar e clar că sunt ciudați. Tipul ăla tocmai m-a întrebat dacă e vreun cal prin universitate.

– A, da? a întrebat Fred, a sorbit și el din cafea și a lăsat aburii să-i încălzească ochii. Păi, a fost unul pe aici mai devreme. Un fel de preot din străinătate. La început n-am înțeles nimic din ce-mi spunea. Dar părea fericit numai să stea la foc și să asculte știrile la radio.

– Ei, străinii ăștia!

– Până la urmă i-am spus s-o șteargă. Prea stătea așa la focul meu. Și-mi zice: „Chiar asta trebuie să fac? S-o șterg?” Și eu i-am zis cu vocea mea de Bogart: „Poți s-o mai zici o dată, amice.”

– Chiar? Mie-mi sună mai mult a Jimmy Cagney.

– Nu, e vocea mea de Bogart. Când îl fac pe Jimmy Cagney e așa: „Poți s-o mai zici o dată, amice.”

Bill s-a încruntat.

– Așa-l faci tu pe Jimmy Cagney? Am crezut tot timpul că ăsta-i Kenneth McKellar.

– N-ascuți cum trebuie, Bill, n-ai ureche. Kenneth McKellar e așa: „Tu ia-o pe calea cea bună, eu o iau pe cealaltă...”

– A, înțeleg. Eu mă gândisem la Kenneth McKellar scoțianul.
Și ce-a mai zis preotul, Fred?

– S-a uitat drept în ochii mei, Bill, și a zis cu un fel de accent...

– Lasă accentul, Fred, doar zi-mi ce-a spus. Dacă merită spus.

– Mi-a spus că mă crede.

– Așa. Nu-i o poveste prea interesantă, Fred.

– Sigur, poate că nu este. Am menționat-o numai pentru că mi-a zis și că și-a lăsat calul într-o baie și că mă roagă să mă asigur că-i totul bine cu el.

Gordon Way se simțea mizerabil în timp ce plutea de-a lungul șoselei întunecate sau, mai bine zis, încerca să plutească.

Ca fantomă – ceea ce până la urmă fusese nevoit să accepte că este – simțea că ar trebui să poată pluti. Știa puține despre duhuri, dar considera că, dacă tot îi este dat să fie unul, ar fi normal să beneficieze și de anumite compensații pentru lipsa trupului fizic, iar una dintre ele ar fi capacitatea simplă de a pluti. Dar nu, se pare că trebuia să pășească pe fiecare metru de drum.

Scopul lui era să ajungă acasă. Nu știa ce-o să facă odată ajuns acolo, dar chiar și fantomele au nevoie să-și petreacă noaptea undeva și credea că un loc familiar ar putea să-l ajute. Cum și la ce să-l ajute nu-și dădea seama. Dar călătoria măcar îi oferea un obiectiv și, după ce-l atingea, avea să se gândească la altul.

Se târa deznădăjduit de la un stâlp de iluminat la altul și se oprea sub fiecare să se uite la el însuși, la ce mai rămăsese din el.

Clar devenea un pic cam fantomatic.

Uneori se stingeă până aproape de dispariție și părea doar o umbră ce se joacă prin ceață, un vis despre sine care se putea oricând evapora. Alteori se simțea aproape concret și real ca întotdeauna. De câteva ori a încercat și să se sprijine de vreun stâlp și, când nu era atent, cădea prin el.

În cele din urmă, cu multă reținere, a început să se gândească la ce i se întâmplase. Ciudată reținere! Chiar n-ar fi vrut să se gândească deloc. Psihologii spun că mintea suprimă amintirea unui eveniment traumatic și asta, se gândea el, probabil e răspunsul. Dacă nici să te trezești că-ți sare cineva străin din portbagaj și te împușcă nu-i o experiență traumatică, atunci care e?

S-a târât mai departe, obosit.

A-ncercat să-și amintească silueta străinului, dar parcă-și atingeă cu limba un dinte dureros, așa că s-a gândit la alte lucruri.

Cum ar fi: mi-am pus testamentul în ordine? Nu mai ținea minte și și-a făcut un memo în minte să-și sune avocatul a doua zi și apoi un alto memo să nu mai facă astfel de memo-uri.

Cum avea să supraviețuiască firma fără el? Nu-i prea plăcea răspunsul la niciuna dintre întrebări.

Dar necrologul? Un gând care-i înfiora oasele, indiferent pe unde or fi fost ele acum. Oare o să-l vadă? Și ce-o să spună

acolo? Spera ca ticăloșii să-l vorbească de bine. Doar făcuse atâtea lucruri bune. Cu mâna lui, de unul singur, salvase industria de software britanică: exporturi imense, acțiuni filantropice, burse de cercetare, traversarea Atlanticului într-un submarin cu energie solară (expediție eșuată, dar o tentativă frumoasă) – tot felul. Și nu cumva să dezgroape faza aia cu Pentagonul, că avocatul lui abia aștepta. Și-a făcut un memo să-l sune dimi...

Nu.

Oricum, un mort poate să dea în judecată pentru calomnie? Numai avocatul lui știa și nu era capabil să-l sune de dimineață. Știa, cu groază crescândă, că din tot ce lăsase în urmă în tărâmul celor vii, cel mai mult avea să-i lipsească telefonul, așa că și-a întors mintea la ceea ce nu voia să gândească.

Silueta străinului.

I se părea acum ca însăși silueta Morții, dar oare nu-l păcălea imaginația? Visase sau văzuse cu adevărat pe cineva îmbrăcat într-o rasă? Și ce căuta o siluetă, în rasă sau îmbrăcată normal, în portbagajul lui?

În acea clipă, o mașină a trecut pe lângă el în viteză și a dispărut în noapte, cu tot cu oaza ei de lumină. Și-a amintit cu jind de confortul pielii încălzite din mașina lui, abandonată acum pe drum în spate, și deodată l-a străfulgerat un gând extraordinar.

Oare ar fi putut să facă autostopul? L-ar vedea cineva? Și cum ar reacționa dacă l-ar vedea? Era un singur mod de a afla.

A auzit o altă mașină apropiindu-se și s-a întors. În lumina tulbure a farurilor ce se apropiau prin ceață, Gordon a strâns din dinții lui fantomatici și și-a ridicat degetul mare.

Mașina a trecut mai departe.

Nimic.

A făcut furios din degete un fel de „V” indistinct spre luminile roșii din spate și și-a dat seama, privind drept prin brațul lui ridicat, că în acel moment nu era în cea mai vizibilă formă. Avea oare posibilitatea să facă un efort de voință și să devină mai vizibil? Și-a strâns pleoapele să se concentreze și a realizat că trebuie să-și țină ochii deschiși dacă vrea să vadă rezultatul. A ncercat iar, și-a forțat mintea cât a putut, dar rezultatul a fost nesatisfăcător.

Deși părea să prindă un vag contur luminos, rudimentar, nu reușea să-l susțină și s-a stins aproape imediat, oricâtă presiune mentală și-ar fi creat. Dacă voia să-i fie simțită sau văzută prezența, trebuia să-și calculeze bine momentul.

O altă mașină s-a apropiat din spate și la fel de rapid a trecut pe lângă el. S-a întors, și-a întins degetul mare, a așteptat momentul potrivit și s-a forțat să devină vizibil.

Mașina l-a ocolit ușor și a mers mai departe, doar că mai încet. Tot era ceva. Ce altceva să mai facă? Pentru început, avea să se

pună sub un stâlp și să exerseze. Următoarea mașină va opri.

— **A**șa că, dacă vrei să lași un mesaj, voi încerca și eu să te contactez cât mai repede. Poate.

Biiip!

– Căcat! Stai puțin! Ascultă... ăăă...

Clic.

Richard a pus telefonul înapoi în furcă și a băgat în marșarier circa douăzeci de metri ca să se mai uite o dată la indicatorul de la răscrucea pe lângă care trecuse în viteză prin ceață. Scăpase de pe drumul cu sens unic de la Cambridge prin metoda obișnuită, îi dăduse roată din ce în ce mai repede până prinsese un fel de viteză de evadare și la o tangentă zburase într-o direcție aiurea, pe care acum încerca s-o identifice și să se adapteze la ea.

La răscruce a încercat să coreleze informația de pe indicator cu cea de pe hartă. Dar era imposibil. Răscrucea stătea ca de-a naibii fix pe cuta dintre foile hărții și indicatorul se învârtea răutăcios în vânt. Instinctul îi spunea că merge în direcția greșită însă nu voia să se întoarcă, de teamă să nu fie iar tras în bulboana gravitațională a sistemului de trafic de la Cambridge.

A făcut stânga, sperând să aibă mai mult noroc în acea direcție, dar după o vreme și-a pierdut răbdarea și a făcut o dreapta speculativă, apoi s-a riscat cu o stânga exploratoare și după alte câteva astfel de manevre și-a dat seama că s-a rătăcit de tot.

A înjurat și a pornit căldura în mașină. Și-a zis că dacă s-ar concentra asupra drumului în loc să navigheze și să folosească telefonul în același timp, măcar ar ști acum unde e. Nici măcar nu-i plăcea să aibă un telefon în mașină, i se părea o intruziune și o bătaie de cap. Dar Gordon insistase și plătise.

A oftat a exasperare, a dat înapoi Saabul negru și l-a întors cu totul. Aproape că a dat peste cineva care trăgea de-un cadavru pe câmp. Cel puțin așa i s-a părut o clipă creierului său suprasolicitat, dar era probabil doar un fermier local cu un sac plin de bunătați, deși nu prea înțelegea ce caută acolo noaptea. A văzut iar, atinsă în treacăt de lumina farurilor, silueta cu sacul în spate.

– Mai bine să fie el decât eu, s-a gândit Richard sumbru și a plecat.

După câteva minute, a ajuns la ceva ce părea un drum principal, aproape că a intrat pe el, dar a făcut stânga. Nu era

niciun indicator.

A apăsător din nou pe butoanele telefonului.

– „O să-ncerc și eu să te contactez cât mai repede. Poate.“

Biip!

– Susan, sunt eu, Richard. De unde să-ncep? Ce dezastru! Îmi pare rău, îmi pare foarte foarte rău. Am dat-o rău în bară și-i numai vina mea. Și fac orice să mă revanșez, promit solemn...

Simțea că nu-i tocmai tonul potrivit pentru o conversație cu un robot, dar a continuat.

– Putem să mergem undeva, într-o vacanță de o săptămână sau măcar în weekendul ăsta dacă vrei. Chiar în weekendul ăsta. Mergem undeva unde-i soare. Nu contează câtă presiune încearcă Gordon să pună pe mine și știi că poate să pună multă, sunteți frați, până la urmă. O să... ăăă, cred că trebuie să lăsăm pe weekendul viitor. Dracu' să mă ia! Doar că am promis că o să... nu contează. O facem și gata. Nu-mi pasă dacă nu reușesc să termin de pregătit *Anthem* pentru Comdex. N-o să fie sfârșitul lumii. Mergem și gata. Gordon să mă lase în pace. Aaaaaah!

Richard a tras sălbatic de volan să evite fantoma lui Gordon Way, care-i sărise brusc în față și nu părea să vrea să-l lase în pace.

A călcat cu putere pedala de frână, a început să derapeze, a încercat să-și aducă aminte ce se face când derapezi, știa că văzuse cândva într-o emisiune TV, cum se chema emisiunea? Doamne, nu-și amintea nici numele emisiunii, cu atât mai puțin... a, da, zicea să nu calci cu putere frâna. Asta era. Lumea s-a rotit îngreșător în jurul lui cu o forță înceată și respingătoare, mașina a ieșit de pe carosabil, s-a răsucit, a nimerit în acostamentul acoperit de iarbă, a derapat din nou și apoi s-a oprit brusc, cu botul în direcția greșită. Richard s-a prăbușit, gâfâind, peste volan.

A luat telefonul de unde-l aruncase.

– Susan, revin... a gemut el.

Și a închis. Și-a ridicat privirea.

În lumina farurilor era silueta spectrală a lui Gordon Way, se uita prin parbriz cu niște ochi străvezii, speriați. Și-a ridicat încet mâna și a arătat spre el.

Nu era sigur cât a stat acolo. Apariția dispăruse după câteva secunde, dar Richard a rămas nemișcat, tremurând, probabil nu pentru mai mult de un minut, până l-au trezit scrâșnetul de frâne și luminile orbitoare.

S-a scuturat. Și-a dat seama că stă în mijlocul drumului cu botul în direcția greșită. Era o mașină de poliție și aproape că se izbise de a lui. A inspirat adânc și apoi, tremurând, cu mișcări

țepene, a ieșit să-l întâmpine pe ofițerul ce înainta încet spre el prin lumina farurilor.

Polițistul l-a analizat din cap până-n picioare.

– Ăăă... îmi pare rău, domnule, a spus Richard cât de calm a putut. Am, ăăă, derapat. Drumurile sunt alunecoase și am ăăă... derapat. M-am răsucit. După cum vezi, sunt pe direcția greșită.

A gesticulat spre mașină să ilustreze.

– Ai putea să-mi spui exact de ce-ai derapat, domnule? a întrebat polițistul și, privindu-l în continuare în ochi, a scos un carnetel.

– Păi, cum am zis, a explicat Richard, drumurile sunt alunecoase de la ceață și, ca să fiu perfect sincer... s-a trezit deodată că spune, în ciuda încercărilor de a-și înfrâna pornirea. ...conduceam și mi-am imaginat deodată că-l văd pe șeful meu că sare în fața mașinii.

Ofițerul îl privea în continuare cu insistență.

– Un complex de vinovăție, domnule, a adăugat Richard și a zâmbit nervos, știi cum e. Mă gândeam să-mi iau liber pe weekend.

Polițistul părea să ezite, oscila între simpatie și suspiciune. Ochii i s-au îngustat puțin, dar au rămas pe aceeași direcție.

– Ai băut, domnule?

– Da, a spus Richard, cu un oftat rapid, dar foarte puțin. Maxim două pahare de vin. Ăăă... și unul mic de vin portughez. Maxim. A fost doar o pierdere scurtă a concentrării. Acum sunt bine.

– Numele?

Richard i-a dat numele și adresa. Polițistul le-a scris cu atenție în carnetel, s-a uitat la numărul mașinii și l-a notat.

– Și numele șefului, domnule?

– Gordon. Gordon Way.

– Aha, a spus polițistul și și-a ridicat o sprânceană. Domnul cu computerele.

– Ăăă, da, exact. Eu fac software-ul pentru companie. WayForward Technologies II.

– Avem la secție unul dintre computerele voastre. Să mor dacă reușesc să-l facă să meargă.

– Aha, a spus Richard plictisit. Ce model e?

– Cred că se cheamă *Quark II*.

– Ah, atunci e simplu, i-a spus Richard ușurat. Nu merge. N-a mers niciodată. E un căcat.

– Ciudățenia e că așa am zis și eu de la început, domnule. Dar mare parte dintre colegi n-au fost de acord.

– Păi, aveai dreptate, domnule ofițer. Chestia aia e fără speranță. E motivul principal pentru care compania inițială a dat

faliment. Ți recomand să-l folosești ca prespapier.

– Nu mi-ar plăcea să fac asta. S-ar tot deschide ușa.

– Cum adică?

– Îl folosesc să țin ușa închisă, domnule. În perioada asta a anului ne cam trage curentul prin secție. Vara, bineînțeles, îl folosim ca să batem suspiecții în cap.

Și-a închis carnețelul și l-a băgat în buzunar.

– Sfatul meu, domnule, e să te întorci cu grijă, fără grabă, de unde ai venit. Încuie mașina și îmbată-te tot weekendul. Cred că-i cel mai bun lucru de făcut. Ai grijă la drum.

S-a întors la mașina lui, a coborât geamul și l-a urmărit pe Richard cum își întoarce mașina și dispăre în noapte, apoi a plecat și el.

Richard a tras adânc aer în piept, a condus calm înapoi spre Londra, a intrat calm în apartament, s-a întins calm pe canapea, s-a așezat, și-a turnat un coniac țeapăn și a început să tremure.

Tremura din trei motive.

În primul rând, șocul fizic al aproape-accidentului, ceva ce te poate zgudui mai mult decât te-ai aștepta. Trupul se inundă cu adrenalină, care îți rămâne în sistem.

Pe urmă, cauza derapajului: apariția extraordinară a lui Gordon în fața mașinii. Măicuță, Doamne! Richard a luat o gură mare de coniac și a făcut gargară cu ea. A pus paharul jos.

Se știa că Gordon e una dintre cele mai bogate resurse de învinovățire din lume și că-ți putea livra vinovăție proaspătă în fiecare dimineață în prag, dar Richard nu realizase că putea să-l copleșească așa de tare.

Și-a luat paharul, s-a dus sus și a deschis ușa camerei sale de lucru, după ce a dat la o parte un teanc de reviste *BYTE* adunate în prag. Le-a înlăturat cu piciorul și a străbătut camera uriașă. Prin geamurile mari se vedea o parte din nordul Londrei, unde începuse să se destrame ceața. Catedrala St Paul strălucea în depărtare, în întuneric. A contemplat-o o clipă, dar nu s-a întâmplat nimic special. După evenimentele serii, asta era o surpriză plăcută.

La celălalt capăt al camerei, pe două mese lungi, se îngrămădeau șase computere Macintosh. În mijloc era un Mac II, pe care se rotea leneș un model roșu al canapelei în jurul unui model albastru al scărilor, răsucite bizar la jumătate și garnisită cu toate detaliile, balustradă, un panou mic cu siguranțe electrice, un calorifer.

Canapeaua începea să se rotească într-o direcție, dădea de un obstacol, se învârtea pe alt plan, dădea de alt obstacol, se rotea pe o a treia axă și se oprea iar, apoi relua mișcările în altă ordine. Nu trecea mult și secvența se repeta.

Canapeaua era clar blocată.

Alte trei Mac-uri erau conectate prin cabluri lungi, încâlcite, la o aglomerare de sintetizatoare, un Emulator II, module TX, un Prophet VS, un Roland JX10, un Korg DW8000, un Octapad, un simulator de chitară Synth-Axe MIDI pentru stângaci și o tobă electronică veche și prăfuită într-un colț. Mai era și un casetofon mic și rar folosit: toată muzica era stocată în computere, nu pe casete.

S-a lăsat pe un scaun în fața unui Mac, să vadă ce face, dacă face ceva. Pe ecran era un tabel Excel fără titlu și Richard s-a întrebat de ce.

L-a salvat și s-a uitat să vadă dacă-și lăsase lui însuși vreo notiță, dar tabelul conținea informații despre rândunici, pe care le descărcase din bazele online *World Reporter* și *Knowledge*.

Avea date despre obiceiurile lor migratoare, despre forma aripilor, despre profilul lor aerodinamic și turbulențe și câteva date rudimentare despre modelele pe care le adoptă un stol în zbor, dar deocamdată avea numai o idee vagă despre cum o să le sintetizeze pe toate.

Fiind prea obosit să gândească productiv în acea noapte, a selectat la întâmplare un calup de date, le-a copiat și le-a transferat într-un program de conversie făcut de el, care ierarhiza și manipula și filtra datele conform propriilor algoritmi experimentali, a încărcat fișierul convertit în *Performer*, un program ordonator puternic, și a trimis aleatoriu rezultatele prin canale MIDI să fie cântate de oricare sintetizator disponibil în acel moment.

Din difuzoare a răsunat un zgomot oribil, astfel că l-a oprit imediat.

A pornit iar programul de conversie, de data asta l-a setat în gama Sol minor. O utilitate de care voia să scape la un moment dat, întrucât i se părea că te ajută să trișezi. Dacă exista vreo bază în credința lui solidă că ritmurile și armoniile muzicii cele mai satisfăcătoare puteau fi găsite în ritmurile și armoniile fenomenelor naturale, sau cel puțin derivate din ele, atunci formele satisfăcătoare de modulație și intonație ar trebui să apară la fel de natural și nu să fie forțate.

Acum însă le-a forțat.

Rezultatul a fost o izbucnire scurtă de sunete dizarmonioase în Sol minor.

Nu prea mergea să lucreze arbitrar.

Prima operațiune era una relativ simplă: să ia forma descrisă de vârful aripii unei rândunici în zbor și s-o sintetizeze. Astfel rămânea cu o singură notă, ceea ce putea fi un început bun și nu i-ar fi luat mai mult de un weekend s-o facă.

Doar că, bineînțeles, n-avea un weekend la dispoziție, trebuia să scoată la lumină a doua versiune a lui *Anthem* cândva în anul

următor sau al „lunii“ următoare, cum îi zicea Gordon.

Ceea ce, inevitabil, i-a amintit lui Richard de al treilea lucru din cauza căruia tremurase.

În niciun caz nu putea să-și ia liber și nici în weekendul următor ca să îndeplinească promisiunea lăsată lui Susan pe mesageria vocală. Și asta completa dezastrul serii.

Dar ce să facă? Acum era prea târziu. N-ai ce să faci în privința unui mesaj lăsat pe telefonul cuiva, doar asști la desfășurarea evenimentelor. Acum era prea târziu. Era irevocabil.

I-a venit deodată un gând bizar.

L-a luat prin surprindere, dar nu-i găsea niciun cusur.

Un binoclu scanează orizontul nopții londoneze, leneș, curios. O privire acolo, alta dincolo, doar să vadă ce se întâmplă, dacă e ceva interesant, dacă e ceva util.

Binoclul rămâne fixat asupra unei case, atras de o mișcare. E una dintre vilele victoriene, transformată acum probabil în bloc de locuințe. Multe burlane metalice negre. Containere de gunoi verzi. Dar beznă. Nu, nimic.

Binoclul se duce în altă parte și o altă mișcare discretă în lumina lunii îi atrage atenția. Binoclul refocalizează puțin, încercând să găsească un detaliu, o formă, un contrast în întuneric. Ceața s-a ridicat acum și bezna scânteiază. Binoclul se reorientează încă puțin.

Iată. E ceva acolo, clar. Doar că acum e mai sus, poate doar cu un sfert de metru, poate un metru. Binoclul se oprește și caută detaliul, caută forma. Iată. Binoclul se oprește iar – și-a găsit ținta, e între pervazul ferestrei și un burlan.

E o siluetă pe perete, se uită în jos, caută un alt loc unde să pună piciorul, se uită în sus, caută ceva de care să se agațe. Binoclul se uită atent.

E silueta unui bărbat înalt și slab. E îmbrăcat potrivit cu misiunea, pantaloni negri, pulover negru, dar mișcărilor îi sunt bizare și smucite. E nervos. Interesant. Binoclul așteaptă și evaluează, evaluează și judecă.

Omul e clar un amator.

Uite cum se frământă. Uite ce incompetent e. Talpa îi alunecă pe burlan, mâinile nu pot să apuce ieșitura din perete. Aproape cade. Așteaptă să-și tragă răsuflarea. Încearcă o clipă să coboare, dar e și asta prea greu.

Se întinde iar după ieșitură și acum o prinde. Piciorul încearcă să se echilibreze pe burlan și aproape-l ratează. Ar fi putut să iasă urât de tot.

Dar acum drumul e mai ușor și progresul mai bun. Trece la alt burlan, ajunge la pervazul unei ferestre de la etajul trei, flirtează scurt cu moartea în timp ce se urcă greoi pe pervaz și face greșeala radicală de a se uita în jos. Se clatină puțin și se așază pe pervaz. Își pune o palmă streășină deasupra ochilor și se uită înăuntru să se asigure că nu-i nimeni în cameră și se pregătește să deschidă fereastra.

Ceea ce-l distinge pe amator de profesionist e că amatorul se gândește că ar fi fost bine să-și fi adus o sculă să deschidă fereastra. Norocul acestui amator e că și stăpânul casei e amator și geamul se trage în sus fără probleme, poate doar cu un oarecare resentiment. Cățărătorul se strecoară înăuntru, ușurat.

Ar trebui să fie închis, ar fi pentru binele lui, se gândește binoclul. O mână se întinde după telefon. La fereastră o față se uită afară și se vede pentru o clipă în lumina lunii, apoi dispare în întunericul camerei.

Mâna stă deasupra telefonului un pic, în timp ce binoclul așteaptă și evaluează, evaluează și judecă. Mâna apucă în schimb harta Londrei.

E o pauză lungă, studiată, încă puțină activitate a binoclului și pe urmă mâna se întinde iar după telefon, îl ridică și formează un număr.

Apartamentul lui Susan era mic, dar spațios – un truc pe care numai femeile sunt în stare să-l facă, și-a spus Richard tensionat în timp ce aprindea lumina.

Bineînțeles, nu acea observație l-a tensionat, se mai gândise la asta de multe ori. De fapt, de fiecare dată când intrase în apartamentul ei. Îl izbea mereu cu puterea evidenței, de obicei fiindcă venea din apartamentul lui de patru ori mai mare și înghesuit. Și acum venea de acolo, doar că pe o rută cam excentrică și de-asta obișnuita lui observație era acum neobișnuit de tensionată.

În ciuda răcorii nopții, transpira.

S-a uitat înapoi pe geam, s-a întors și a pășit pe vârfuri prin cameră până la măsuța cu telefonul și robotul telefonic.

N-avea niciun sens, s-a gândit, să meargă pe vârfuri. Susan nu era acasă. Ar fi fost extrem de interesat să afle pe unde e, așa cum și ea, și-a zis el, fusese probabil extrem de interesată să știe unde a fost el la începutul serii.

Și-a dat seama că încă merge pe vârfuri. Și-a lovit piciorul ca să înceteze, dar a continuat.

Cățărarea pe zid fusese înspăimântătoare.

Și-a șters fruntea cu brațul puloverului său vechi și slinos. Avusese un moment urât, când i-a trecut viața prin fața ochilor, dar era prea preocupat cu căderea și a pierdut părțile cele mai bune. Și-a dat seama că majoritatea părților bune o includeau pe Susan. Susan sau computerele. Niciodată Susan și computerele, alea erau părțile rele. Și de-asta era acolo, și-a zis. Părea să aibă nevoie să se convingă și și-a spus-o iar.

S-a uitat la ceas. 11:45.

S-a gândit să meargă să-și spele mâinile înainte să atingă orice. Nu de poliție se temea, ci de menajera îngrozitoare a lui Susan. Ea și-ar fi dat seama.

A intrat în baie, a apăsat pe întrerupător, l-a șters, apoi și-a privit chipul speriat, reflectat în oglinda iluminată cu neon, în timp ce-și spăla mâinile. Pentru o clipă, s-a gândit la lumina dănuitoare, caldă, de la cina Coleridge și imaginile i-au apărut din trecutul îndepărtat și șters al începutului serii. Viața părea ușoară pe atunci, fără griji. Vinul, conversația, scamatorii simple.

Și-a închipuit chipul rotund, alb, al lui Susan, cu ochii măriți de mirare. S-a spălat pe față.

În minte i-au apărut versurile:

„Înapoi! Înapoi! Ochi vâlvoare, păr vâlvoi!“

S-a pieptănat. S-a gândit și la picturile atârnate sus în beznă, deasupra capetelor. Și-a curățat dinții. Bâzâitul neonului l-a aruncat înapoi în prezent și deodată și-a amintit șocat că se afla acolo în calitate de spărgător.

S-a privit în oglindă, apoi a clătinat din cap, încercând să și-l limpezească.

Când o să se întoarcă Susan? Depindea, desigur, de ce făcea. Și-a șters repede mâinile și s-a întors la robotul telefonic. S-a uitat la butoane și conștiința lui s-a uitat înapoi spre el. Banda s-a derulat mult înapoi, un răstimp interminabil și și-a dat seama că probabil Gordon fusese în mare formă și o inundase.

Richard uitase că pe bandă ar putea fi și alte mesaje decât ale lui și ascultarea lor era echivalentă cu violarea corespondenței.

Și-a explicat încă o dată că nu încerca decât să-și repare o greșeală înainte să provoace distrugerii irevocabile. O să asculte numai începutul, până dă de vocea lui. Oricum, nici n-o să înțeleagă ce aude.

A gemut în sinea lui, a scrâșnit din dinți și a apăsât așa de tare pe *Play*, încât degetul i-a alunecat pe *Eject*. A închis din nou ușița și a apăsât pe *Play* cu mai multă grijă.

Biip!

– O, Susan, salut! Sunt Gordon, a spus robotul. Tocmai mă duceam la căsuță. E... ăăă...

A mai derulat puțin înainte.

– ...vreau să știu că Richard e călare pe situație. Adică *pe bune*.

Richard s-a strâmbat și a apăsât iar cu înverșunare pe *Fast Forward*. Nu-i plăcea deloc că Gordon încerca să pună presiune pe el prin Susan, deși Gordon nega încăpățânat că o face. Și-atunci cum să n-o înțeleagă Richard pe Susan când era exasperată de munca lui.

Clic.

– ...amintește-i te rog lui Susan să comande o pancartă cu o țepă ascuțită pe partea de jos, dar destul de mare să o vadă iepurii.

Ce? a mormăit Richard și degetul i-a ezitat o clipă deasupra butonului. Bănuia că Gordon ar fi vrut cu disperare să fie ca Howard Hughes și cum n-avea nicio șansă la așa o avere, măcar

putea să încerce să fie de două ori mai excentric. Juca un rol. Asta era ceva evident.

– E vorba de Susan, secretara de la birou, nu de tine, bineînțeles, a continuat vocea lui Gordon. Unde eram? A da. Richard și *Anthem 2.00*. Susan, chestia aia trebuie să intre în teste beta în două...

Ținându-și buzele strânse, Richard a apăsător pe buton.

– ...e o singură persoană în măsură să știe dacă el face ce trebuie sau numai visează și persoana aia...

A apăsător iar, furios. Își promisese că n-o să asculte deloc banda și uite cum se enerva acum de la ce auzea. Clar trebuia să se oprească. Totuși, încă puțin.

Dar acum auzea numai muzică de pe bandă. Ciudat. A derulat înainte și tot muzică. De ce-ar suna cineva ca să lase muzică pe mesagerie?

Telefonul a început să sune. A oprit banda și a ridicat receptorul, dar imediat i-a venit să lase telefonul din mâini cum ai lăsa un țigar electric când și-a dat seama ce făcea. Abia îndrăznind să respire, a apropiat receptorul de ureche.

– Prima regulă a spargerilor, i-a spus o voce, e să nu răspunzi niciodată la telefon în timp ce ești pe treabă. Cine te crezi?

Richard a înghețat. A avut nevoie de un moment să-și găsească vocea.

– Cine-i la telefon? a cerut, pe șoptite, să știe.

– A doua regulă: pregătirile. Adu sculele necesare. Mănuși. Încearcă să ai măcar o vagă idee despre ce faci înainte să te cațeri pe pereți în mijlocul nopții. A treia regulă: să n-o uiți niciodată pe a doua.

– Cine ești? a întrebat Richard, uluit.

Vocea era netulburată.

– Paza cartierului. Dacă te uiți pe fereastra din spate, o să vezi...

Cu telefonul în mână, Richard s-a dus la fereastră și s-a uitat. Un bliț la distanță l-a speriat.

– A patra regulă: nu sta niciodată într-un punct unde ai putea fi fotografiat. A cincea regulă... mă ascultă, MacDuff?

– Ce? Da... a spus Richard, năucit. De unde mă știi?

– A cincea regulă – nu recunoaște niciodată că ăsta e numele tău.

Richard tăcea, respirând adânc.

– Țin un curs, i-a spus vocea, dacă te interesează...

Richard a tăcut în continuare.

– Înveți, i-a zis vocea. Încet, dar înveți. Dacă ai fi învățat mai repede, ai fi pus desigur până acum telefonul jos. Dar ești curios... și incompetent. Să știi că nu țin un curs pentru

spărgători începători, oricât de tentantă ar fi ideea. Sunt sigur că aş primi finanţare. Dacă tot e să avem spărgători, măcar să fie bine antrenaţi. Oricum, dacă aş ţine aşa un curs, te-aş înscrie gratis. Sunt şi eu curios. Curios să aflu de ce domnul Richard MacDuff, care, din câte am înţeles, e acum un tânăr prosper, ceva în industria computerelor, cred, ar avea nevoie deodată să dea spargerii.

– Cine...

– Aşa că am făcut nişte cercetări şi am aflat că apartamentul pe care-l sparge e al domnişoarei S. Way. Ştiu că domnul Richard MacDuff e angajatul faimosului domn G. Way şi mă întreb dacă sunt înrudiţi.

– Cine...

– Vorbeşti cu Svlad, cunoscut mai mult ca Dirk Cjelli, în prezent operând sub numele Gently, din motive pe care ar fi inutil, în acest moment, să le invoc. Te salut şi dacă vrei să ştii mai mult, o să fiu la Pizza Express în Upper Street în 10 minute. Adu şi ceva bani.

– Dirk? a exclamat Richard. Tu... Încerci să mă şantajezi?

– Nu, prostule, pentru pizza!

S-a auzit un clic şi Dirk Gently a închis.

Richard a rămas blocat câteva clipe, şi-a şters fruntea şi a pus telefonul cu grijă la loc, ca şi cum ar fi fost un hamster rănit. Creierul a început să-i bâzâie blând şi să-şi sugă degetul mare. Multe sinapse mici din adâncul cortexului său s-au luat de mână şi au început să danseze în cerc şi să fredoneze cântece de leagăn. A dat din cap ca să le oprească şi s-a concentrat repede pe mesageria vocală.

A avut o dezbatere cu el însuşi, dacă să apese iar pe *Play*, dar a făcut-o oricum înainte să se hotărască. Abia ce trecuseră aproape patru secunde de muzică orchestrală, liniştitoare, când s-a auzit sunetul unei chei în uşa din hol.

Panicat, Richard a apăsător pe *Eject*, a scos caseta, şi-a băgat-o în buzunarul de la blugi şi a pus o alta, proaspătă, dintr-o grămăjoară de lângă telefon. Şi el avea acasă o grămăjoară similară. Susan de la birou le furniza – biata, îndelungat suferinda Susan de la birou. Să-şi amintească să simtă compasiune pentru ea dimineaţă, când o să aibă timpul şi concentrarea necesare.

Deodată, fără să-şi dea seama, s-a răzgândit, a scos caseta din aparat, a înlocuit-o cu cea furată, a apăsător butonul *Rewind* şi s-a aruncat pe canapea, unde, cu două secunde înainte să se deschidă uşa, a încercat să se aranjeze într-o postură nonşalantă, de învingător. Şi-a pus impulsiv mâna stângă la spate, i s-a părut că i-ar putea fi de folos.

Încerca să-şi aranjeze trăsăturile într-o expresie compusă din părţi egale de remuşcare, veselie şi seducţie, când s-a deschis uşa

și a intrat Michael Wenton-Weakes.

Totul s-a oprit.

Afară, a încetinit vântul. Bufnițe au încremenit în zbor. Poate c-au încremenit, poate că nu, dar cu siguranță încălzirea centrală și-a ales acel moment să se închidă, probabil incapabilă să reziste la răcoarea supranaturală ce-a biciuit deodată camera.

– Ce faci aici, Miercuri? l-a somat Richard și s-a ridicat de pe canapea ca dus în zbor de furie.

Michael Wenton-Weakes era un bărbat corpulent, cu o față tristă, cunoscut de unii ca Michael Miercuri, pentru că aia era ziua limită până când avea să termine orice i se dădea de făcut, după cum promitea de obicei. Era îmbrăcat într-un costum elegant croit cu 40 de ani în urmă, când îl cumpărase tatăl lui, răposatul lord Magna.

Michael Wenton-Weakes se afla pe primele locuri în lista mică, dar selectă de oameni pe care nu-i suporta Richard. Nu-l suporta pentru că-l enerva profund ideea că un privilegiat își poate plânge de milă că lumea nu înțelege cum e să fii privilegiat. Michael, pe de altă parte, nu-l plăcea pe Richard pentru simplul motiv că nu-l plăcea Richard pe el și că nu făcea niciun efort s-o ascundă.

Michael s-a întors încet și a aruncat o privire lugubră spre holul unde intra Susan, care s-a oprit când l-a văzut pe Richard. Și-a pus jos poșeta, și-a desfăcut fularul, și-a deschiat haina, și-a scos-o și i-a dat-o lui Michael, s-a dus la Richard și i-a tras o palmă.

– Am așteptat să fac asta toată seara, i-a spus ea furioasă. Și nu încerca să pretinzi că ascunzi la spate un buchet de flori pe care-ai uitat să-l aduci. Ai mai încercat gluma asta o dată.

S-a întors să plece.

– De data asta am uitat să aduc o cutie de ciocolată, i-a răspuns Richard sumbru și a rămas cu mâna întinsă spre spatele ei întors. Am escaladat zidul casei fără ele. Și când am ajuns aici mi-am dat seama ce prost sunt.

– Deloc amuzant, a spus Susan.

S-a dus în bucătărie, de unde s-au auzit niște zgomote ciudate, de parcă ar fi măcinat cafea cu pumnii. Avea un temperament surprinzător pentru cineva care arăta mereu așa de îngrijit și de dulce și de delicat.

– E adevărat, a mai spus Richard, ignorându-l pe Michael. Era cât pe ce să mă omor.

– N-o să răspund la așa ceva, i-a spus Susan. Dacă vrei să arunce cineva în tine cu un obiect mare și ascuțit, hai în bucătărie și încearcă să fii amuzant!

– Presupun că ar fi inutil să-mi cer scuze acum.

– Evident! i-a zis Susan și a reapărut din bucătărie.

Parcă arunca fulgere cu privirea. A izbit o dată din picior.

– Sincer, Richard, o să spui că ai uitat iar. Cum ai tupeul să stai acolo cu două brațe, două picioare și un cap, de parcă ai fi o ființă umană? Un comportament de care i-ar fi rușine și unei epidemii de dizenterie. Pun pariu că și cele mai josnice forme de dizenterie își scot din când în când iubita la plimbare prin intestine. Sper că măcar ai avut o seară proastă.

– Am avut. Nu ți-ar fi plăcut. Era un cal într-o baie și știi cât nu-ți place ție genul ăsta de lucruri.

– Of, Michael, nu sta acolo ca o plească! a spus Susan dintr-odată. Mulțumesc foarte mult pentru cină și pentru concert, ai fost foarte dulce și mi-a plăcut să-ți ascult problemele toată seara, pentru că sunt o pauză bine-venită de la ale mele. Dar cred că ar fi mai bine să-ți găsesc cartea și să pleci. Sunt atât de nervoasă, încât îmi vine să urlu și știu că asta ar fi o ofensă la adresa sensibilității tale delicate.

A luat haina de la el și a pus-o în cui. Cât i-o ținuse, părise concentrat asupra acestei misiuni și ignorase totul din jur. Fără ea, părea răătăcit, gol și forțat să revină cu picioarele pe pământ. Și-a întors ochii mari, emotivi, spre Richard.

– Richard, am citit articolul tău în... în *Fathom*. Despre muzică și... ăăă...

– Peisaje fractale, i-a tăiat-o Richard scurt.

Nu voia să vorbească cu Michael și sigur nu voia să fie atras într-o conversație despre revista lui prăpădită. Adică revista prăpădită care *fusesse* a lui Michael.

Exact în acest aspect al conversației nu voia Richard să fie atras.

– Ăă, da. Foarte interesant, bineînțeles, i-a spus Michael cu vocea lui mătăsoasă, cu felul lui de-a pronunța vocalele cu prea multă distincție. Forme de munți și de copaci și altele. Alge reciclate.

– Algoritmi recursivi.

– Da, desigur. Foarte interesant! Dar atât de greșit, atât de teribil de greșit. Pentru revistă, adică. E, totuși, o revistă *de artă*. Eu n-aș fi permis așa ceva, desigur. Ross a ruinat-o, efectiv. Efectiv. Neapărat trebuie să plece. *Neapărat*. N-are sensibilitate și e un hoț.

– Nu-i hoț, Miercuri, asta-i total absurd, a sărit Richard, deși își promisese să nu se lase atras. N-a avut nimic de-a face cu excluderea ta. Numai tu ai greșit, proteste și...

A inspirat scurt.

– Richard, l-a întrerupt Michael cu vocea lui cea mai moale și mai liniștită de care putea da dovadă – a discuta cu el era ca și cum te-ai încurca în mătasea unei parașute, nu cred că înțelegi cât de important...

– Michael, i-a spus Susan blând, dar ferm, ținându-i larg deschisă ușa.

Michael Wenton-Weakes a dat din cap vag, părea să se dezumfle.

– Cartea ta, a adăugat Susan și i-a întins un volum mic și vechi despre arhitectura ecleziastică din Kent.

L-a luat, a murmurat mulțumiri, a rămas pe gânduri, de parcă și-ar fi dat seama de ceva ciudat, apoi și-a revenit, a salutat din cap și a plecat.

Richard nu realizase cât de tensionat e până a plecat Michael și a putut să se relaxeze. Nu-i plăcuse niciodată slăbiciunea lui Susan pentru Michael, chiar și când încerca s-o ascundă fiind foarte nepoliticoasă cu el. Poate tocmai de aia.

– Susan, ce pot să spun? a început el pe un ton de jale.

– Ai putea să spui: Au! Ar fi un început bun. Nici măcar nu mi-ai dat satisfacția asta când te-am lovit și mi s-a părut că te-am lovit destul de tare. Doamne, ce frig i-aici! Ce-i cu geamul ăla deschis larg?

S-a dus să-l închidă.

– Ți-am spus, așa am intrat, i-a răspuns Richard.

Ea s-a întors și s-a uitat la el surprinsă.

– Vorbesc serios, a continuat Richard. Ca-n reclama la ciocolată, doar că am uitat s-o aduc...

A dat din umeri, sfios.

Ea l-a fixat cu privirea, uimită.

– Ce naiba te-a apucat?

Și-a scos capul pe geam și s-a uitat în jos.

– Puteai să mori, i-a mai zis și s-a întors spre el.

– Da, păi, ăăă... Numai așa puteam să... Nu știu.

A intrat în ofensivă:

– Mi-ai luat cheia, ai uitat?

– Da. M-am săturat să tot vii și să-mi dai iama prin cămară când n-ai chef să-ți faci cumpărături. Richard, chiar te-ai urcat pe zid?

– Voiam să fiu aici când vii.

Ea a dat din cap, uimită.

– Ar fi fost mult mai bine dacă erai aici când am ieșit. De-aia porți haine vechi și jechoase?

– Da. Doar nu crezi că m-am dus la cină la St. Cedd așa.

– Păi, nu mai știu ce consideri tu comportament rațional.

A oftat și a început să caute într-un sertar.

– Uite, ca să nu-ți mai riști viața, i-a zis și i-a dat un inel cu două chei. Sunt prea obosită să mă mai enervez. O seară cu Michael te stoarce.

– N-am înțeles niciodată cum de-l suporti, a spus Richard și s-a dus la bucătărie după cafea.

– Știu că nu-ți place de el, dar e foarte dulce și poate fi șarmant, în felul lui trist. De obicei e relaxant să fii cu cineva atât de absorbit de sine, pentru că nu-ți cere nimic. Dar e obsedat de ideea că aş putea să fac ceva pentru revista lui. Nu pot, normal. Viața nu merge așa. Totuși, îmi pare rău pentru el.

– Mie nu. A avut o viață foarte, foarte ușoară. Doar că acum i s-a luat o jucărie. Nu-i așa o mare nedreptate, nu?

– Nu-i vorba dacă e drept sau nedrept. Doar îmi pare rău pentru el că e nefericit.

– Normal că-i nefericit. Al Ross a transformat *Fathom* într-o revistă cu adevărat inteligentă, pe care deodată vrea s-o citească toată lumea. Înainte, era doar o fițuică cu bolboroseli. Singura ei funcție era să-i permită lui Michael să ia prânzul cu cine-i plăcea lui, sub pretextul că poate ar vrea să scrie ceva. Abia dacă a existat o ediție adevărată. Toată treaba era o glumă. Își făcea el mofturile. Nu mi se pare deloc șarmant. Scuze, tot vorbesc despre asta și chiar nu vreau.

Susan a ridicat din umeri, stânjenită.

– Cred că exagerezi, i-a spus ea, deși cred că o să trebuiască să scap de el dacă mai insistă să fac ceva ce nu pot. E prea obositor. Oricum, mă bucur că ai avut o seară proastă. Vreau să vorbim despre ce-o să facem în weekend.

– Ah, păi...

– Dar mai întâi să-mi verific mesajele.

A trecut pe lângă el, s-a dus la mesagerie, a ascultat câteva secunde din mesajul lui Gordon și a scos caseta.

– N-am chef, a spus și i-a dat-o lui Richard. Vrei să i-o dai tu direct lui Susan mâine, la birou? O scutești de-un drum. Dacă e ceva important, o să-mi spună.

Richard a clipit, a spus da și și-a băgat caseta în buzunar, ușurat că a scăpat pe moment de pedeapsă.

– Dar să vorbim de weekend... a spus Susan și s-a așezat pe canapea.

Richard și-a șters fruntea cu palma.

– Susan...

– Mă tem că trebuie să lucrez. Nicola e bolnavă și cred că trebuie să-i țin locul la Wigmore. E ceva Vivaldi și niște Mozart cu care nu-s prea familiară, așa că o să exerseze în weekend. Îmi pare rău.

– Da, păi, și eu am de lucru, i-a zis Richard și s-a așezat lângă ea.

– Știu. Gordon tot îmi cere să te bat la cap. Aș vrea să nu-mi mai ceară. Nu-i treaba mea și mă pune într-o poziție aiurea. M-am săturat să fiu presată de oameni, Richard. Măcar tu n-o faci.

A luat o gură de cafea.

– Dar sunt sigură, a continuat, că există o zonă intermediară între a fi presat și a fi total ignorat și mi-ar plăcea s-o explorez. Ia-mă-n brațe!

A îmbrățișat-o și s-a simțit monstruos, injust de norocos. O oră mai târziu, a plecat la Pizza Express, dar era închis.

Între timp, Michael Wenton-Weakes se întorcea la casa lui din Chelsea. Privea în gol pe geamul taxiului și bătea în el cu degetele un ritm lent, gânditor.

Rap tap tap a rap tap a rap a tap!

Era unul dintre acei oameni periculoși care sunt molcuți și pașnici dacă au ce vor. Și cum avusese mereu ceea ce-și dorise și părea ușor de mulțumit cu ce avea, nu se gândise nimeni că ar putea să nu fie chiar așa de molcuț și pașnic. Numai după ce împingeai mult prin straturile lui molcuțe dădeai de unul care nu mai ceda la împingere. Pentru protecția aceluia strat erau celelalte, cele molcuțe.

Michael Wenton-Weakes era cel mai tânăr fiu al lordului Magna, editor, proprietar de ziar și tată foarte indulgent, sub a cărui umbrelă protectoare își condusesse Michael mica revistă până la dezastrul ei magnific. Lordul Magna prezidase declinul gradual, dar demn al imperiului publicistic fondat de tatăl lui, primul lord Magna.

Michael a continuat să bată ritmul în geam.

A rap tap a rap a tap!

Și-a amintit de ziua respingătoare, teribilă, când tatăl lui s-a electrocutat la schimbarea unei prize și mama lui, *mama* lui, a preluat afacerea. Nu doar c-a preluat-o, dar a început s-o administreze cu vervă și determinare neașteptate. A examinat compania cu un ochi critic, să vadă cum e condusă, cum merge, zicea ea, și în cele din urmă a ajuns și la bilanțul contabil al revistei lui Michael.

Tap tap tap!

Michael știa destule despre afaceri ca să înțeleagă cum ar fi trebuit să arate cifrele contabile și-i spusese tatălui său că arată așa.

– Nu poți să faci din jobul ăsta doar o sinecură, bătrâne, trebuie să-ți plătești călătoria, gândește-te și la aparențe, îi spunea tatăl și Michael dădea din cap serios și se gândea la cifrele pentru luna următoare sau pentru când reușea să mai scoată un număr din revistă.

Mama lui, pe de altă parte, nu era la fel de indulgentă. Mai deloc.

Michael spunea despre ea că e un vechi baltag de luptă, dar ar fi fost mai corect să fie comparată cu un baltag făurit la marea

artă, frumos echilibrat, cu un minimum elegant de încrustații fine și un tăiș strălucitor. O lovitură cu un astfel de instrument și nici n-ai fi știut c-ai fost pălit decât după ce ai fi încercat să vezi cât e ceasul și ai fi observat că ți-a dispărut mâna.

Așteptase răbdătoare, sau cu aparența răbdării, în culise multă vreme ca soție devotată și mamă iubitoare, dar strictă. Acum cineva o scosese, ca să ne jucăm cu metafora un pic, din rastel și toată lumea fugea să se-ascundă.

Inclusiv Michael.

Era credința ei fermă că Michael, pe care-l adora în tăcere, fusese răsfățat în cel mai grosolan mod și se hotărâse, cam târziu, să-l repare.

Nu i-a luat mai mult de câteva minute să-și dea seama că falsificase bilanțurile în fiecare lună și că revista sângera bani, că era jucăria lui Michael și strica pe ea note de plată uriașe pentru prânzuri, taxiuri și personal, pe care le combina jucăuș cu taxe fictive. Totul se amestecase și se pierduse în conturile gargantuești ale Casei Magna.

L-a chemat pe Michael la ea.

Tap tap a rap a tappa!

– Cum vrei să te tratez? l-a întrebat. Ca pe fiul meu sau ca pe editorul uneia dintre revistele mele? Pot s-o fac și și, n-ar fi nicio problemă.

– Revistele tale? Păi, sunt fiul tău, dar nu înțeleg...

– Da, da. Michael, vreau să te uiți la cifrele astea, i-a zis și i-a întins o foaie printată. Cele din stânga arată situația reală a revistei, cele din dreapta sunt cifrele tale. Observi ceva curios la ele?

– Mamă, pot să explic, am...

– Bun! i-a zis Lady Magna cu dulceață. Mă bucur.

Și-a luat foaia înapoi.

– Acum, ai vreo idee despre cum să fie condusă cel mai bine revista pe viitor?

– Da, absolut. Idei foarte interesante, am...

– Bun! i-a spus Lady Magna și i-a zâmbit larg. Atunci totul e satisfăcător.

– Nu vrei s-auzi...?

– Nu, nu-i nevoie, dragă. Mă bucur doar că ai ceva de spus ca să lămurești lucrurile. Sunt sigură că noul proprietar al *Fathom* o să fie interesat să te-asculte.

– Ce?! a exclamat Michael, șocat. Vrei să zici că vinzi *Fathom*?

– Nu. Vreau să spun că deja am vândut-o. Mă tem că totuși n-am luat mult pe ea. Un pound și promisiunea că vei fi păstrat ca editor al următoarelor trei numere și pe urmă e la discreția noului proprietar.

Lui Michael păreau că-i iese ochii din cap.

– Hai, gata! i-a spus mama pe un ton rezonabil, nu putem să mai continuăm așa, nu? Erai mereu de acord cu tatăl tău când îți spunea că jobul ăsta n-ar trebui să fie o sinecură. Și cum așa avea probleme să-ți cred sau să-ți resping poveștile, m-am gândit să predau situația cuiva cu care ai avea o relație mai obiectivă. Și acum, Michael, scuză-mă, dar am o altă întâlnire.

– Bine, dar... cui i-ai vândut-o? a bolborosit el.

– Lui Gordon Way.

– Gordon Way! Dar, mamă, pentru numele lui Dumnezeu, e un...

– E foarte nerăbdător să fie văzut ca patron al artelor. Sunt sigură că o să vă înțelegeți splendid, dragă. Și-acum, dacă nu te superi...

Michael se ținea tare.

– N-am mai auzit de ceva atât de scandalos! Eu...

– Știi, e exact ce-a spus și domnul Way când i-am arătat cifrele și i-am cerut să fii păstrat pentru încă trei ediții.

Michael a pufăit și s-a înroșit și a dat amenințător din deget, dar n-a mai știut ce să spună. Doar:

– Și ce diferență ar fi fost dacă-ți ziceam să mă tratezi ca pe editorul uneia dintre revistele tale?

– Păi, dragă, i-a spus Lady Magna cu zâmbetul ei cel mai dulce, m-aș fi adresat domnului Wenton-Weakes, bineînțeles. Și nu ți-aș fi spus acum să-ți îndrepti cravata, a adăugat și a făcut un gest sub bărbie.

Rap tap tap rap tap tap.

– La șaptespe ați zis, șefu'?

– Ăăă... ce? a întrebat Michael.

– Șaptespe-ați zis, nu? C-am ajuns.

– A, da, mulțumesc.

A coborât și s-a căutat în buzunare.

– *Tap tap tap*, ha?

– Poftim? a întrebat Michael și i-a întins banii.

– *Tap tap tap* tot drumul. Ai o frământare, nu, prietene?

– Vezi-ți de căcaturile tale! i-a replicat Michael tăios.

– Dacă zici tu, prietene. Mă gândeam doar că înnebunești sau ceva, i-a mai zis taximetristul, după care a demarat.

Michael a intrat în casă și a trecut prin holul rece spre sufragerie, a aprins o lumină și și-a turnat un coniac. Și-a scos haina, a aruncat-o peste masa de mahon și și-a tras un scaun lângă o fereastră, unde a rămas să se ocupe de băutură și de gândurile lui.

Tap tap tap, a început să bată în geam.

A mai stat, fără chef, editor la încă trei numere și apoi, fără multă ceremonie, a fost dat afară. A fost găsit un alt editor, un oarecare A.K. Ross, un tânăr flămând și ambițios, care a transformat în scurt timp revista într-un mare succes. Michael s-a trezit rătăcit și despuat. Nu mai era nimic pentru el.

A bătut iar în geam, cu privirea ațintită, cum o făcea frecvent, asupra unei lămpi mici, aflate pe un suport. Era o lampă urâtă, banală și îl captiva numai fiindcă era lampa care-i electrocutase tatăl și se întâmplase chiar acolo unde stătea el acum.

Bătrânul fusese un antitalent la orice problemă tehnică. Michael îl vedea cum se concentrase profund, cu ochelarii-semilune pe nas, molfăindu-și mustața în timp ce încerca să deslușească misterele unei prize de 13 amperi. Se pare că a pus-o înapoi în doză fără să-i pună carcasa înapoi și pe urmă a încercat să schimbe dulia de la bec cu mâinile goale. Șocul primit i-a oprit inima și așa șubredă.

O greșeală atât de simplă, oricine ar putea s-o facă, dar ce consecințe catastrofale! Efectiv catastrofale. Moartea tatălui, pierderea revistei, apariția celui Ross dezgustător și succesul său publicistic dezastruos și...

Tap tap tap!

S-a uitat la geam, la reflexia lui și la umbrele întunecate ale tufelor de dincolo de sticlă. S-a uitat iar la lampă. Țasta era obiectul, aici locul, iar greșeala fusese una atât de simplă. Simplu de făcut, simplu de prevenit.

Singurul lucru care-l separa de acel moment era bariera invizibilă de luni trecute între timp.

S-a simțit dintr-odată cuprins de un calm bizar, ca și cum ar fi găsit soluția problemei.

Tap tap tap!

Fathom era a lui. Nu trebuia să fie un succes, era viața lui. Viața lui îi fusese luată și se cerea un răspuns.

Tap tap tap trosc

S-a surprins pe el însuși când a izbit cu pumnul în geam și s-a tăiat destul de rău.

Unele dintre cele mai puțin plăcute aspecte ale faptului de a fi mort începeau să i se dezvăluie lui Gordon Way în timp ce stătea în fața „căsuței” lui.

Oricine altcineva ar fi spus că e o casă mare, dar el își dorise mereu o căsuță la țară, astfel că, atunci când i-a venit momentul să cumpere una și a descoperit că are mai mulți bani la dispoziție decât crezuse vreodată că ar putea să aibă, și-a cumpărat o casă parohială veche, căreia-i zicea „căsuță”, în ciuda celor șapte dormitoare și a celor 16 hectare de pământ rece și umed din Cambridgeshire. Ceea ce-l făcea prea puțin simpatic celor ce aveau cu adevărat simple căsuțe, dar, pe de altă parte, dacă Gordon Way ar fi acționat ca să le fie simpatic oamenilor, n-ar mai fi fost Gordon Way.

Nu mai era, desigur, Gordon Way. Era fantoma lui Gordon Way.

În buzunar avea fantoma cheilor lui Gordon Way.

Acest gând l-a oprit din înaintarea lui invizibilă. Îl revolta ideea de a trece prin pereți. Încercase din greu toată seara s-o evite. Se luptase să apuce și să controleze orice obiect din cale, ca să le facă substanțiale și, odată cu ele, pe el însuși. Să intre în casă, în casa lui, altfel decât deschizând ușa de la intrare și pășind înăuntru ca un proprietar, i-ar fi dat un sentiment dureros de pierdere.

I-ar fi plăcut, în timp ce o privea, să nu fie o ilustrare atât de accentuată de gotic victorian, iar lumina lunii să nu lucească atât de rece în geamurile înguste de pe frontoane și pe turnulețele ei amenințătoare. Când o cumpărase, glumise prosteste că arată ca o casă bântuită, dar nu bănuia că într-o zi o să și fie – și încă de cine!

Spiritul casei îi dădea fiori pe când înainta în tăcere pe aleea flancată de siluetele amenințătoare ale tiselor mai bătrâne decât casa. Îl tulbura gândul că altcineva s-ar putea teme să meargă pe alee într-o astfel de noapte ca să nu dea peste cineva ca el.

După un rând de tise, la stânga, se vedea, sumbră, biserica veche, lăsată în paragină acum, folosită numai din când în când, prin rotație cu altele din zonă, de un vicar ce venea pe bicicletă și-și pierdea pe drum suflul și, odată ajuns, își pierdea și entuziasmul la vederea puținilor enoriași care-l așteptau. Și după turla bisericii atârna ochiul rece al lunii.

O frântură de mișcare i-a atras deodată atenția, părea că e cineva în tufe, lângă casă, dar era, și-a zis, numai imaginația lui exacerbată de starea de-a fi mort. Ce-ar mai fi putut să-l sperie?

A continuat să meargă, ocolind aripa casei, îndreptându-se spre ușa de la intrare înconjurată de iederă. A tresărit când a văzut lumină înăuntru, lumină electrică și pâlpâirea obscură a focului.

I-a luat câteva clipe să-și aducă aminte că e așteptat în acea seară, deși poate nu în forma lui prezentă. Doamna Bennet, îngrijitoarea vârstnică a casei, ar fi trebuit să fie acolo, să facă patul, să aprindă focul și să-i gătească o cină ușoară.

Și televizorul ar fi trebuit să fie deschis, ca să-l închidă el nervos de câte ori intra în casă.

Pășea pe pietriș, dar nu se auzea nimic. Știa că n-o să reușească să deschidă ușa, dar voia să o încerce mai întâi și numai apoi, ascuns în umbra tindei, să închidă pleoapele și, cu nerușinare, să-și croiască drum direct prin ea. A pășit spre ușă și s-a oprit.

Era deschisă.

Doar puțin, dar deschisă. Spiritul lui s-a tulburat. Cum să fie deschisă? Doamna Bennett era întotdeauna foarte conștiincioasă. A rămas nesigur un moment și apoi, cu mare efort, s-a împins în ușă. S-a mai deschis puțin, parcă fără să vrea, sub presiunea lui slabă. Și balamalele i-au scârțâit a protest. A intrat și a alunecat prin hol, printre pereții din piatră. O scară largă ducea la etaj, prin beznă, însă ușile din hol erau închise.

Cea mai apropiată dădea spre o cameră de zi unde ardea focul și din care se auzeau sunetele înfundate ale unei urmăriri cu mașini dintr-un film. S-a luptat degeaba un minut, două, cu clanța ei strălucitoare, de alamă, dar a fost forțat în cele din urmă să recunoască o înfrângere umilitoare și s-a avântat furios prin ușă.

Camera părea o ilustrare perfectă a căldurii domestice. S-a împleticit violent prin ea și nu și-a putut opri înaintarea printr-o măsuță cu sendvișuri groase și un termos cu cafea fierbinte, printr-un fotoliu mare, pufos, prin foc și prin peretele de cărămidă fierbinte, nimerind în sufrageria rece de dincolo.

Ușa care dădea înapoi în camera de zi era închisă. Gordon a încercat s-o atingă și apoi, supunându-se inevitabilului, a alunecat calm prin ea, observându-i pentru prima dată textura interioară, bogată a lemnului.

Confortul camerei era mai mult decât putea îndura Gordon și s-a învățit năuc, incapabil să-și pună stavilă, lumina vioaie a focului trecând prin el. Dar de încălzit nu putea să-l încălzească.

Ce-ar trebui să facă o fantomă o noapte întreagă? s-a întrebat.

S-a așezat, stingher, și s-a uitat la televizor. În curând însă urmărirea cu mașini s-a terminat și n-au mai rămas decât paraziți și zgomot alb, pe care nu putea să le stingă.

Dând să se ridice, a descoperit că se afundase prea tare în fotoliu și se confunda cu părți din el. A încercat să se amuze și s-a plasat în mijlocul unei mese, dar nu-i era ușor să-și schimbe starea de deznădejde ce-l cuprinsese, care se adâncea inexorabil.

Poate dacă ar dormi.

Poate.

Nu simțea nicio oboseală sau somnolență, doar o poftă de moarte, să uite totul. A trecut înapoi prin ușa închisă în holul întunecat, de unde treptele largi duceau la dormitoarele sumbre de sus.

Pe ele a-nceput să urce, pustiit.

Știa că n-are sens. Dacă nu poți să deschizi ușa unui dormitor, nu poți nici să dormi în pat. A trecut prin ușă și s-a pus pe patul despre care știa că-i rece, deși nu-l simțea. Luna plină nu voia să-l lase-n pace și-l lumina pe când stătea întins, cu ochii deschiși, gol pe dinăuntru, fără să-și poată aminti ce e somnul sau cum se doarme.

L-a cuprins groaza, îi era groază că o să stea acolo treaz pentru totdeauna, la patru dimineața.

N-avea unde să se ducă și nimic de făcut odată ajuns oriunde și nici la cine să meargă și să-l scoale fără să-l înspăimânte.

Fusese cumplit când îl văzuse pe Richard pe drum, fața lui albă, înghețată, îndărătul parbrizului. I-a văzut iar chipul și, alături, propria reflexie diafană.

Dacă până atunci încă mai avusese în minte ideea confortabilă că e într-o situație temporară, după ce l-a văzut pe Richard, i-a dispărut. Dar poate că părea totul atât de teribil numai acum, noaptea și dimineață o să apară oamenii și o să se rezolve. S-a jucat cu amintirea momentului în minte, fără să-i poată da drumul.

Îl văzuse pe Richard și știa că și Richard îl văzuse pe el.

N-o să fie bine.

De obicei, la ore de-astea, când se simțea rău, cobora la parter să vadă ce are prin frigider, așa că s-a dus și acum. Avea să fie mai vesel decât în dormitorul luminat de lună. O să se ducă acolo să nu facă nimic toată noaptea.

A alunecat pe balustradele scării și parțial prin ele, a trecut prin ușa bucătăriei fără să ezite și și-a dedicat toată energia și concentrarea timp de cinci minute ca să aprindă lumina.

Ceea ce i-a dat un sentiment de reușită și s-a hotărât să celebreze cu o bere.

După vreo două minute în care a tot scăpat doza de Fosters, s-a lăsat păgubaș. N-avea nicio idee de cum ar putea să tragă de inel și oricum doza era deja prea agitată. Pe de altă parte, ce ar fi făcut cu lichidul chiar dacă ajungea la el?

N-avea un trup în care să-l bage. A dat un șut dozei, care s-a rostogolit sub un dulăpior.

A început să observe ceva la el și anume că-i creștea și scădea capacitatea de a apuca lucruri într-un ritm încet, la fel și vizibilitatea.

Totuși, era o iregularitate în ritm sau poate că uneori efectele erau mai pronunțate decât în alte momente. Și asta părea să varieze după un ritm încet. În acel moment, i se părea că puterea îi e în creștere.

Cuprins de o febră bruscă de activitate, a încercat să vadă câte obiecte din bucătărie poate să miște sau să folosească sau să le pornească.

A deschis dulapuri, a tras sertare, împrăștiind tacâmurile pe podea. A obținut un bâzâit scurt de la blender, a dărâmat râșnița electrică, dar n-a reușit s-o pornească, a pornit gazul la mașina de gătit, dar n-a putut să-l și aprindă, a distrus o franzelă cu un cuțit. A încercat să-și bage bucăți de pâine în gură dar au căzut prin el pe podea. A apărut un șoarece, însă a zbughit-o din cameră, cu blana electrizată de frică.

În cele din urmă, s-a oprit și s-a așezat la masă, obosit emoțional, dar fizic nesimțitor.

Cum o să reacționeze oamenii aflând de moartea mea? s-a întrebat.

Cui o să-i pară cel mai rău?

O vreme o să fie șoc, apoi tristețe, apoi o să se obișnuiască și o să dispară din amintirea celorlalți, iar ei o să-și vadă mai departe de viață, o să creadă că s-a dus unde se duc toți. Un gând care l-a înghețat de groază.

Nu plecase nicăieri. Era încă aici.

Se uita la un dulap pe care nu reușise să-l deschidă, avea mânerul prea înțepenit și asta-l enerva. S-a jucat un pic cu o cutie de tomate, apoi s-a dus iar la dulap și i-a atacat mânerul cu cutia. Ușa s-a deschis larg și trupul lui absent și împrăștiat cu sânge a căzut înainte.

Gordon nu știuse până atunci că și fantomele pot să leșine.

A aflat și a făcut-o.

L-a trezit peste câteva ore sunetul exploziei mașinii de gătit.

În dimineața următoare, Richard s-a trezit de două ori.

Prima dată s-a gândit că e o greșeală și s-a culcat la loc pentru câteva minute. A doua oară a sărit din pat, sub imboldul rememorării evenimentelor din seara trecută.

S-a dus jos și a luat un mic dejun neliniștit, în timpul căruia nimic n-a fost cum trebuie. A ars feliile de pâine, a vărsat cafeaua și a realizat că, deși își propusese cu o zi înainte să cumpere marmeladă, nu cumpăraseră. A contemplat rezultatele încercării lui jalnice de a se hrăni singur și s-a gândit să-și acorde măcar puțin timp să o scoată pe Susan la o cină fabuloasă și să compenseze pentru seara trecută.

Numai s-o convingă să vină.

Era un restaurant de care se entuziasmase Gordon și-l recomanda. Gordon se pricepea la restaurante, cel puțin își petrecea multă vreme în ele. A mai rămas puțin pe gânduri, lovindu-și ușor dinții cu un pix, apoi s-a dus în camera de lucru și a scos o carte de telefon de sub un teanc de reviste cibernetice.

L'Esprit de l'Escalier.

A sunat să facă o rezervare, dar când a spus că o vrea pentru aceeași zi, angajatul restaurantului s-a amuzat.

– A, nu, *m'sieur*, regret, dar e imposibil. În acest moment, rezervările se fac cu trei săptămâni înainte. *Pardon, m'sieur.*

Richard s-a minunat de faptul că există oameni care știu ce-o să facă peste trei săptămâni, i-a mulțumit celui-lalt și a închis. Poate ar merge doar o pizza, ca de obicei. Ceea ce i-a amintit de întâlnirea la care nu se dusese cu o noapte înainte și, după un moment, l-a biruit curiozitatea și a deschis iar cartea de telefoane.

Gentleman...

Gentles...

Gentry...

Nu exista niciun Gently. Niciunul. A căutat și în alte ghiduri, în afară de unul, ghidul S-Z, pe care menajera lui îl tot arunca din motive misterioase.

Nu exista niciun Cjelli sau ceva asemănător. Și nu erau nici Jently, Dgently, Djently, Dzently sau orice de genul. S-a gândit și la Tjently, Tsentli sau Tzentli, dar nu. A început iar să-și ciocăne dinții cu pixul și și-a urmărit canapeaua cum se învârte încet pe ecran.

Ce bizar că numai cu jumătate de zi înainte îl întrebase Reg de Dirk cu atâta interes.

Dacă vrei să găsești pe cineva cu adevărat, de unde pornești, ce faci?

A-ncercat să sune la poliție, dar nu i-a răspuns nimeni. Asta era tot, făcuse ce putuse deocamdată, mai puțin angajarea unui detectiv, și avea oricum lucruri mai bune de făcut. O să dea iar peste Dirk, cum i se întâmpla o dată la câțiva ani.

I se părea și greu de crezut că există oameni precum detectivii particulari.

Ce fel de oameni erau? Cum arătau, unde lucrau?

Ce fel de cravată ai purta dacă ai fi detectiv particular? Probabil una la care nu s-ar aștepta lumea. Imaginează-ți că ai fi nevoit să te gândești la astfel de probleme dis-de-dimineață.

Din curiozitate, dar și pentru că n-avea chef să se apuce acum de *Anthem*, s-a apucat să răsfoiască *Pagini Aurii*.

„Detectivi particulari – vezi Agenții de detectivi.“

Suna puțin ciudat în așa un context serios, printre alte afaceri serioase. A răsfoit înapoi – Agenție de bilete, Agenție de impresariat, Agenție de detectivi...

În acea clipă, i-a sunat telefonul și a răspuns cu un pic de țâfnă. Nu-i plăcea să fie întrerupt.

– S-a întâmplat ceva, Richard?

– O, 'neța, Kate! Scuze, nu. Eram... aveam mintea în altă parte.

Kate Anselm era una dintre programatoarele de bază de la WayForward Technologies. Lucra la un proiect IA de lungă durată, ceva ce-ți suna ca o fantezie absurdă până o auzai pe ea vorbind despre subiect. Gordon voia s-o audă periodic că vorbește despre subiect, de grija banilor, dar și, după cum se prinsese toată lumea, că îi plăcea s-o audă.

– Nu voiam să te deranjez, i-a zis ea. Doar că încercam să-l contactez pe Gordon și n-am reușit. Am încercat și la căsuța lui, și în Londra, și la telefonul mașină. E cam ciudat pentru unul așa de obsedat de contact ca Gordon. Știi că și-a instalat telefon și în tancul de izolare? Da.

– N-am vorbit cu el de ieri.

Și-a amintit subit de caseta luată din robotul lui Susan. Spera că nu era ceva mai important în mesaje decât delirurile alea cu panouri și arme.

– Știu că se ducea la căsuță. Nu știu unde-i acum. Ai încercat... Richard nu reușea să se gândească la o altă variantă. ...Doamne!

– Richard?

– Ce chestie extraordinară...

– Richard, ce e?

– Nimic, Kate. Doar că am citit ceva extraordinar.
– Chiar? Ce?
– *Pagini Aurii*...
– Da? Păi, să mă duc repede să-mi iau și eu. Crezi că o să se facă și film?
– Scuze, Kate, dar pot să revin? Nu știu unde-i Gordon...
– Nicio problemă. Știu cum e când abia aștepți să dai pagina următoare. Țtia ne țin în suspans până la sfârșit, nu? Cred că pe asta a scris-o Zbigniew. Un weekend plăcut!
Și a închis.
Richard a închis și el și s-a uitat în continuare la caseta publicitară din *Pagini Aurii*.

„Dirk Gently
AGENȚIA DE INVESTIGAȚII HOLISTICE
Noi rezolvăm *toată* problema
Noi găsim *toată* persoana dispărută
Sună azi pentru o soluție *totală* a problemelor tale
(Suntem specializați în pisici fugite și divorțuri sucite)
33A Peckender St., London N1 01–354 9112“

Peckender era aproape, la numai câteva minute de mers pe jos. Richard a notat adresa, s-a îmbrăcat și a coborât, oprindu-se pentru o inspecție scurtă a canapelei. E ceva monstruos de evident, doar că eu nu văd, și-a spus el. Canapeaua era blocată la un cot al scării, acolo unde era întreruptă de un perimetru plat, care corespundea exact ca poziție cu perimetrul plat de sub Richard. Dar noua inspecție n-a produs nicio revelație și în cele din urmă s-a cățarat pe canapea și a trecut dincolo, spre ușa de la intrare.

Dacă arunci o piatră în Islington, sigur nimerești unul dintre cele trei magazine de antichități, o agenție imobiliară sau o librărie. Și dacă nu le spargi vitrina, tot le pornești alarmele, care n-o să mai fie închise până după weekend. O mașină de poliție își făcea rondul obișnuit pe Upper Street și s-a oprit imediat după el. Richard a trecut prin spatele ei și a traversat.

Ziua era rece și strălucitoare, cum îi plăcea lui. A urcat pe Islington Green, unde-și fac de cap bețivii, pe lângă Collins Music Hall, care arsese într-un incendiu, și prin pasajul Camden, unde sunt jefuiți turiștii americani. S-a uitat o vreme la antichități și a analizat o pereche de cercei care i-ar fi plăcut lui Susan, dar nu era sigur. Pe urmă n-a mai fost sigur că-i plac lui, s-a adâncit mai tare în confuzie și a lăsat-o baltă. A intrat într-o librărie și a cumpărat o antologie Coleridge, dacă tot era pe acolo.

Apoi a luat-o pe străduțele încâlcite din spate, peste canal, pe lângă cartierul de lângă canal, printr-o serie de piațete din ce în ce mai mici, până când, în cele din urmă, a ajuns pe strada Peckender, care era mult mai departe decât crezuse.

Era genul de stradă pe care treceau dezvoltatorii imobiliari în weekenduri, în Jaguarele lor, și salivau. Era plin de magazine falimentare, arhitectură industrială victoriană și o terasă mică, dărăpănată, din perioadă georgiană târzie, toate abia așteptând să fie dărâmate și înlocuite cu niște cutii de beton mai tinere și mai bătoase. Agenții imobiliari cutreierau zona în haite flămânde, privindu-se unii pe alții cu suspiciune, cu mapele pregătite pentru orice.

Numărul 33, când l-a găsit în cele din urmă bine ascuns între 37 și 45, era o clădire întreținută precar, dar nu mai rău decât restul.

La parter era o agenție de voiaj prăfuită, cu geamuri crăpate și postere pe pereți din Al Doilea Război Mondial, probabil destul de valoroase pentru colecționari. Ușa de alături era vopsită în roșu, nu prea bine, dar măcar de curând. Lângă ușă era o sonerie deasupra căreia scria „Dominique, lecții de franceză, etajul 3me”.

Din mijlocul ușii sărea în ochi o placă de alamă pe care era gravat „Agenția de Investigații Holistice a lui Dirk Gently”. Și atât. Părea nouă, chiar și șuruburile cu care era prinsă de ușă străluceau.

Richard a împins ușa și s-a uitat înăuntru. A dat peste un hol jegos cu o scară în capăt. Tot acolo era o ușă care nu părea să fi fost deschisă de ani buni și în fața ei erau adunate sertare vechi de metal, un acvariu și o bicicletă fără roți. Orice altceva – pereții, podeaua, scările, ca și ușa din spate, câte se mai vedea din ea – era vopsit cenușiu, o încercare de a face locul mai sobru cu bani puțini, însă vopseaua se scorojise și pe tavan era o pată de igrasie.

Când urca treptele, a auzit de sus voci furioase și a deslușit două certuri separate, însă la fel de aprinse.

Una dintre ele sau măcar jumătate s-a sfârșit brusc când un bărbat obez a început să coboare gălăgios scara, ridicându-și gulerul pardesiului. Cealaltă jumătate a certei a continuat în franceză, cu un torent de vorbe supărate. Bărbatul a trecut pe lângă Richard, i-a spus „îți pierzi banii de pomană, prietene, e o aiureală” și a dispărut în aerul rece al dimineții.

Cealaltă ceartă se auzea mai înfundat. Când a ajuns la primul coridor, s-a trântit o ușă undeva și s-a terminat brusc și cearta aia. În apropiere de el era o ușă deschisă și s-a gândit să arunce o privire înăuntru.

Dădea într-o anticameră mică. Ușa din capătul anticamerei era închisă. O tânără dolofană, într-o haină albastră ieftină, scotea

dermatografe și cutiuțe de șervețele din sertarul biroului ei, pe care și le trântea într-o geantă.

– Aici e agenția de detectivi? a întrebat-o Richard timid.

Fata a încuviințat, cu capul aplecat și mușcându-și buza de jos.

– Și domnul Gently e înăuntru?

– E posibil, i-a răspuns și și-a aruncat părul pe spate, păr prea creț să poată fi aruncat cum trebuie pe spate. Dar e posibil și să nu fie. Nu sunt în măsură să spun. Nu-i treaba mea să-i știu programul. Începând de acum, programul lui e numai și numai problema lui.

Și-a recuperat și ultima sticlă de ojă și a încercat să trântască sertarul. O carte groasă l-a blocat. L-a trântit iar, fără succes. A luat cartea, i-a smuls niște pagini și a pus-o la loc. De data asta, a reușit să-l închidă.

– Ești secretara lui? a întrebat-o Richard.

– Sunt fosta lui secretară și intenționez să rămân fosta, i-a răspuns, după care a închis cu fermitate poșeta. Dacă intenționează să-și cheltuie banii pe plăcuțe stupide de alamă în loc să mă plătească, aia e. Dar eu n-o să înghit așa ceva, mulțumesc frumos. Zice că-i bună pentru afaceri. Pe dracu'. Să răspunzi la telefon cum trebuie e o chestie bună pentru afaceri și așa vrea să văd cum răspunde la telefon placa lui de alamă. Scuză-mă, dar așa vrea s-o șterg cât mai repede de-aici.

Richard s-a dat la o parte și ea a șters-o.

– Și călătorie sprâncenată! a strigat o voce de după cealaltă ușă.

A sunat un telefon și i s-a răspuns imediat.

– Da? a întrebat vocea, nerăbdătoare.

Fata s-a întors să-și ia fularul, dar a intrat încet pe ușă, să n-o audă fostul ei șef. Apoi a plecat de tot.

– Da, Agenția de Investigații Holistice Dirk Gently. Cum vă putem ajuta?

Torentul de vorbe în franceză de la etaj a încetat, fiind înlocuit de o liniște apăsătoare.

– Corect, doamnă Sunderland, divorțurile sucite sunt specialitatea noastră.

S-a auzit o pauză.

– Da, mulțumesc, doamnă Sunderland, dar nici chiar așa de sucite.

Telefonul a fost trântit și imediat a sunat iar.

Richard s-a uitat în jur, prin biroul mic și întunecat. Nu erau multe înăuntru. O masă din pal melaminat, foarte uzată, un fișet gri, de pe vremuri, și un coș de gunoi din metal verde-închis. Pe perete era un poster cu Duran Duran, pe care cineva scrisese cu un marker roșu gros: „Dă-l jos, te rog.“

Și dedesubt o altă mână scrisese: „Nu!”

Și dedesubt prima mână scrisese: „Insist să-l dai jos.”

Și dedesubt a doua mână scrisese: „Nu vreau!”

Și dedesubt: „Ești concediată!”

Și dedesubt: „Foarte bine!”

Și acolo se pare că s-a terminat discuția.

A ciocănit la ușă, dar nu i s-a răspuns. În schimb, vocea a continuat:

– Mă bucur că mă întrebi, doamnă Rawlinson. Termenul „holistic” se referă la convingerea mea că obiectul nostru de activitate constă în interconexiunea fundamentală dintre lucruri. Nu-mi bat capul cu meschinării ca amprente, urmele de pași și scamele revelatoare. Văd soluția oricărei probleme în țesătura și modelul întregului. Conexiunile dintre cauze și efecte sunt mult mai subtile decât presupunem noi în mod natural, cu înțelegerea noastră rudimentară, doamnă Rawlinson. Să dau un exemplu: Dacă te duci la un acupuncturist cu o durere de dinți, îți înfige un ac în coapsă. Știi de ce face asta, doamnă Rawlinson? Nu, nici eu, dar intenționăm să aflăm. A fost o plăcere să vorbim, la revedere!

A închis și iar s-a auzit telefonul.

Richard a deschis ușor ușa și s-a uitat înăuntru.

Era același Svlad sau Dirk sau Cjelli. Puțin mai burtos, cu ochii mai roșii și pielea de pe gât mai lăsată, dar în esență era același chip pe care și-l amintea ca zâmbind sumbru când proprietarul ei s-a urcat într-una dintre Black Maria din Cambridgeshire cu opt ani în urmă.

Purta un costum vechi, bej, care arăta de parcă fusese purtat din greu la cules de zmeură prin pădure, într-un trecut îndepărtat și mai bun, o cămașă roșie, în carouri, care nu se armoniza deloc cu costumul, și o cravată cu dungi verzi, ce refuza să stea de vorbă cu costumul și cămașa. Purta și ochelari cu lentile groase și cu rame metalice, asta explicând în parte felul în care era îmbrăcat.

– Ah, doamnă Bluthall, ce plăcere extraordinară să vă aud! Cât m-a tulburat să aflu că domnișoara Tiddles nu mai e printre noi. Vești îngrozitoare, într-adevăr. Și totuși, totuși... Să lăsăm groaza să ne facă să uităm de lumina eternă în care se scaldă acum pisicuța ta binecuvântată? Nu cred. Cred că încă aud mieunatul domnișoarei Tiddles. Te strigă, doamnă Bluthall. Spune că e mulțumită, că și-a găsit pacea. Spune că ar fi și mai împăcată dacă ai mai plăti din facturi. Pare să aibă vreun sens, doamnă Bluthall? Dacă mă gândesc bine, cred că ți-am trimis și eu una acum trei luni. Poate asta-i tulbură odihna veșnică.

Dirk l-a salutat pe Richard cu un gest scurt din mână și i-a făcut semn să-i dea pachetul de țigări franțuzești, mototolit, la

care nu ajungea.

– Duminică seară, atunci, doamnă Bluthall. Duminică seară la opt jumate. Știi adresa. Da, sunt sigur că o să apară domnișoara Tiddles, cum sunt sigur c-o să apară și carnetul tău de cecuri. Ne vedem atunci, doamnă Bluthall.

Imediat cum a scăpat de ea, a sunat alt telefon. L-a ridicat și și-a aprins o țigară.

– Ah, doamnă Sauskind, cea mai în vârstă și, aș zice, cea mai valoroasă clientă a mea. Și eu mă bucur să te aud, doamnă Sauskind, mă bucur nespun. Din păcate, încă n-am nicio veste despre tânărul Roderick, dar căutarea se intensifică, suntem în ultima ei fază, pot să spun cu încredere și cu aceeași încredere pot să promit că în doar câteva zile micul năzdrăvan o să-și reia locul în brațele dumitale și o să miaune dulce... A, da, factura, mă-ntrebam dacă ai primit-o.

Țigara mototolită s-a dovedit a fi prea mototolită să mai poată fi fumată, așa că și-a agățat receptorul de umăr și a căutat o alta în pachet, dar era gol.

A răscolit prin birou până a găsit o foaie de hârtie și un ciot de creion și i-a scris un bilet lui Richard.

– Da, doamnă Sauskind, ascult cu cea mai mare atenție.

Pe bilet scria: „Spune-i secretarei de țigări.“

– Da, a continuat Dirk, dar cum am încercat să-ți explic, doamnă Sauskind, în toți cei șapte ani de când ne cunoaștem, înclin să iau partea mecanicii cuantice în această privință. Teoria mea e că pisica nu e pierdută, dar că starea ei de undă a colapsat momentan și trebuie să fie refăcută. Schrödinger. Planck. Și așa mai departe.

Richard i-a scris pe bilet „n-ai secretară“ și i l-a dat.

Dirk s-a gândit puțin, a scris pe bilet „fîr-ar să fie!“ și i l-a înapoiat lui Richard.

– Îți garantez, doamnă Sauskind, a continuat Dirk vesel, că 19 ani e o vârstă, să spunem așa, distinsă la care poate să ajungă o pisică, dar ne putem da voie să credem că un motan ca Roderick n-a atins-o încă? Și să-l abandonăm soartei lui acum, când e în toamna vieții? Acum e momentul în care are nevoie cel mai mult de investigația noastră. Acum e momentul să ne redublăm eforturile și, doamnă Sauskind, cu permisiunea dumitale, asta o să și facem. Imaginează-ți, doamnă Sauskind, cum ai putea să dai ochii cu el dacă n-ai face un lucru atât de simplu pentru binele lui.

Richard s-a jucat cu biletul, a dat, nevăzut, din umeri, a scris „le iau eu“ și i l-a înmânat.

Dirk a dat din cap a muștrare și a scris „dar n-aș putea să accept ești foarte drăguț că faci asta“. Richard a dat să citească, însă Dirk i-a luat hârtia și a adăugat „ia bani de la secretară“.

Richard s-a uitat gânditor la mesaj, a luat creionul și a făcut un „x” lângă „n-ai secretară”. I-a împins biletul și Dirk abia dacă s-a uitat la el și a făcut un „x” lângă „dar n-aș putea să accept ești foarte drăguț că faci asta”.

– Atunci, poate să discutăm despre părțile mai dificile din factură. Doar așa, în mare.

Richard a ieșit.

Când cobora în fugă scările, a trecut pe lângă un tânăr plin de speranță, cu o jachetă denim și părul tuns periută, ce se uita nerăbdător în sus.

– E bun de ceva, prietene? l-a întrebat pe Richard.

– Uluitor, a murmurat Richard, pur și simplu uluitor.

A găsit un chioșc de ziare și a luat două pachete de Disque Bleu pentru Dirk și un exemplar din ultimul număr al *Personal Computer World* cu Gordon Way pe copertă.

– Păcat de el, nu? a intrat în vorbă vânzătorul.

– Ce? A, ăăă... da, i-a răspuns Richard.

De multe ori și el gândise același lucru, dar era surprins să-și audă sentimentele împărtășite de atâția oameni, mai ales de niște străini. A luat și un *Guardian*, l-a plătit și-a plecat.

Dirk era încă la telefon, cu picioarele pe masă și clar relaxat în negocierile sale.

– Da, cheltuielile au fost, ce pot să zic, cheltuitoare în Bahamas, doamnă Sauskind, e în natura lor să fie așa. De unde și cuvântul.

A luat pachetele de țigări, dezamăgit că sunt numai două, dar și-a ridicat scurt sprâncenele în semn de mulțumire pentru favoare și l-a îndemnat pe Richard să ia loc pe un scaun.

De la etajul de deasupra s-a auzit o ceartă parțial în franceză.

– Bineînțeles că o să-ți explic încă o dată de ce era vitală expediția în Bahamas, a spus Dirk cu blândețe. Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere. Cred, cum știi și dumneata, în interconexiunea fundamentală a tuturor lucrurilor. Am marcat și am triangulat vectorii interconectării tuturor lucrurilor și m-au dus la o plajă în Bermuda pe care e necesar s-o vizitez din când în când pe parcursul investigației. Mi-aș dori să nu fi fost cazul, fiind eu, din nefericire, alergic și la soare, și la rom, dar toți ne purtăm crucea în spate, nu-i așa, doamnă Sauskind?

Din telefon s-a auzit o bolboroseală mai agitată.

– Mă întristezi, doamnă Sauskind. Mi-aș dori să găsesc în inimă destule resurse ca să-ți spun că scepticismul tău e hrănitor și revigorant, dar, cu toate bunele mele intenții, nu pot. Acest scepticism mă usucă, doamnă Sauskind, mă usucă pe picioare. Cred că e și în factură o menționare. Să văd.

A luat de pe masă o foaie copiată cu indigo.

– Detectarea și triangularea vectorilor interconexiunii dintre toate lucrurile, 150 de lire. Am discutat-o. Detectarea acestora pe plajă în Bahamas, diurnă și cazare. Doar 1500. Cazarea a fost, bineînțeles, supărător de modestă. A, da, iată, lupta cu scepticismul deshidratant al clienților, 327 de lire și 50 – pentru băuturi. N-aș fi vrut să pun astfel de taxe, dragă doamnă Sauskind, dar a apărut mereu ocazia. Dacă nu crezi în metodele mele, îmi fac treaba mai greu și în consecință e mai scumpă, din păcate.

Cearta de sus s-a intensificat pentru o clipă. Vocea francezului părea la limita isteriei.

– Înțeleg, doamnă Sauskind, că a deviat cumva costul investigației de la estimarea originală, dar sunt sigur că înțelegi că o treabă care are nevoie de șapte ani e clar mai dificilă decât una care poate fi făcută într-o după-amiază și, prin urmare, necesită cheltuieli mai mari. Sunt nevoit să reestimez continuu cât de dificilă e misiunea în lumina a cât de dificilă s-a dovedit a fi până acum.

Bolboroseala din telefon a crescut în agitație.

– Dragă mea doamnă Sauskind – sau poate vrei să-ți spun Joyce? Foarte bine. Dragă mea doamnă Sauskind, dă-mi voie să-ți spun următoarele: nu te îngrijora de această factură, n-o lăsa să te alarmeze sau să te necăjească în vreun fel. Te implor, nu-i da voie să fie o sursă de anxietate. Doar strânge din dinți și plătește-o.

Și-a coborât picioarele de pe masă, s-a aplecat peste birou ca să pună telefonul în furcă.

– Ca-ntotdeauna, mi-a făcut o mare plăcere să vorbesc cu tine, doamnă Sauskind. La revedere!

A închis telefonul, după care a ridicat din nou receptorul și i-a dat drumul în coșul de gunoi.

– Dragul meu Richard MacDuff, a spus Dirk și a scos o cutie mare, plată, de sub birou, pe care a împins-o pe masă. Pizza ta.

Richard s-a uitat la el uimit.

– Ăăă... nu, mulțumesc. Am luat micul dejun. Mulțumesc. Ia-o tu.

Dirk a dat din umeri.

– Le-am zis c-o să treci pe la ei în weekend și-o să rezolvi cu banii. Bine-ai venit în birourile mele!

A indicat de jur împrejur:

– Lumina merge, a spus el și a arătat spre fereastră. Graviția merge, a continuat și a lăsat un creion să cadă pe podea. Cu celelalte trebuie să ne descurcăm cum putem.

Richard și-a dres glasul:

– Ce-i asta?

– Ce-i ce anume?

– Asta, toate astea! a exclamat Richard. Se pare că ai o Agenție de Investigații Holistice și n-am nicio idee ce înseamnă.

– Ofer un serviciu unic în lume. Termenul holistic se referă la convingerea mea că avem de-a face cu o interconexiune fundamentală a...

– Da, am auzit partea asta mai devreme. Mi s-a părut o scuză ca să exploatezi bătrâne credule.

– Să le exploatez?! Da, așa ar fi, dacă m-ar și plăti cineva vreodată, dar te asigur, dragul meu Richard, că nu sunt niciodată într-un astfel de pericol. Trăiesc numai cu speranță, cum s-ar spune. Sper să primesc cazuri fascinante și profitabile, secretara mea speră s-o plătesc, proprietarul casei unde stă speră să primească banii pe chirie, cei de la curent speră că o să încaseze de la el și tot așa. Mi se pare un mod de a trăi minunat de optimist. Între timp le dau doamnelor vârstnice și prostuțe un motiv de supărare pe care să-l accepte cu bucurie și le garantez virtual libertatea pisicilor. Există oare, întrebi tu – și pun întrebarea în locul tău pentru că știu că știi că urăsc să fiu întrerupt –, un singur caz demn să solicite măcar o fracțiune din intelectul meu, care, cum nu mai trebuie să-ți zic, e prodigios? Nu. Mă aduce asta la disperare? Mă înjosește? Da. Până azi.

– A, bun, mă bucur, dar ce erau prostiile alea despre pisici și mecanică cuantică?

Oftând, Dirk a ridicat capacul cutiei de pizza cu o singură mișcare a degetelor sale exersate. S-a uitat la obiectul rotund și rece cu tristețe și a rupt din ea. Bucățele de ardei și anșoa i s-au împrăștiat pe birou.

– Sunt sigur, Richard, că știi de pisica lui Schrödinger, a spus Dirk și și-a băgat în gură toată felia.

– Bineînțeles. Adică, mă rog, știi ceva.

– Și ce-i cu ea? l-a întrebat Dirk cu gura plină.

Richard s-a foit iritat pe scaun.

– E o ilustrare a principiului conform căruia la nivel cuantic toate evenimentele sunt guvernate de probabilități...

– La nivel cuantic și deci la toate nivelurile, l-a întrerupt Dirk. Deși, la orice nivel în afara celui subatomic, efectul cumulativ al acelor probabilități e, în cursul normal al evenimentelor, imposibil de distins de efectul legilor tari și rapide ale fizicii. Continuă!

Și-a mai băgat niște pizza rece în gură.

Richard s-a gândit că fața lui Dirk e prea aglomerată. Cu mâncare și vorbărie, traficul din gura lui era aproape neîncetat. Urechile lui, pe de altă parte, rămâneau aproape total nefolosite într-o conversație normală. Și-a zis că dacă Lamarck avea dreptate și un astfel de comportament se transmitea, peste câteva

generații erau șanse să se schimbe radical instalația din interiorul cutiei craniene.

– Nu doar că evenimentele cuantice sunt guvernate de probabilități, a continuat Richard, dar acele probabilități nu devin evenimente reale până nu sunt măsurate. Sau, ca să folosesc o frază pe care tocmai am auzit-o la tine, deși într-un context cam bizar, actul măsurării colapsează funcția de undă. Până în acel moment, toate acțiunile posibile ale unui, să zicem, electron, coexistă ca funcții de undă. Nimic nu-i determinat. Până e măsurat.

– Mai mult sau mai puțin, a spus Dirk, a dat din cap aprobator și a mai luat o gură de pizza. Dar cum rămâne cu pisica?

Richard și-a dat seama că exista o singură soluție să nu-l mai vadă pe Dirk înfulecând, și anume să mănânce el însuși restul de pizza. A rulat o felie și a mușcat delicat de la un capăt. Era bunicică. A mai luat o gură.

Dirk l-a privit cu suspiciune alarmată.

– Ideea lui Schrödinger, a spus Richard, era să imagineze un mod în care efectele comportamentului probabilistic la nivel cuantic să aibă importanță și la nivel macroscopic. Adică, să zicem, la nivelul nostru obișnuit.

– Da, hai să admitem, a spus Dirk și a continuat să se uite gânditor la restul de pizza.

Richard a mai luat o gură și a continuat vesel:

– Imaginează-ți că pui o pisică într-o cutie sigilată total. În cutie mai pui și o bucătică de material radioactiv și o fiolă cu gaz letal. Faci în așa fel încât într-o anumită perioadă de timp apar șanse de jumate-jumate ca un atom din materialul radioactiv să se coboare într-o altă stare cuantică și să emită un electron. Dacă se întâmplă asta, declanșează eliberarea gazului și omoară pisica. Dacă nu, pisica trăiește. Jumate-jumate șanse. Care depind de șansele jumate-jumate ca un singur atom să se coboare sau nu. Sensul, așa cum îl înțeleg eu, este ăsta: cum căderea unui singur atom e un eveniment la nivel cuantic despre care nu poți afla decât dacă îl observi și cum nu faci observația până nu deschizi cutia și vezi dacă pisica e moartă sau vie, consecința e extraordinară. Până deschizi cutia, pisica e într-o stare indeterminată. Posibilitatea de a fi vie și posibilitatea de a fi moartă sunt două funcții de undă diferite suprapuse în interiorul cutiei. Schrödinger a propus această idee ca să arate aspectele absurde ale mecanicii cuantice.

Dirk s-a ridicat și s-a dus la fereastră, probabil nu pentru peisajul meschin – un depozit vechi pe care un comic alternativ făcea reclamă la apartamente de lux în dezvoltare –, cât pentru lipsa peisajului pe care i-ar fi furnizat-o imaginea ultimei felii de pizza dispărând.

– Exact, bravo! a spus Dirk.

– Dar ce-are a face asta... cu Agenția?

– A, asta! Păi, niște cercetători au făcut o dată un astfel de experiment și când au deschis cutia, pisica nu era nici vie, nici moartă, lipsea cu desăvârșire și m-au chemat pe mine să investighez. Am fost capabil să deduc că nu se-ntâmplase nimic dramatic. Pisica se săturase să tot fie închisă într-o cutie și gazată uneori și a profitat de prima oportunitate s-o șteargă pe geam. A fost o inspirație de moment să pun un castronel cu lapte pe pervaz și să strig „Bernice!” cu o voce ademenitoare. Bernice era numele pisicii, înțelegi...

– Stai puțin...

– ...și pisica a fost recuperată rapid. O treabă ușoară, dar a creat impresie în anumite cercuri și una a dus la alta și în curând a culminat cu afacerea prosperă pe care o vezi.

– Stai puțin, stai puțin! a insistat Richard și a dat cu palma în masă.

– Da? a întrebat Dirk inocent.

– Despre ce vorbești, Dirk?

– Ai o problemă cu ce ți-am spus?

– Păi, nici nu știu de unde să încep, a protestat Richard. Bun! Ai spus că unii făceau experimentul. E absurd. „Pisica lui Schrödinger” nu e un experiment adevărat. E doar o ilustrare în scopuri polemice. Nu e ceva ce chiar ai face.

Dirk îl privea cu o atenție ciudată.

– A, da? a întrebat, în cele din urmă. Și de ce nu?

– Păi, n-ai ce testa. Ideea e să te gândești la ce se întâmplă înainte să-ți faci observația. Nu poți să știi ce se întâmplă în cutie fără să te uiți și, în clipa în care te uiți, funcția de undă colapsează și probabilitatea se produce. Te învingi singur. E fără sens.

– Ai, bineînțeles, dreptate, în ce știi, i-a spus Dirk și s-a întors la scaunul lui.

Și-a scos o țigară din pachet, a bătut-o de câteva ori de birou și s-a întins spre Richard, ațintindu-l cu filtrul țigării.

– Dar gândește-te la asta, a continuat. Să zicem că implici în experiment pe cineva cu puteri paranormale, un clarvăzător, cineva care poate să spună în ce stare e pisica fără să deschidă cutia. Cineva care are, poate, o legătură bizară cu pisicile. Ce se întâmplă? Oare nu avem o înțelegere suplimentară a mecanicii cuantice?

– Asta voiau să facă?

– Asta au făcut.

– Dirk, *e total absurd!*

Dirk și-a ridicat sprâncenele provocator.

– Bine, bine, a spus Richard, ridicându-și palmele, hai să vedem. Chiar dacă aș accepta, deși nu accept, că te poți baza pe

clarviziune, n-ar schimba imposibilitatea fundamentală de a face experimentul. Cum spuneam, totul se reduce la ce se întâmplă în cutie înainte de a fi observat. Nu contează cum observi, că te uiți în cutie direct, cu ochii, sau că te uiți cu mintea, cum zici tu. Dacă dai rezultate clarviziunea, e doar un alt fel de a te uita în cutie și, dacă nu merge, e irelevantă.

– Bineînțeles, depinde și de ce înțelegi tu prin „clarviziune“...

– A, da? Și ce înseamnă pentru tine „clarviziunea“? Aș fi curios să știu, având în vedere istoria ta.

Dirk a băut iar țigara de birou și s-a uitat cu ochii îngustați la Richard.

S-a lăsat o tăcere grea și prelungă, întreruptă numai de sunetul țipetelor franțuzești îndepărtate.

– O să spun ce-am spus întotdeauna, a zis Dirk, în cele din urmă.

– Ce anume?

– Că nu sunt clarvăzător.

– Da? Și cum rămâne cu examenele alea?

Ochii lui Dirk Gently s-au întunecat.

– O coincidență, i-a răspuns cu o voce joasă, sălbatică. O coincidență bizară și înfiorătoare, dar o coincidență. Una care, așa adăuga, m-a băgat la închisoare pentru o perioadă considerabilă de timp. Coincidențele pot fi înspăimântătoare și periculoase.

Dirk s-a uitat iar lung la Richard, evaluându-l.

– Te-am studiat cu atenție. Pari extrem de relaxat pentru un om în poziția ta.

Lui Richard i s-a părut că e o remarcă dubioasă și a încercat să o înțeleagă. Deodată a înțeles și nu i-a plăcut.

– Doamne Dumnezeule, doar n-a ajuns și la tine, nu?

De data asta, Dirk a fost cel nedumerit.

– Cine să ajungă la mine?

– Gordon. Nu, evident că nu. Gordon Way. Are obiceiul să pună presiune pe mine prin alții, să termin ce i se pare lui important. O clipă mi s-a părut... Ei, nu contează. De fapt, ce voiai să spui?

– Aha! Deci Gordon Way *are* obiceiul ăsta, nu?

– Ba da. Și nu-mi place deloc. De ce?

Dirk s-a uitat lung la Richard și între timp ciocănea cu un creion în birou. Apoi s-a lăsat pe spate în scaun și i-a spus:

– Dimineață, înainte de răsăritul soarelui, a fost descoperit cadavrul lui Gordon Way. A fost împușcat, strangulat și incendiat în propria casă. Poliția presupune că n-a fost împușcat în casă, nu s-au găsit cartușe în afară de cele din cadavru. Dar s-au găsit lângă mașina lui Mercedes 500 SEC, abandonată cam la cinci kilometri distanță de casă. Ceea ce sugerează că trupul i-a fost

mutat după crimă. Doctorul care a făcut autopsia e de părere că domnul Way a fost strangulat după ce a fost împușcat, ceea ce arată un grad de confuzie în capul ucigașului. O coincidență stranie a făcut ca astă-noapte poliția să intervieveze un domn foarte confuz, care părea să sufere de un complex de vinovăție fiindcă tocmai dăduse cu mașina peste șeful său. Pe domnul confuz îl cheamă Richard MacDuff și șeful lui era decedatul, Gordon Way. S-a mai spus și că Richard MacDuff e unul dintre cei doi oameni care ar beneficia cel mai mult de pe urma morții lui Way, fiindcă WayForward Technologies ar intra, parțial, pe mâinile lui. Celălalt beneficiar e singura lui rudă în viață, domnișoara Susan Way, în al cărui apartament a fost văzut azi-noapte intrând prin efracție Richard MacDuff. Poliția nu știe, bineînțeles. Și nici n-o să știe. Oricum, orice relație dintre cei doi va fi pusă sub lupă. La radio au spus că-l caută pe domnul MacDuff să-i ajute în anchetă, dar tonul vocii sugera că e vinovat.

Tarifele mele sunt următoarele: 200 de lire pe zi plus cheltuieli. Cheltuielile nu sunt negociabile, deși celor care nu înțeleg astfel de chestiuni li se par tangențiale. Sunt necesare și nu sunt negociabile. Sunt angajat?

– Scuze, i-a răspuns Richard, dând încet din cap. Poți să mai spui o dată totul, de la început?

Călugărul Electric nu mai știa ce să creadă.

Trecuse în ultimele ore prin nenumărate sisteme de credință și majoritatea nu reușiseră să-i asigure alinarea spirituală pe termen lung pe care era programat s-o caute etern.

Se săturase. Sincer. Și era obosit. Și supărat.

Și-n plus, îi era dor de calul lui, ceea ce l-a surprins, fiind vorba totuși de o creatură neînsemnată, un servitor, nedemnă de preocupările unei minți destinate să se preocupe de lucruri mai înalte, de neînțeles pentru un cal simplu. Dar îi era dor de el.

Voia să stea pe el. Voia să-l mângâie. Voia să simtă că nu înțelege.

Se întreba unde este.

Dădea din picioare trist pe creanga copacului unde-și petrecuse noaptea. Se cățăraseră pe ea în căutarea cine știe cărui vis fantastic, rămăsese prins și fusese nevoit să rămână acolo până dimineța.

Nici acum, la lumina zilei, nu știa sigur cum o să coboare. La un moment dat ajunsese periculos de aproape de credința că poate să zboare, dar un protocol rapid de verificare a erorilor l-a oprit și i-a spus să termine cu prostiile.

Totuși, era o problemă.

Focul aprins al credinței care-i dăduse aripi de speranță și-l urcase pe crengi în orele magice ale nopții nu-l instruiseră și cum să coboare când, ca atâtea alte flăcări ale credinței în tot atâtea nopți, l-a părăsit spre dimineță.

Și dacă tot zicea, sau mai degrabă gândea, despre flăcări, înainte de zori văzuse la mică distanță de copac un foc mare. Se afla în direcția de unde venise și el, atras de compulsia adânc spirituală spre acest copac nesuferit de înalt, dar altfel jenant de banal. Tânjise să meargă să venereze focul, să facă un jurământ etern înaintea strălucirii sale sfinte, dar, în timp ce se lupta să găsească o cale de-a coborî, au venit mașinile pompierilor și au stins divina radianță și așa s-a mai dus o credință.

Soarele era deja sus de câteva ore și, deși își ocupase vremea cât de bine putuse, crezând în nori, crezând în rămurile, crezând într-o insectă ciudată, acum credea că se săturase și era convins că-i e foame.

Își dorea acum să fi avut precauția de a-și lua și niște mâncare din sanctuarul pe care-l vizitase noaptea, unde-și dusesese povara

sacră să și-o odihnească în sfânta cămară cu măhuri, însă a plecat cuprins de o pasiune albă, crezând că astfel de chestiuni mundane precum hrana n-au nicio importanță, că o să-l hrănească arborele.

Și îl hrăni.

Îl hrăni cu rămurile.

Călugării nu mănâncă rămurile.

De fapt, acum, că se gândea mai bine, îl deranjau anumite lucruri pe care le crezuse peste noapte și unele rezultate i se păreau cam derutante. Fusese instruit clar „să se ducă și să-mpuște“² și se simțise dator să se supună, dar poate că făcuse o greșală când acționase atât de grăbit după o instrucțiune dată într-o limbă pe care o învățase de numai două minute. Și e clar că reacția persoanei împușcate fusese cam exagerată.

În lumea lui, când oamenii erau împușcați, se întorceau săptămâna următoare pentru încă un episod, însă acea persoană nu părea că o s-o facă.

O pală de vânt a mișcat copacul și l-a legănat. Călugărul a mai coborât puțin. Prima parte a coborării era accesibilă, crengile stăteau apropiate unele de altele. Abia ultima parte părea de neînvins – ar fi putut să cadă oricând și să-și provoace hemoragii interne serioase sau fracturi și să înceapă să creadă în lucruri cu adevărat ciudate.

Sunetul unor voci din depărtare i-a atras brusc atenția. Un camion oprise la marginea drumului. A contemplat scena, dar n-a găsit nimic special în care să creadă, așa că s-a întors la introspecție.

Și-a adus aminte de o funcție neobișnuită declanșată în el noaptea trecută, ceva ce nu mai trăise, însă simțea că e ceva ce se cheamă remușcare. Nu s-a simțit deloc bine când a văzut că persoana pe care o împușcase zăcea acolo inertă și, deși părăsise locul faptei, Călugărul s-a întors să se mai uite o dată. Pe fața persoanei era o expresie ce părea să sugereze că se întâmplă un lucru ieșit din schema lucrurilor. Călugărul se temea că i-a stricat omului seara.

Totuși, și-a zis, câtă vreme faci ceea ce crezi că e corect, altceva nu mai contează.

Următoarea credință a lui a fost că, dacă tot i-a stricat persoanei seara, măcar s-o ducă acasă și, la o percheziție rapidă a buzunarelor a găsit o adresă, niște hărți și niște chei. Drumul fusese dificil, dar îl ajutase credința.

Cuvântul „baie“ a început să plutească pe neașteptate deasupra câmpului.

S-a uitat iar la camionul din colț. Un bărbat în uniformă albastru-închis îi explica nu știu ce unuia în haine aspre de lucru, iar muncitorul părea nemulțumit de ce aude. Cuvintele „până dăm de proprietar“ și „complet nebun, bineînțeles“ au fost aduse

de vânt. Bărbatul în haine de lucru a fost de acord să accepte situația, dar nu cu bucurie.

Apoi din camion a fost scos un cal și lăsat pe câmp. Călugărul a clipit. Circuitele i s-au aprins de uimire. Iată în sfârșit ceva în care să creadă, un eveniment cu adevărat miraculos, o recompensă pentru devotamentul lui neștirbit, chiar dacă promiscuu.

Calul a pășit calm și mulțumit. Se obișnuise de mult să stea acolo unde e pus, dar acum îi și plăcea. Aici, s-a gândit, e un câmp plăcut. Aici e iarbă. Aici e o tufă la care se poate uita. Avea destul spațiu pentru un trap mic mai târziu, dacă o să simtă nevoia. Oamenii plecaseră cu mașina lor și-l lăsaseră de capul lui, ceea ce-l mulțumea pe deplin. A făcut câțiva pași, apoi, numai așa, de chichi, s-a oprit. Putea să facă orice voia.

Ce plăcere!

Ce plăcere mare și neobișnuită!

A aruncat o privire asupra câmpului și a hotărât să-și plănuiască o zi relaxantă. O să fac un mic trap mai încolo, și-a zis, poate pe lângă copacul ăla. Apoi, un pic de odihnă în zona estică a câmpului, acolo unde era iarba mai groasă. Părea un loc bun să ia cina.

Prânzul putea să-l ia la capătul de sud al câmpului, unde curgea un pâraiaș. Prânzul lângă pâraiaș. Doamne, ce binecuvântare!

I-a plăcut și să-și petreacă jumătate de oră mergând puțin la stânga și pe urmă puțin la dreapta, fără niciun motiv. Nu știa dacă în intervalul cuprins între ora două și ora trei ar fi mai bine să șfichiuiască aerul cu coada sau să rumege.

Sigur, putea să le facă pe amândouă dacă avea chef și să meargă la plimbare puțin mai târziu. Și tocmai depistase o tufă de deasupra căreia să se uite și așa putea să-și petreacă o oră sau două înainte de masă.

Bun.

Un plan excelent.

Și cel mai bun lucru la el era că, dacă tot l-a făcut, calul putea acum să-l și ignore complet. S-a dus în schimb să se relaxeze sub singurul copac de pe câmp.

Călugărul i-a sărit din crengi pe spinare, înainte strigând ceva ce suna a „Geronimo“.

Dirk Gently a repetat repede faptele, în timp ce lumea lui Richard MacDuff se prăbușea încet și tăcut într-o mare întunecată și înghețată, a cărei prezență abia acum o percepea și care acum îl aștepta la câțiva centimetri sub tălpi. Când Dirk a terminat, în cameră s-a lăsat tăcerea. Richard îl privea înmărmurit.

– Unde-ai auzit toate astea? a întrebat în cele din urmă.

– La radio, i-a răspuns Dirk și a dat vag din umeri. Cel puțin părțile esențiale. Dar e peste tot la știri. Detaliile? Păi, am făcut mici anchete discrete pe ici, pe colo. Am niște relații la secția de poliție din Cambridge, îți dai seama cum i-am cunoscut.

– Nici nu știu dacă să te cred, a murmurat Richard. Pot să-ți folosesc telefonul?

Dirk a luat grațios telefonul din coșul de gunoi și i l-a întins. Richard a sunat la Susan.

I-a răspuns aproape imediat o voce speriată:

– Alo?

– Susan, sunt eu, Ri...

– Richard! Unde ești? Zi-mi unde ești? Ești bine?

– Nu-i spune unde ești, i-a sugerat Dirk.

– Susan, ce s-a întâmplat?

– Dar tu nu...?

– Cineva mi-a spus că i s-a întâmplat ceva lui Gordon, dar...

– I s-a *întâmplat* ceva? E *mort*, Richard, a fost *omorât*...

– Închide! i-a spus Dirk.

– Susan, ascultă. Eu...

– Închide! a repetat Dirk, s-a întins spre telefon și l-a închis. Poliția probabil ascultă, a explicat el.

A luat receptorul și l-a pus iar în coșul de gunoi.

– Dar trebuie să mă duc la poliție.

– *Să te duci* la poliție?

– Ce altceva să fac? Trebuie să mă duc la poliție și să le spun că n-am fost eu.

– Să le spui că nu ești tu? a întrebat Dirk, nevenindu-i să creadă. A, păi, atunci totul o să fie bine! Păcat că Dr. Crippen nu s-a gândit la asta. L-ar fi scutit de multe dureri de cap.

– Da, dar el era vinovat!

– Da, așa se pare. Și așa pare că ești și tu.

– Dar n-am făcut-o eu!

– Amintește-ți că vorbești cu cineva care a stat la închisoare nevinovat. După cum ți-am mai spus, coincidențele sunt lucruri stranii și periculoase. Crede-mă, e mai bine să găsești dovezi solide că ești nevinovat decât să aștepti într-o celulă să le găsească poliția, care oricum te crede vinovat.

– Nu pot să gândesc limpede, a spus Richard și și-a pus o palmă pe frunte. Nu mai zice nimic și lasă-mă să...

– Dacă-mi permiți...

– Lasă-mă să gândesc!

Dirk a dat din umeri și și-a întors atenția la țigară, ceva părea să-l deranjeze la ea.

– Nu merge, a spus Richard după câteva momente și și-a scuturat capul. Nu pot să procesez. E ca și cum ai încerca să faci trigonometrie când primești șuturi în cap. OK, spune-mi ce crezi tu că ar trebui să fac.

– Hipnoză.

– Ce?

– Nu-i de mirare, în aceste circumstanțe, că nu poți să-ți aduni gândurile. Dar e vital să ți le adune cineva. Ar fi mai simplu pentru amândoi dacă mi-ai permite să te hipnotizez. Bănuiesc că e foarte multă informație amestecată în capul tău și că n-o să iasă la suprafață oricât te-ai agita – și n-o să iasă pentru că nu-i vezi semnificația. Cu permisiunea ta, am putea să rezolvăm mai repede toate astea.

– Bun, deci e clar, a spus Richard și s-a ridicat în picioare. Mă duc la poliție.

– Foarte bine, i-a răspuns Dirk, lăsându-se pe spate și punându-și palmele pe birou. Îți urez tot norocul de pe lume! Fii drăguț, când ieși, roag-o pe secretara mea să-mi aducă niște chibrituri.

– N-ai secretară, i-a spus Richard și a plecat.

Dirk a rămas pe gânduri câteva secunde, s-a chinuit apoi, inutil, să bage cutia goală și tristă de pizza în coșul de gunoi, după care s-a dus la dulap să caute un metronom.

Richard a ieșit în lumina zilei și a început să clipească. Stătea pe treapta cea mai de sus și se legăna ușor, apoi a țâșnit în stradă cu un fel de mers dansat ce reflecta dansul minții lui. Pe de o parte, nu putea să creadă că dovezile n-o să arate perfect clar că n-ar fi avut cum să comită crima, pe de altă parte, trebuia să admită că totul părea cam dubios.

Îi era imposibil să gândească rațional. Ideea că Gordon a fost omorât îi tot apărea în minte și arunca restul gândurilor în confuzie și haos.

S-a gândit o clipă că oricine o fi făcut-o, a fost un trăgător foarte rapid, a apăsas pe trăgaci înainte să-l copleșească valuri de vinovăție, dar a regretat repede gândul. De fapt, era un pic scârbit de calitatea generală a gândurilor sale din acel moment. Păreau inadecvate și nedemne și majoritatea aveau de-a face cu viitorul proiectelor lui în companie.

A căutat în el însuși tristețea și regretul și a presupus că trebuie să fie pe undeva pe acolo, probabil ascunse după zidul imens al șocului.

Abia conștient de distanța parcursă, a ajuns înapoi în Islington Green. Vederea subită a unei mașini de poliție parcate în fața casei lui l-a izbit ca un ciocan, s-a răsucit pe călcâie și a început să se uite cu concentrare furioasă la meniul din vitrina unui restaurant grecesc.

Dolmades, s-a gândit, înfierbântat. *Souvlaki*. Un cârnăcior mic și picant. A încercat să reconstruiască mental scena de mai devreme, fără să se întoarcă. Un polițist supraveghea strada și, din câte își amintea, ușa clădirii era deschisă.

Poliția era în apartamentul lui. În apartamentul *lui*. *Fasolia Plaki*. Un castron de fasole gătită în sos de tomate și legume!

A dat să se uite peste umăr. Polițistul îl urmărea de la distanță. Și-a întors privirea la meniu și a încercat să-și umple mintea cu carne tocată fin, amestecată cu cartofi, firimituri de pâine, cepe și ierburi, făcută bile și prăjită. Polițistul probabil că-l recunoscuse și traversa acum strada ca să-l prindă și să-l închidă într-o dubă, cum îi făcuseră lui Dirk în Cambridge cu mulți ani în urmă.

S-a prins cu palmele de umeri și s-a pregătit pentru șoc, dar nicio mână n-a venit să-l apuce. S-a uitat scurt înapoi și l-a văzut pe polițist privind liniștit în altă direcție. *Stifado*.

Richard și-a dat seama că nu are deloc un comportament de om care vrea să se predea.

Și ce altceva îi rămânea să facă?

Încercând, într-un fel țeapăn, să meargă natural, s-a smuls din fața vitrinei, a făcut câțiva pași tensionați și s-a ascuns în Pasajul Camden, după care a mărit ritmul, gâfâind. Unde putea să meargă? La Susan? Nu, poliția sigur era acolo. La birourile WTF din Primrose Hill? Nu, același motiv. Cum dracu' a ajuns deodată un fugar? a strigat mutește la el însuși.

A insistat față de sine, cum insistase și față de Dirk, că n-ar trebui să fugă de poliție. Poliția, își zicea, cum fusese învățat în copilărie, era acolo să ajute și să protejeze nevinovații. Acest gând l-a făcut să o ia la fugă și aproape s-a ciocnit de proprietarul mândru al unei dezgustătoare lămpi edwardiene.

– Scuze, i-a spus, scuze.

Îl irita preferința individului pentru un astfel de obiect și și-a redus viteza la un mers normal, privind în jur ca o sălbăticiune

vânată. Vitrinele foarte familiare, cu alamă veche lustruită, lemn vechi lustruit și tablouri cu pești japonezi i s-au părut deodată foarte amenințătoare și agresive.

Cine ar fi vrut să-l omoare pe Gordon? l-a izbit o întrebare pe când trecea pe lângă Charlton Place. Până acum se gândise numai că nu e el făptașul.

Dar cine?

Un gând nou.

Mulți nu-l plăceau, însă e o diferență enormă între antipatie, chiar și una intensă, și pornirea de a omorî pe cineva, de a-l împușca, strangula, de a-l târî pe câmpuri și a-i da foc la casă. Era o diferență care ținea zilnic majoritatea populației în viață.

A fost un hoț? Dirk n-a spus nimic despre obiecte lipsă, dar nici nu l-a întrebat.

Dirk. Imaginea acelui individ absurd, dar dominator într-un fel bizar, stând acolo ca un broscoi mare în biroul lui prăpădit, îl obseda pe Richard. Și-a dat seama că se întorcea de unde venise și a făcut intenționat la dreapta în loc de stânga.

Așa începe nebunia.

Avea nevoie de un spațiu și un timp în care să-și adune gândurile.

Bun, deci unde să meargă? S-a oprit o clipă, s-a întors și iar s-a oprit. Ideea de sarmale grecești i s-a părut deodată foarte atractivă și s-a gândit că cea mai calmă mișcare ar fi să se ducă și să-și ia câteva. Așa avea să-i arate el Soartei cine-i șeful.

Dar Soarta făcea fix aceeași mișcare. Nu stătea efectiv într-un restaurant grecesc și mânca sarmale, însă era ca și cum ar fi făcut-o, fiindcă evident ea era șefa. Pașii lui Richard l-au dus inevitabil înapoi pe străzile încurcate, peste canal.

S-a oprit scurt la un colț de stradă, la un magazin, apoi a trecut grăbit pe lângă cartierul de locuințe sociale și prin teritoriul dezvoltatorului imobiliar, până s-a trezit iar pe Peckender la numărul 33. Cam în același timp în care Soarta băga în gură ultima sarma, se ștergea cu un șervet și se întreba dacă ar merge și o baclava, Richard s-a uitat în sus la clădirea înaltă, victoriană, din cărămidă roșie înnegrită de fum și geamuri amenințătoare, ostile. O boare de vânt a măturat strada și un băiețel a țopăit până lângă el.

– Dispari de-aici! a ciripit copilașul privindu-l în ochi, după care a adăugat: Aăă, domnule, îmi dai mie jacheta ta?

– Nu, i-a răspuns Richard.

– De ce nu?

– Pentru că-mi place.

– Nu văd ce-ți place la ea, a mormăit copilul. Du-te-n mă-ta! i-a mai urat el, după care și-a continuat drumul pe stradă, lent, ursuz și a aruncat cu o piatră într-o pisică.

Richard a intrat în clădire încă o dată, a urcat nesigur scările și s-a uitat în birou.

Secretara stătea la birou cu capul în jos și brațele încrucișate.

– Nu-s aici, i-a spus ea.

– Înțeleg.

– M-am întors, i-a spus ea, fără să-și ridice privirea furioasă de pe birou, ca să vadă c-am plecat. Altfel, ar putea să uite.

– E înăuntru?

– Cine știe? Cui îi pasă? Mai bine întreabă pe cineva care lucrează pentru el, nu pe mine.

– Lasă-l să intre! a tunat vocea lui Dirk.

Secretara s-a înfuriat și mai rău, s-a ridicat în picioare, s-a dus la ușa interioară, a deschis-o ca și cum ar fi vrut s-o smulgă, a spus „lasă-l tu să intre!“, a trântit ușa și s-a întors pe scaun.

– Mai bine intru singur, a spus Richard.

– Nici nu te-aud, i-a spus fosta secretară a lui Dirk, privindu-și în continuare biroul. Cum aș putea să te aud dacă nici nu sunt aici?

Richard a făcut un gest de apărare, dar a fost ignorat. A deschis ușa. Camera era în penumbră. Erau trase jaluzelele și Dirk stătea relaxat pe scaun, cu fața luminată bizar de aranjamentul obiectelor de pe birou. La un capăt era un far vechi de bicicletă ce lumina slab un metronom în mișcare, cu o linguriță de argint foarte lustruită legată de ac.

Richard a aruncat două cutii de chibrituri pe birou.

– Stai jos, relaxează-te și continuă să te uiți la lingură! i-a spus Dirk. Deja te simți somnoros...

O altă mașină a poliției a frânat lângă clădirea în care locuia Richard și un bărbat cu expresie sumbră a ieșit, s-a dus la unul dintre polițiștii de pază și i-a arătat o legitimație.

– Inspector detectiv Mason, Cambridgeshire. Aici stă MacDuff?

Polițistul a dat din cap și i-a indicat spre ușa de intrare de pe o latură a clădirii, deschisă spre o casă a scării strâmtă care dădea spre apartament. Mason a intrat grăbit înăuntru și s-a întors la fel de grăbit.

– E o canapea la jumătatea scărilor, i-a spus polițistului. Scoate-o de acolo!

– Băieții au încercat deja, domnule, i-a răspuns polițistul neliniștit. Pare să fie blocată. Deocamdată trebuie să sărim peste ea. Îmi pare rău, domnule.

Mason i-a aruncat încă o privire sumbră din repertoriul vast pe care și-l perfecționase. La capătul spectrului, în partea de jos, erau privirile foarte, foarte sumbre și la celălalt capăt le avea pe cele de resemnare obosită și doar vag sumbre, rezervate pentru zilele de naștere ale copiilor săi.

– Mut-o! a repetat sumbru și a intrat iar sumbru pe ușă, și-a aranjat sumbru pantalonii și haina ca să se pregătească pentru urcarea sumbră a scărilor.

– Nici urmă de el? a întrebat șoferul mașinii. Sunt sergentul Gilks, s-a prezentat acesta polițistului de pază.

Arăta obosit.

– Din câte știu eu, nu, i-a răspuns polițistul. Dar nimeni nu-mi spune nimic oricum.

– Știu cum e, i-a zis Gilks. Odată ce se implică inspectorii, ajungi doar să-i plimbi dintr-o parte în alta. Și eu sunt de fapt singurul care știe cum arăta. L-am oprit pe drum azi-noapte. Tocmai venim de la casa lui Way. Ce dezastru!

– O noapte grea, nu?

– Variată. Cu de toate, de la crimă la un cal care trebuia scos dintr-o baie. Nu, nici să nu mă-ntrebi! Și voi aveți mașini ca asta? a întrebat și a arătat spre a lui. M-a înnebunit tot drumul. E frig în ea chiar și cu radiatorul pornit și radioul se deschide și se tot închide singur.

Aceeași dimineață l-a găsit pe Michael Wenton-Weakes într-o dispoziție neobișnuită.

Trebuia să-l cunoști bine ca să știi că era o dispoziție neobișnuit de neobișnuită, pentru că majoritatea lumii oricum îl considera un individ neobișnuit. Și puțini îl cunoșteau bine. Poate mama lui, dar între ei era un război rece și nu-și mai vorbisera de săptămâni.

Avea și un frate mai mare, Peter, care era acum mare șmecher în Marină. Michael îl văzuse pe Peter la înmormântarea tatălui lor și înainte, când se întorsese Peter din Insulele Falkland acoperit de glorie, înaintări în grad și dispreț pentru fratele mai mic.

Peter fusese încântat că mama preluase Magna și îi trimisese lui Michael o ilustrată de Crăciun în care își exprima încântarea. Dar cea mai mare satisfacție a lui era să se arunce într-un șanț noroios și să tragă cu mitraliera cel puțin un minut și nu credea că industria britanică a publicațiilor, chiar și așa agitată cum era acum, poate să-i ofere aceeași plăcere, măcar până se înrolau mai mulți australieni în ea.

Michael se trezise foarte târziu, după o noapte de barbarie rece și apoi de vise neliniștite care încă-l nelinișteau în lumina dimineții.

Visele îi erau pline de sentimente familiare de pierdere, izolare, vină și așa mai departe, dar includeau, inexplicabil, și cantități mari de noroi. Prin puterea telescopică a nopții, coșmarul cu noroi și izolare i s-a părut că a durat o veșnicie terifiantă, de neimaginat, și s-a terminat odată cu apariția unor chestii cu picioare unsuroase care se târau pe marea unsuroasă. Îl copleșise și s-a trezit scaldat în sudori reci.

Deși toată povestea cu noroiul i s-a părut ciudată, sentimentul de pierdere, izolarea și mai ales nedreptatea, nevoia de a desface tot ce fusese făcut și-au găsit un loc în spiritul său.

Chiar și creaturile cu picioare unsuroase i se păreau cumva familiare și încă le mai auzea pașii în minte pe când își pregătea un mic dejun întârziat, o bucată de grapefruit și ceai și răsfoia paginile de artă din *Daily Telegraph*. Și-a schimbat, stângaci, și bandajele de la mână.

După ce a bifat aceste mici sarcini, nu era sigur ce să facă mai departe.

Era capabil să vadă evenimentele din seara trecută cu o detașare la care nu se așteptase. Fusesse ce trebuie, fusesse adecvat, fusesse făcut cum trebuie. Dar nu rezolvase nimic. Ce era mai important urma să fie făcut.

Ce anume? Felul în care i se întrețeseau gândurile i-a încruntat sprâncenele.

În mod normal, pe la ora asta, s-ar fi dus la club. Pe vremuri se ducea la club, deși știa că ar trebui să se ocupe cu altele, ceea ce îi dădea o senzație de lux. Acum nu mai avea nimic de care să se ocupe, ceea ce transforma timpul petrecut acolo, ca și oriunde altundeva, într-un timp greu, apăsător.

Când se ducea la club, făcea mereu același lucru, bea un gin tonic, conversa puțin, apoi ochii i se odihneau pe paginile revistelor *Times Literary Supplement*, *Opera*, *The New Yorker* sau orice îi cădea în mână, însă în ultima vreme nu mai avea aceeași vervă sau plăcere.

Pe urmă era prânzul. Azi, iarăși, n-avea pe nimeni invitat și cel mai probabil urma să mănânce la club – o limbă-de-mare la grătar, cartofi fierți cu pătrunjel și la desert o triflă mare. Un pahar, două de Sancerre. Și cafea. Și pe urmă amiaza, cu ale ei.

Dar azi simțea că nu vrea să meargă la club. Și-a flexat mușchii la mâna rănită, și-a mai pus niște ceai, s-a uitat fără pasiune la cuțitul mare de bucătărie de pe tava cu ceainic și a așteptat un pic să vadă ce-o să facă mai departe. Și ce-a făcut a fost să urce scările la etaj.

Casa lui era mai degrabă rece în perfecțiunea ei formală și arăta cam cum le-ar plăcea să arate casele lor celor care cumpără mobilă veche. Doar că, bineînțeles, la el totul era original, cristal, mahon și Wilton, însă casa părea falsă tocmai pentru că nu era niciun fel de viață în ea.

A urcat în camera lui de lucru, singura cameră care nu era steril de ordonată, dar acolo dezordinea cărților și a hârtiilor era sterilă prin neglijență. O peliculă subțire de praf se așezase peste toate. Michael nu mai intrase acolo de săptămâni și menajera primise instrucțiuni clare să nu se atingă de ea. Nu mai lucrase în camera aia de când editase ultimul număr din *Fathom*. Nu ultimul număr, ci ultimul adevărat. Ultimul număr din punctul *lui* de vedere.

Și-a pus ceașca de ceai undeva în praf și s-a dus să-și verifice pick-upul. Pe el era un disc cu un concert de Vivaldi, l-a pornit și s-a așezat.

A așteptat iar să vadă ce-o să facă mai departe și deodată a descoperit, spre surprinderea lui, că deja făcea ceva: *asculta* muzică.

O expresie de uimire i-a cotropit fața când și-a dat seama că nu mai făcuse așa ceva niciodată. *Auzise* muzica de multe, multe ori și i se păruse un zgomot foarte plăcut. Într-adevăr, era un fundal

bun pe care să discuți despre ultimul sezon de la Filarmonică, dar nu se gândise vreodată că ar fi și ceva de *ascultat*.

L-a uimit jocul dintre linia melodică și contrapunct, care i s-a revelat deodată cu o claritate fără nicio legătură cu suprafața prăfoasă a discului sau cu acul vechi de 14 ani.

Dar odată cu revelația a venit și dezamăgirea, ceea ce l-a derutat și mai rău. Muzica proaspăt revelată era nesatisfăcătoare. Ca și cum capacitatea lui de a înțelege muzica era mai mare decât capacitatea muzicii de a-l satisface și totul se întâmplase într-un singur moment dramatic.

A încercat să audă ce lipsea și a simțit că muzica era ca o pasăre fără aripi care nici măcar nu știe ce anume a pierdut. Pășea foarte bine, însă pășea în loc să țopăie, pășea în loc să-și ia avânt și să urce, să plutească, să coboare, să se bucure de aventura zborului. Și nici măcar nu se uita în sus.

S-a uitat el în sus.

După o vreme, și-a dat seama că se uita ca un prost la tavan. S-a scuturat și a descoperit că percepția i se estompase, că-l lăsase un pic îngrețșat și amețit. Nu-i dispăruse, doar se afundase adânc în el, într-un loc unde n-o mai ajungea.

Muzica a continuat. Era un aranjament de sunete în fundal destul de plăcut, însă nu-l mai stârnea.

Avea nevoie de un indiciu ca să înțeleagă ceea ce tocmai trăise și un gând răzleț, de-o clipă, i-a spus unde ar putea să găsească indiciul. A lăsat furios gândul să dispară, însă gândul s-a întors și a tot pâlpâit până s-a lăsat convins să acționeze.

A scos de sub birou coșul de gunoi. Cum îi interzisese menajerei să intre acolo, coșul era plin și a găsit în el bucăți rupte din ce căuta sub conținutul unei scrumiere golite pe deasupra.

Și-a înfrânt scârba cu o determinare sumbră și, încet, a adunat pe birou hârtiuțele, le-a lipit stângaci cu scotch, care se răsucea și lipea aiurea bucățile și pe altele i le lipea de degetele lui umflate și apoi de birou, până când, în cele din urmă, a avut în față un exemplar din *Fathom* reasamblat neglijent. Și editat de creatura execrabilă pe nume A.K. Ross.

Dezgustător!

A răsfoit paginile lipicioase de parcă ar fi cules măruntaie dintr-o găină. Nimic desenat de Joan Sutherland sau de Marilyn Horne. Niciun profil al negustorilor de artă de pe Cork Street, niciunul.

Serialul lui despre Rosetti: întrerupt.

„Bârfe din culisele teatrului“: întrerupt.

A clătinat din cap, parcă nevenindu-i să creadă, și apoi a găsit articolul.

„Muzica și peisajele fractale“ de Richard MacDuff. A sărit peste paragrafele de introducere și a citit mai departe:

„Analiza matematică și modelele computerizate ne arată că formele și procesele pe care le întâlnim în natură – felul în care cresc plantele, felul în care se erodează munții sau în care curg râurile, felul în care își capătă forma fulgii de zăpadă sau insulele, felul în care se reflectă lumina pe o suprafață, felul în care se disipează laptele în cafea când îl agiți cu lingurița, felul în care se transmite râsul într-un grup de oameni – toate aceste lucruri, cu complexitatea lor aparent magică, pot fi descrise prin interacțiunea unor procese matematice care sunt, în primul rând, magice în simplitatea lor.

Formele care ni se par arbitrare sunt de fapt produsul unor rețele complexe și mutabile de numere supuse unor reguli simple. Cuvântul «natural», pe care de obicei îl înțelegem ca «nestructurat», descrie forme și procese aparent de nepătruns prin complexitatea lor, însă ce nu reușim noi să conștientizăm sunt legile naturale simple, fundamentale.

Ele pot fi descrise prin numere.“

Ideea i s-a părut mai puțin revoltătoare acum lui Michael decât la prima lectură, făcută pe diagonală.

A citit mai departe cu atenție crescândă.

„Știm, totuși, că mintea e capabilă să înțeleagă aceste aspecte în toată complexitatea și în toată simplitatea lor. O minge care zboară prin aer răspunde forței cu care a fost aruncată și direcției, acțiunii gravitației, fricțiunii aerului, pe care trebuie s-o înfrângă și în acest scop consumă energie, turbulenței aerului din jurul suprafeței și centrifugării.

Și totuși, cineva care ar avea probleme să socotească în mod conștient cât fac $3 \times 4 \times 5$, n-ar avea nicio problemă să facă un calcul diferențial și alte calcule atât de repede, că ar putea să *prindă o minge în zbor*.

Cei ce numesc asta «instinct» doar pun un nume fenomenului, nu-l explică.

Cred că cel mai bine exprimăm înțelegerea acestor complexități în muzică. E cea mai abstractă dintre arte, n-are alt sens sau scop decât să fie ea însăși.

Orice aspect al unei piese muzicale poate fi reprezentat prin numere. De la organizarea unei simfonii la modelele de înălțime a tonului și a ritmului care fac melodiile și armoniile, dinamicile care formează interpretarea, până la timbrul notelor, felul cum se schimbă în timp, toate elementele care disting între sunetul unei persoane ce suflă

într-o piculină de cel al alteia ce izbește o tobă, toate pot fi exprimate prin modele și ierarhii de numere.

Știu din experiență, cu cât sunt mai multe relații interne între modele de numere la diferite niveluri ale ierarhiei, oricât de complexe și subtile ar fi, cu atât mai satisfăcătoare și, cumva, completă pare muzica.

De fapt, cu cât mai subtile și mai complexe sunt acele relații și cu cât sunt mai îndepărtate de capacitatea conștiinței de a le cuprinde, cu atât mai mult partea instinctivă a minții – adică acea parte a minții care face calcule extrem de rapid și îți plasează mâna în locul potrivit ca să prinzi o minge – se bucură de ele.

Muzica, indiferent de complexitate (și un cântecel de copii e complex când e cântat pe un instrument și capătă un timbru și o articulare individuale), trece de mintea conștientă și ajunge în brațele geniului matematic din tine, care răspunde din inconștient la toate complexitățile interioare și relațiile și proporțiile despre care credem că nu știm nimic.

Unii ar obiecta la o asemenea perspectivă asupra muzicii, spunând că, dacă reduci muzica la matematică, unde intervine emoția? Aș zice că e tot acolo.

Lucrurile prin care ni se stârnesc emoțiile – forma unei flori sau a unei urne grecești, felul în care crește un copil, felul în care simți adierea vântului pe față, felul în care se mișcă norii, formele lor, felul în care dansează lumina pe apă sau în care se leagănă margaretele în bătaia brizei, felul în care își mișcă persoana pe care o iubești capul, felul în care flutură părul la acea mișcare, curba descrisă de agonia ultimei note dintr-o piesă muzicală – toate pot fi descrise prin fluxul complex de numere.

Nu-i nimic reductionist, tocmai asta-i frumusețea.

Întreabă-l pe Newton.

Întreabă-l pe Einstein.

Întreabă-l pe poetul (Keats) care a spus că ceea ce imaginația consideră frumusețe trebuie să fie și adevăr.

Ar fi putut să spună că și mâna care prinde o minge e adevăr, dar n-a spus-o, pentru că era poet și prefera să zacă sub copaci cu o sticlă de laudanum și un carnețel decât să joace cricket, însă ar fi fost la fel de adevărat.“

Asta a născut un gând în fundul memoriei lui Michael, dar n-a putut să-l detecteze imediat.

„Pentru că e ceea ce leagă înțelegerea noastră «instinctivă» a formei, mișcării, luminii de răspunsul nostru emoțional la ele.

Și de aceea cred că trebuie să fie o formă de muzică inherentă naturii, obiectelor naturale, în modelele proceselor naturale. O muzică la fel de satisfăcătoare ca orice frumusețe naturală – și emoțiile noastre cele mai adânci sunt, până la urmă, o formă de frumusețe naturală...”

Michael s-a oprit din citit și a lăsat privirea să i se desprindă gradual de pagină.

Se întreba cum ar suna o astfel de muzică și a încercat s-o găsească în întunecimile minții. Dar pe unde căuta, în orice parte a minții, părea că fusese muzică acolo cu câteva secunde înainte și tot ce rămăsese era ecoul muribund a ceva ce nu putea să prindă, să audă. A pus, leneș, revista deoparte.

Apoi și-a amintit ce anume îi stârnise în memorie menționarea lui Keats.

Chestiile slinoase cu picioare din vis.

Un calm rece a venit peste el, simțea că se apropie de ceva.

Coleridge, ăla.

„Da, chestii slinoase își târau picioarele pe marea slinoasă.”

„Balada bătrânului marinar.”

Amețit, Michael s-a dus la bibliotecă și a luat o antologie Coleridge. S-a așezat înapoi pe scaun și a răscolit nerăbdător până la primele versuri ale baladei.

„Era un marinar bătrân
și-oprea la vorbă pe oricine.”

Cuvintele îi erau foarte familiare și totuși, în timp ce citea mai departe, au trezit în el senzații stranie și amintiri înfricoșătoare despre care știa că nu-i aparțin. S-a răscolit în el un sentiment de pierdere și dezolare înspăimântătoare în intensitate și, deși știa că nu sunt ale lui, se potriveau atât de bine cu sentimentele lui, încât nu putea decât să li se abandoneze total.

„Și-o mie de mii de chestii slinoase
au trăit mai departe. Și eu la fel.”

Jaluzeaua s-a înfășurat cu un zăngănit strident și Richard a clipit.

– Se pare că ai petrecut o noapte fascinantă, deși cele mai interesante aspecte ale ei i-au scăpat cu totul curiozității tale, i-a spus Dirk Gently.

S-a întors la scaunul lui și s-a lăsat pe spate, cu vârfurile degetelor împreunate.

– Te rog, a spus, nu mă întreba „unde sunt?”. M-ai dezamăgi. Ajunge să te uiți o dată în jur.

Richard s-a uitat în jur încet, nedumerit. Se simțea ca și cum s-ar fi întors pe neașteptate dintr-o vizită lungă pe altă planetă, unde totul fusese numai pace și lumină și muzică. Era atât de relaxat, încât îi era lene să și respire.

Mânerul de lemn de la capătul sforii jaluzelelor s-a izbit de câteva ori de geam, dar altfel totul era tăcut. Metronomul nu se mișca. S-a uitat la ceas. Era puțin trecut de ora unu.

– Ai fost sub hipnoză mai puțin de o oră, timp în care am aflat multe lucruri interesante și am fost derutat de altele, pe care aș vrea să le discutăm. O să-ți facă bine aerul curat, îți propun deci o plimbare pe lângă canal. N-o să te caute nimeni acolo. Janice!

Liniște.

Multe încă nu-i erau clare lui Richard și s-a încruntat. Când, după o clipă, i-a revenit memoria de scurtă durată, a fost ca și cum ar fi dat buzna pe ușă un elefant și l-a făcut să se ridice subit în picioare.

– Janice! a strigat Dirk iar. Domnișoară Pearce! Naiba s-o ia pe fata aia!

A scos receptorul din coșul de gunoi și l-a pus în furcă. Lângă birou era o servietă din piele, veche și uzată. A luat-o, și-a recuperat pălăria de pe podea și s-a ridicat, învârtind pălăria absurd pe cap.

– Hai! a spus și a ieșit în anticameră, unde domnișoara Janice Pearce se uita fix la un creion. Hai să mergem! Să părăsim această debara împrăștiată. Hai să gândim negânditul, hai să facem nefăcutul! Să fim gata să ne înfruntăm cu inefabilul însuși, să vedem dacă n-o să-l învingem până la urmă. Janice, acum...

– Gura!

Dirk a dat din umeri și a luat de pe biroul ei cartea pe care mai devreme, când încercase să-și trântască sertarul, o mutilase. A răsfoit-o, încruntat, și a pus-o la loc oftând. Janice a continuat să scrie un bilet cu creionul, ceea ce evident făcea înainte să fie deranjată.

Richard se uita la toate astea fără să spună nimic, căci nu era complet conectat la realitate. A cătinat din cap, nevenindu-i să creadă. Dirk i-a spus:

– Acum, evenimentele ți se par o încâlceală de ițe. Și totuși avem câteva capete interesante de care să tragem. Dintre toate lucrurile pe care mi le-ai spus că s-au întâmplat, numai două sunt cu adevărat imposibile fizic.

– Imposibile? a întrebat Richard, încruntându-se.

– Da, absolut imposibile.

A zâmbit.

– Din fericire, ai venit unde trebuie cu problema ta interesantă, pentru că în dicționarul meu nu există cuvântul „imposibil“. De fapt, a continuat el și a scuturat puțin cărțoiul abuzat, lipsește orice între „hering“ și „marmeladă“. Mulțumesc, domnișoară Pearce, mi-ai furnizat încă o dată un serviciu de calitate, pentru care-ți mulțumesc și o să încerc să te și plătesc, în caz că operațiunea noastră o să aibă succes. Între timp, avem multe la care să ne gândim și o să las biroul pe mâinile tale capabile.

Telefonul a sunat și Janice a răspuns.

– Bună ziua! a spus. Wainwright Fructe Engros. Domnul Wainwright nu poate să vorbească acum cu nimeni, e dereglat la cap, crede că e un castravete. Mulțumesc pentru apel.

A trântit telefonul. Când a ridicat capul, a văzut cum se închide ușa încet, cu grijă, în urma fostului ei șef și a clientului său confuz.

– Imposibile? a întrebat Richard iar, surprins.

– Absolut! Complet și indiscutabil... hai să zicem inexplicabil. N-are sens să folosim cuvântul „imposibil“ pentru ceva ce clar s-a întâmplat. Dar nu poate fi explicat prin nimic din cele ce cunoaștem.

Aerul tăios de lângă Grand Union Canal l-a readus pe Richard în simțiri și i le-a ascuțit. Se întorsese la capacitățile lui normale și, deși vestea morții lui Gordon îi tot revenea în cap la fiecare două secunde, putea să se gândească mai clar la ea acum. Dar pentru Dirk nu părea ceva atât de important. Îi puna întrebări despre cele mai triviale amănunte din seria de evenimente bizare ale nopții trecute.

Un individ care făcea jogging și un ciclist care veneau unul spre altul au strigat unul la altul să se dea la o parte și au evitat în ultima clipă să cadă amândoi în apele murdare și lente ale

canalului. Erau priviți cu atenție de o bătrână înceată ce ducea după ea un câine bătrân și mai încet.

Pe celălalt mal erau depozite mari, goale, cu geamuri sparte, sclipind. Un șlep rablagit se legăna pe ape. În jurul lui pluteau sticle de detergent. Pe cel mai apropiat pod duduiau camioane pline cu mărfuri, scuturând fundația caselor, împruțind aerul cu fum și speriiind o mamă ce încerca să traverseze drumul cu copilul ei.

Dirk și Richard se îndepărtau de periferia South Hackney, doi kilometri de la biroul lui Dirk, înapoi spre inima Islingtonului, unde Dirk știa că sunt plasați cei mai apropiați colaci de salvare.

– A fost doar un truc, a spus Richard. Le face tot timpul. E doar o șmecherie din mâini. Pare imposibil, dar sunt sigur că dacă întrebi orice iluzionist o să-ți spună că e simplu, odată ce știi cum se face. Am văzut un tip în New York pe stradă...

– Știu cum se fac trucurile, i-a spus Dirk și a scos două țigări aprinse și o păstaie de roșcovă din nas, pe care a aruncat-o apoi în aer, dar n-a mai aterizat nicăieri. Dexteritate, derutarea atenției, sugestie. Dacă ai timp de pierdut, le poți învăța. Scuză-mă, doamnă dragă, i-a spus bătrânei încete cu un câine și mai încet când au trecut pe lângă ea.

S-a aplecat spre câine și i-a scos din fund o sfoară cu stegulețe colorate.

– Cred că o să se miște mai confortabil acum, i-a zis, și-a atins politicos pălăria cu două degete și a mers mai departe. Sunt niște trucuri ușoare, i-a spus lui Richard, care făcuse ochii mari. Să tai o femeie în două cu fierăstrăul e ușor. Să o tai în două și pe urmă să o lipești la loc e mai puțin ușor, dar se poate învăța cu mult exercițiu. Trucul de care spuneai, cu vaza veche de 200 de ani și cu solnița colegiului e... A făcut o pauză pentru efect: Absolut inexplicabil.

– Probabil că am uitat vreun detaliu, dar...

– Fără îndoială. Dar beneficiul interogării sub hipnoză e că interogatorul vede scena cu mai multe detalii decât conștientiza subiectul în acel moment. Sarah, fetița, de exemplu, îți mai amintești ce purta?

– Ă, nu, o rochiță...

– Culoarea? Textila?

– Nu-mi amintesc, era întuneric. Stătea la distanță de mine. Abia dacă am văzut-o.

– Purta o rochie de bumbac albastru-închis cu talia căzută. Avea mâneci raglan, bufante la încheietură, un guler alb Peter Pan și șase nasturi de perla în față, din al treilea ieșea o mică ață. Avea păr lung, brunet, prins la spate cu o agrafă roșie în formă de fluture.

– Dacă o să-mi spui că știi toate astea doar de la o urmă de pe pantofii mei, ca Sherlock Holmes, mă tem că n-o să te cred.

– Nu, nu, e mult mai simplu. Mi le-ai spus chiar tu sub hipnoză.

Richard a clătinat din cap a neîncredere.

– Nu-i adevărat. Nici măcar nu știu ce e ăla un guler Peter Pan.

– Dar eu știu și mi l-ai descris perfect. Cum mi-ai descris și trucul. Și trucul ăla nu-i posibil în forma descrisă. Crede-mă. Știu ce spun. Ar mai fi câteva lucruri despre profesor pe care aș vrea să le descopăr, ca de exemplu cine a scris notița descoperită pe masă și câte întrebări a pus George al III-lea, dar...

– Ce?

– ...dar cred că ar fi mai bine să-l întreb direct pe el. Numai că...

S-a concentrat, încruntându-se.

– Numai că, fiind foarte orgolios, aș prefera să știu răspunsurile înainte să pun întrebările. Și nu le știu. Clar nu le știu.

S-a uitat absent în depărtare și a făcut un calcul aproximativ al distanței până la următorul colac de salvare.

– Și al doilea lucru imposibil, a continuat, exact când Richard voia să spună și el ceva, sau cel puțin, al doilea lucru inexplicabil e bineînțeles situația canapelei tale.

– Dirk, a strigat Richard exasperat, pot să-ți amintesc că Gordon Way e mort și că eu sunt suspect de uciderea lui!?! Nimic din ce spui n-are vreo legătură cu asta și...

– Dar sunt extrem de înclinat să cred că sunt legate între ele.

– E absurd.

– Cred în interconexiunea funda...

– Da, da, interconexiunea fundamentală a tuturor lucrurilor. Auzi, Dirk, eu nu-s o doamnă bătrână și credulă și n-o să capeți de la mine excursii în Bermude. Dacă vrei să mă ajuți, atunci hai să nu ne mai îndepărtăm de la subiect!

Dirk s-a încăpățânat:

– Cred că toate lucrurile sunt interconectate fundamental, cum trebuie să accepte, dacă e onest, oricine duce principiile mecanicii cuantice la capătul lor logic. Dar cred și că unele lucruri sunt mai interconectate decât altele. Și când două evenimente aparent imposibile și o serie de altele ciudate i se întâmplă aceleiași persoane și când acea persoană devine deodată suspectul unei crime foarte ciudate, atunci cred că ar trebui să căutăm soluția în conexiunea dintre aceste evenimente. Tu ești conexiunea și te-ai purtat într-un mod ciudat și excentric.

– Ba nu. Da, mi s-au întâmplat lucruri ciudate, dar eu...

– Ai fost observat azi-noapte, chiar de mine, cum urcai pe zidul unei clădiri și intrai prin efracție în apartamentul iubitei

tale, Susan Way.

– Poate că a fost neobișnuit și poate că n-a fost înțelept. Dar era perfect logic și rațional. Voiam doar să desfac ceva ce făcusem, înainte să se ivească niște probleme.

Dirk s-a gândit o clipă și a accelerat ușor pașii.

– Și ce-ai făcut a fost o reacție perfect rezonabilă și normală la problema mesajului lăsat pe telefon – da, mi-ai spus și despre asta în mica noastră sesiune de hipnoză – și e ceva ce-ar fi făcut oricine?

Richard s-a încruntat, ca și cum ar fi vrut să spună că nu înțelege de ce atâta caz pentru o bagatelă.

– Nu spun c-ar fi făcut-o oricine. Probabil sunt eu mai logic și mai literal decât alții și de-aia și pot să scriu cod pentru computere. A fost o soluție logică și literală.

– Poate cam disproporționată?

– Era foarte important pentru mine să n-o dezamăgesc iar pe Susan.

– Ești deci perfect satisfăcut de raționalizările tale?

– Da, a insistat Richard, furios.

– Știi ce-mi spunea mătușa mea, o domnișoară bătrână care locuia în Winnipeg?

– Nu, a zis Richard, care s-a dezbrăcat repede și s-a aruncat în canal.

Dirk a sărit să ia colacul de salvare, la care tocmai ajunseseră, l-a scos din suportul lui și i l-a aruncat lui Richard, care dădea din mâini în mijlocul canalului și părea total pierdut și dezorientat.

– Apucă-l, i-a strigat Dirk, și te trag eu!

– E OK, a spus Richard și a scuipat apă, pot să înot...

– Nu, nu poți, a strigat Dirk. Apucă-l!

Richard a încercat să ajungă la mal, dar a renunțat rapid și s-a prins de colac. Dirk a tras de funie până a ajuns Richard la margine și apoi s-a aplecat să-i dea o mână de ajutor. Richard a ieșit din apă pufnind și scuipând, după care s-a așezat pe margine și a rămas acolo tremurând, cu mâinile în poală.

– Doamne, ce scârbos e acolo! a exclamat și a scuipat iar. E absolut dezgustător. Iah! Bleah! Doamne! De obicei sunt un înotător bunicel. Cred că m-a prins un cârcel. Ce noroc și ce coincidență că eram chiar lângă colac. Mulțumesc.

Ultima vorbă a venit după ce i-a întins Dirk un prosop uriaș. S-a frecat cu asprime, încercând să șteargă mizeria canalului de pe el. S-a ridicat și s-a uitat în jur.

– Îmi găsești, te rog, pantalonii?

– Tinere, a spus doamna cu câinele, care tocmai îi ajunsesese din urmă.

Se uita la ei severă și se pregătea să-i certe, dar a întrerupt-o Dirk.

– O mie de scuze, doamnă dragă, pentru orice ofensă v-a adus prietenul meu fără să vrea. Vă rog, a mai zis, a scos un buchet de anemone din fundul lui Richard și i le-a înmânat. Acceptați aceste flori din partea mea.

Doamna le-a izbit cu bastonul și i le-a aruncat lui Dirk din mână și s-a îndepărtat oripilată, trăgând câinele după ea.

– N-a fost prea drăguț din partea ta, a spus Richard și și-a tras pe el hainele pe sub prosopul așezat acum strategic peste el.

– Nu cred că-i o femeie prea drăguță, a răspuns Dirk. E tot timpul pe-aici, își chinuie câinele și îi ceartă pe oameni. Te-ai scaldat bine?

– Nu prea, nu, a spus Richard și și-a frecat părul cu palmele. Nu credeam că-i așa murdar acolo. Și rece. Ține, i-a zis lui Dirk și i-a dat prosopul. Mulțumesc. Ai tot timpul un prosop în servietă?

– Te duci mereu la înot după prânz?

– Nu, de obicei mă duc dimineața la piscinele din Highbury Fields, doar să mă trezesc, să-mi pun creierul în mișcare. Tocmai mi-am dat seama că azi-dimineață n-am fost.

– Și, ăă... de aia ai sărit în canal?

– Păi, da. M-am gândit că un pic de exercițiu o să mă ajute cu toate astea.

– Nu ți se pare deci nici asta puțin cam disproporționat, să te dezbraci și să sari în canal?

– Nu. Poate că n-a fost prea înțelept, având în vedere starea apei, dar a fost perfect ra...

– Ai fost perfect împăcat cu motivele tale.

– Da.

– Și n-a avut nimic de-a face cu mătușa mea?

Ochii lui Richard s-au îngustat suspicioși.

– Ce dracu' spui tu acolo?

– Îți explic, a zis Dirk.

S-a așezat pe o bancă apropiată și și-a deschis servieta. A împăturit prosopul și l-a pus înapoi și a scos un casetofon mic Sony. L-a chemat pe Richard mai aproape și a apăsat pe *Play*. Din micul difuzor s-a auzit vocea cântată a lui Dirk. Spunea: într-un minut o să pocnesc din degete și o să te trezești. O să uiți tot, în afară de instrucțiunile pe care urmează să ți le dau. În scurt timp, o să ieșim la o plimbare pe lângă canal și când o să auzi cuvintele „mătușa mea, o domnișoară bătrână care locuia în Winnipeg“...

Dirk l-a prins brusc pe Richard de braț ca să-l oprească.

Caseta a continuat: „O să te dezbraci de tot și o să sari în canal. O să descoperi că ești incapabil să înoți, dar n-o să te panichezi și n-o să te scufunzi, doar o să dai din mâini și picioare până îți arunc eu colacul de salvare.“

Dirk a oprit caseta și s-a uitat la Richard, a cărui față, pentru a doua oară în acea zi, era albă ca varul.

– Aș fi interesat să știu exact ce te-a apucat de-ai urcat pe zidul casei domnișoarei Way azi-noapte. Și de ce.

Richard nu i-a răspuns – continua să se uite la casetofon confuz. Apoi a spus, tremurând:

– Era un mesaj de la Gordon pe telefon. A sunat-o din mașină. Caseta e în apartamentul meu. Dirk, mi s-a făcut deodată foarte frică.

Dirk îl urmărea de după o dubiță pe ofițerul de poliție postat în fața casei lui Richard. Oprise și chestionase pe oricine încercase să intre pe aleea pe care era situată ușa lui Richard, inclusiv, a observat Dirk cu plăcere, și pe alți polițiști, când nu-i recunoștea imediat. O altă mașină a poliției a tras pe dreapta și Dirk a început să se miște.

Un ofițer de poliție a ieșit din mașină cu un fierăstrău în mână și s-a dus spre ușă. Dirk, un pic din urmă, și-a potrivit brusc pasul cu al lui, călcând cu autoritate.

– E în regulă, e cu mine, a spus Dirk și a trecut pe lângă polițist exact când acesta îl oprea pe celălalt.

A intrat și a început să urce treptele.

Ofițerul cu fierăstrăul a venit după el.

– Ăă, scuze, domnule! a strigat după Dirk.

Dirk tocmai ajunsese la canapea. S-a oprit și s-a răsucit pe călcăie.

– Stai aici! i-a spus. Păzește canapeaua! Să nu lași pe nimeni s-o atingă, pe nimeni! Ai înțeles?

Ofițerul era derutat.

– Am ordin s-o tai, a spus.

– Contramandat! a lătrat Dirk. Stai pe ea ca un vultur. Și o să vreau un raport complet.

S-a întors și s-a cățarat pe ea. O clipă mai târziu, era într-un spațiu larg deschis, primul etaj din cele două ale apartamentului lui Richard.

– Ai căutat acolo? l-a luat Dirk tare pe un alt ofițer, care stătea la masa pentru cină a lui Richard și se uita prin niște notițe.

Ofițerul a înălțat capul surprins și a început să se ridice în picioare. Dirk arăta spre coșul de gunoi.

– Ă, da...

– Mai caută o dată. Caută bine. Cine-i acolo?

– Ă, păi...

– N-am toată ziua la dispoziție.

– Inspectorul Mason tocmai a plecat cu...

– Bun, o să vorbesc cu el. Sunt sus, dacă e nevoie de mine, dar nu vreau să fiu întrerupt, decât dacă e ceva foarte important. Ai înțeles?

- Ă, cine...
- Nu te văd cum cauți în coș.
- Da, domnule, corect, o să...
- Vreau să-l scotocești bine, ai înțeles?
- Ă...
- Dă-i bătaie!

Dirk a urcat și a intrat în camera lui Richard.

Caseta era exact unde-i spusese Richard c-o să fie, pe biroul lung cu cele șase Macintosh. Dirk se pregătea s-o pună în buzunar, când i-a furat atenția canapeaua rotitoare de pe ecran și s-a așezat la tastatură.

A explorat câteva momente programul scris de Richard, dar și-a dat seama că în forma actuală nu era prea evident ce-i cu el și că nu prea-l înțelege. A reușit totuși să deblocheze canapeaua și voia s-o coboare pe scări însă ar fi trebuit dărâmat un perete pentru asta. A mormăit enervat și a lăsat-o baltă.

Pe ecranul altui computer era o sinusoidă nemișcată. Pe marginile ecranului așteptau imagini mici cu alte tipuri de forme de undă care puteau fi selectate și adăugate la cea principală sau folosite ca s-o modifice în diverse feluri. A descoperit repede că așa putea să construiască forme de undă foarte complexe din cele simple și s-a jucat o vreme cu ele. A adăugat o sinusoidă la ea însăși, ceea ce i-a dublat înălțimea la care îi ajungeau vârfurile. Apoi a tras una dintre sinusoide cu un pas înapoi față de cealaltă și a anulat-o, lăsând o linie dreaptă. Pe urmă a schimbat puțin frecvența unei forme de undă.

Concluzia era că în anumite poziții, cele două unde se accentuau, în altele, se anulau. Dacă mai adăuga o a treia de formă de undă, dar de altă frecvență, rezultatul era ceva fără niciun model. Linia dansa în sus și-n jos, rămânea jos o vreme și apoi creștea brusc, în scurtul moment în care undele erau în fază una cu alta.

Dirk a presupus că trebuie să fie prin toată încurcătura aia de dispozitive ceva care să transforme dansul undelor de pe ecran într-un ton muzical adevărat și a început să caute prin meniurile disponibile. A găsit unul care-l invita să transfere eșantionul de undă într-un Emu.

Asta l-a derutat. S-a uitat în jur după o pasăre mare, care nu zboară, dar i-a fost imposibil s-o localizeze. A activat procesul oricum și a luat-o pe urmele cablului ce ieșea din spatele Macintosh-ului, cobora pe sub birou, pe podea, în spatele unui dulap și pe sub un covor și se oprea în spatele unei tastaturi mari, cenușii, numită Emulator II.

Aici, s-a gândit, a ajuns forma lui de undă. A apăsă o tastă.

Pârțul prelungit care s-a auzit deodată din difuzoare era atât de zgomotos, încât pentru un moment n-a auzit că cineva lătra la ușă

vorbele „Svlad Cjelli!“

Richard stătea în biroul lui Dirk și arunca cocoloașe de hârtie în coșul deja plin cu receptoare de telefon. Rupea creioane. Cânta pe genunchi părți dintr-un solo mai vechi al lui Ginger Baker. Se frământa.

Încercase să scrie pe o hârtie tot ce-și amintea din evenimentele nopții trecute și orele la care se întâmplaseră. Îl uimea cât poate să fie de greu și cât de subțire e memoria conștientă față de cea inconștientă, după cum îi demonstrase și Dirk.

Să-l ia dracu' pe Dirk! și-a zis.

Ar fi vrut să vorbească cu Susan. Dirk îi spusese să nu facă așa ceva în niciun caz, telefoanele erau ascultate.

– Să-l ia dracu' pe Dirk! a spus cu glas tare și s-a ridicat.

– Ai cumva bănuți de 10 penny? a întrebat-o pe Janice cea ursuză.

Dirk s-a întors.

În ușă stătea o siluetă înaltă, întunecată.

Silueta înaltă și întunecată nu părea prea bucuroasă de ce vedea, ba părea chiar furioasă. Mai mult decât furioasă. Părea o siluetă înaltă și întunecată care ar fi rupt cu ușurință gâturile a vreo șase găini și tot ar fi fost furioasă după.

A făcut un pas înainte, în lumină și s-a arătat a fi sergentul Gilks de la Poliția Cambridgeshire.

– Ești conștient, a întrebat sergentul Gilks, clipind ca să-și reprime nervii, că, odată ce am ajuns aici și am găsit un ofițer care păzea o canapea cu un fierăstrău și un altul care dezmembra un coș de gunoi inocent, a trebuit să-mi pun niște întrebări? Și că a trebuit să mi le pun având sentimentul neliniștitor că n-o să-mi placă răspunsurile. Pe urmă, când urcam scările, aveam o premoniție teribilă, Svlad Cjelli, o premoniție cu adevărat oribilă. O premoniție, aș adăuga, care acum mi se pare teribil de justificată. Și ce zici, ai putea să ne luminezi și în privința unui cal descoperit într-o baie? E ceva din stilul tău în poveste.

– Nu pot, nu încă. Deși mă interesează straniu de mult.

– Pun pariu. Te-ar fi interesat straniu de mult și dacă ar fi trebuit să cobori drăcovenia aia pe niște drăcovenii de scări la unu noaptea. Ce dracu' faci aici?

– Sunt aici în căutarea justiției.

– Atunci n-ar trebui să mi te pui în drum și în niciun caz în drumul Poliției Metropolitane. Ce știi de MacDuff și de Way?

– De Way? Nimic, în afară de ce se spune despre el. Pe MacDuff l-am cunoscut la Cambridge.

– A, da? Descrie-l.

– Înalt. Înalt și absurd de slab. O natură senină. E un pic ca insecta aia, călugărița, doar că nu se roagă, e ca o călugăriță care nu se roagă, dacă vrei. O călugăriță agreabilă, care a renunțat la rugăciune și s-a apucat de tenis.

– Hmm! a spus Gilks mohorât și s-a uitat în jur prin cameră.

Dirk a pus caseta în buzunar.

– Pare a fi el, a zis Gilks.

– Și bineînțeles, complet incapabil de crimă.

– Asta o să decidem noi.

– Și un juriu, bineînțeles.

– Iah! Juriile!

– Deși n-o să se ajungă la asta, faptele o să vorbească de la sine cu mult înainte să fie dus la un tribunal clientul meu.

– Clientul tău, ha? OK, Cjelli, unde-i?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Pun pariu că ai o adresă de unde-ți trimite banii.

Dirk a dat din umeri.

– Uite ce-i, Cjelli, e o anchetă normală, inofensivă și nu vreau s-o strici tu. Consideră că ai fost avertizat. Dacă văd că sustragi vreo probă, te bat așa de tare, că n-o să știi dacă-i mâine sau joi. Și-acum cară-te și dă-mi caseta aia în drum spre ieșire!

A întins o mână.

Dirk a clipit, surprins sincer:

– Ce casetă?

Gilks a oftat.

– Ești un tip deștept, Cjelli, n-am ce zice, numai că faci aceeași greșeală pe care o fac atâția deștepți, anume să crezi că toți ceilalți sunt proști. Dacă m-am întors, a fost cu un motiv și acela a fost să văd ce-ai șterpelit. N-aveam nevoie să văd direct când șterpelești, doar să văd că lipsește ceva. Suntem și noi instruiți, dacă nu știai. În fiecare joi după-amiaza, făceam câte jumătate de oră de Instruire în Observare. Ca o pauză după patru ore susținute de Brutalitate Sălbatică.

Dirk și-a ascuns sub un zâmbet supărarea pe sine. A scos dintr-un buzunar caseta și i-a dat-o.

– Hai s-o ascultăm, s-auzim ce nu voiai să auzim! i-a zis polițistul.

– Nu e că nu voiam s-o auziți și voi, i-a răspuns Dirk și a dat din umeri. Doar voiam s-o aud eu primul.

S-a dus la raftul cu aparatură hi-fi și a pus caseta în casetofon.

– Îmi faci și o mică introducere?

– E o casetă, i-a spus Dirk, de la mesageria lui Susan Way. Way avea obiceiul să lase mesaje...

– Știu. Și secretara lui se ducea dimineața și-i culegea perlele, biata de ea.

– Cred că ar putea să fie pe casetă un apel din mașina lui Gordon, de azi-noapte.

– Înțeleg. OK, dă-i drumul!

Dirk s-a aplecat grațios și a apăsător pe *Play*.

„O, Susan, salut! sunt Gordon. Tocmai mă duceam la căsuță...”

– Căsuță! a exclamat Gilks, satiric.

„E... ăăă... joi seara și e... ăăă... opt patruzeci și șapte. Cam ceață pe drumuri. Auzi, vin oamenii ăia din State în weekend...”

Gilks a ridicat ușor sprâncenele, s-a uitat la ceas și a notat ceva în carnețel.

Și Dirk, și polițistul au simțit un fior când au auzit vocea mortului umplând încăperea.

„... e de mirare că nu-s deja mort într-un șanț, asta ar fi ceva, nu? Să-ți lași ultimele vorbe pe telefonul cuiva, n-au nicio scuză...”

Au ascultat într-o tăcere tensionată până la sfârșit.

„...Asta-i problema cu tocolarii, au o singură idee care merge și se-așteaptă să-i finanțezi ani la rând, iar ei să stea și să-și calculeze topografia fundului. Scuze, trebuie să cobor să închid ca lumea portbagajul, revin imediat.”

S-a auzit apoi izbitura afundată a telefonului pe scaunul pasagerului și câteva secunde mai târziu, portiera mașinii deschizându-se. Între timp, pe fundal bolborosea muzica de la difuzoarele din mașină.

Și imediat s-a auzit, îndepărtat – slab, dar inconfundabil – tunetul dublu al unei puști.

– Oprește caseta! a spus Gilks tăios și s-a uitat la ceas. Au trecut trei minute și douăzeci și cinci de secunde de când a spus că e opt patruzeci și șapte.

S-a uitat la Dirk.

– Stai aici! Să nu te miști! Să n-atingi nimic! Am notat poziția fiecărei particule de aer din cameră, așa că o să știu și dacă ai respirat.

S-a întors valvârtej și-a plecat. Dirk l-a auzit spunând când cobora scările:

– Tuckett, sună la WayForward și cere detalii despre telefonul din mașina lui Way, ce număr, ce rețea...

Vocea s-a stins.

Dirk a dat repede mai încet volumul și a continuat să asculte caseta.

Muzica și-a urmat firul o vreme. Dirk bătea ritmul cu degetele, frustrat. Și totuși, muzica s-a auzit mai departe.

A apăsător o secundă pe *Fast Forward*. Tot muzică. Și-a dat seama că era în căutarea a ceva, dar nu știa ce. Gândul l-a blocat.

Sigur căuta ceva.

Sigur nu știa ce.

Realizarea faptului că nu știa exact de ce face ce face l-a înfiorat și l-a electrizat deodată. S-a întors încet ca o ușă de frigider care se deschide.

Nu era nimeni acolo, cel puțin el nu vedea pe nimeni. Dar recunoștea fiorii pe piele și îi detesta mai mult ca orice.

A spus cu o voce joasă, șoptită:

– Dacă mă auzi, fii atent. Mentea mea e centrul meu și orice se întâmplă acolo e responsabilitatea mea. Alții pot să creadă ce au chef, dar eu nu mai fac nimic fără să știu motivul și fără să-l știu clar. Dacă vrei ceva, spune-mi, dar să nu-ndrăznești să te atingi de mintea mea.

Tremura cu o furie adâncă și veche. Fiorul l-a lăsat încet și aproape dramatic și părea să se miște prin cameră. A încercat să-l urmărească, însă a fost instant distras de o voce care parcă stătea la limita auzului său, într-un vuiet îndepărtat.

Era o voce goală, înspăimântată, sălbatică, nu mai mult de o șoptă inconsistentă, dar era acolo, se auzea pe casetă.

– Susan! Susan, ajută-mă! Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu! Susan, sunt mort...

Dirk s-a răsucit și a oprit caseta.

– Îmi pare rău, a șoptit, dar trebuie să iau în considerare binele clientului meu.

A derulat caseta puțin înapoi, până înainte să înceapă vocea și a apăsător pe Record. A lăsat caseta să meargă și s-a șters de pe ea vocea și orice venea după. Dacă de pe casetă se putea stabili momentul morții lui Gordon Way, Dirk nu voia să se audă și mai departe vocea lui Gordon, ar fi fost jenant, deși nu făcea decât să confirme că e mort.

În aer, în jur, s-a simțit o erupție de emoție. Un val imaterial a trecut prin cameră și a scuturat mobila. Dirk s-a uitat după el, părea să se ducă la un raft lângă ușă și pe raft era mesageria vocală a lui Richard. Mașinăria a început să se clatine, dar s-a oprit când a venit Dirk lângă ea. Dirk a întins calm mâna și a apăsător pe butonul care seta mașina să răspundă la mesaje.

Tulburarea din aer s-a deplasat înapoi prin cameră până la biroul lung unde zăceau două telefoane vechi, cu disc, printre mormane de hârtii și dischete. Dirk a ghicit ce o să se întâmple, dar a preferat să se uite decât să intervină.

Unul dintre telefoane a căzut din furcă. Dirk a auzit tonul de apel. Apoi, încet și cu mare dificultate, s-a învârtit discul. S-a dus până aproape de capăt, pe urmă la capăt, din ce în ce mai încet și apoi și-a dat drumul și a revenit la poziția lui normală.

A urmat o pauză. Pe urmă clapele telefonului s-au lăsat în jos, au urcat la loc și s-a auzit iar tonul. Discul a început iar să se

rotească și să scârțâie și mai rău.

Și iar și-a dat drumul.

Acum a urmat o pauză mai mare și tot procesul s-a repetat.

Când discul și-a dat din nou drumul, s-a iscat o explozie de furie – telefonul a zburat prin aer. Cablul receptorului s-a agățat de o lampă Anglepoise și a tras-o în jos într-o încâlceală de cabluri, cești de cafea și dischete. Un vraf de cărți a căzut pe podea.

Sergentul Gilks se uita din prag cu o față împietrită.

– O să mai intru o dată și când intru, nu mai vreau să văd nimic din ce tocmai se întâmplă. Ai înțeles?

S-a întors și a dispărut.

Dirk a sărit la casetofon și a apăsă pe derulare. S-a răsucit și a suierat spre camera goală:

– Nu știi cine ești, dar am o bănuială. Dacă vrei să te ajut, să nu mă mai faci de râs în halul ăsta!

După câteva momente, s-a reîntors Gilks.

– Aha, tot aici ești!

A studiat dezastrul cu o privire neutră.

– O să mă prefac că n-am văzut nimic din toate astea, ca să nu mai pun întrebări și să primesc răspunsuri care o să mă enerveze.

Dirk s-a uitat urât la el.

În momentul de liniște care a urmat, s-a auzit un fâșâit din casetofon, ceea ce l-a făcut pe sergent să-și mute imediat privirea pe el.

– Ce face caseta?

– Derulează.

– Dă-mi-o!

Caseta a ajuns la începutul ei și s-a oprit. Dirk a scos-o și i-a dat-o lui Gilks.

– E enervant, dar asta pare să-ți scoată clientul din calcul, a spus sergentul. Cellnet a confirmat că ultimul apel făcut din mașină a fost la 8:46, moment în care clientul tău somnola în fața câtorva sute de martori. Le zic martori, dar erau studenți. O să fim însă probabil obligați să presupunem că nu sunt toți mincinoși.

– Bun! a spus Dirk. Mă bucur că s-a lămurit.

– Nu ne-am gândit bineînțeles nicio clipă că ar fi făcut-o el. Nu se potrivea. Dar ne știi cum suntem, ne plac rezultatele. Spune-i că tot mai vrem să-i punem niște întrebări.

– O să-i spun, dacă mă întâlnesc cu el.

– Fă-mi, te rog, favoarea asta.

– Atunci, nu te mai rețin, i-a spus Dirk și i-a făcut cu mâna.

– Nu, dar te rețin eu dacă nu dispari în juma de minut, Cjelli. Nu știi ce ai de gând, dar, dacă pot să evit să aflu, o să dorm mai

bine în biroul meu. Ieși!

– Îți urez o zi bună! N-o să spun că a fost o plăcere, că n-a fost.

Dirk a ieșit din cameră și din apartament. Când cobora treptele, a observat cu tristețe că acolo unde fusese o canapea magnific blocată, acum era numai o grămăjoară de rumeguș.

Michael Wenton-Weakes a ridicat brusc privirea din carte.

Mintea îi era deodată vie, avea un scop. Gânduri, imagini, amintiri, intenții, toate l-au invadat și, cu cât se contraziceau, cu atât păreau mai mult să se completeze, să se împerecheze și să rămână împreună.

Potrivirea era în sfârșit perfectă, dinți la dinți. O scurtă mișcare a fermoarului și se îmbinau.

Așteptarea îi păruse o eternitate de eternități atunci când dăduse greș, cu valuri de slăbiciune, cu porniri febrile să strângă în brațe și o neputință însingurată, dar potriveala le anulasă pe toate. O să le anuleze pe toate. O să repare ce fusese atât de stricat.

Cine se gândise la asta? Nu conta, potrivirea fusese făcută, potrivirea era perfectă.

Michael s-a uitat pe geam peste dichisita stradă Chelsea. Nu-i păsa dacă ce vedea erau creaturi cu picioare slinoase sau erau toate domnul A.K. Ross. Conta numai ce furaseră și ce trebuia să dea înapoi. Ross era acum de domeniul trecutului. Ce-l preocupa pe Michael acum era viitorul.

Ochii lui mari, ca de vițel, s-au întors la ultimele versuri din „Kubla Khan“, pe care tocmai le citise. Potriveala se făcuse, fermoarul fusese tras.

A închis cartea și-a pus-o în buzunar.

Drumul lui înapoi era acum clar. Știa ce are de făcut. Trebuia doar să cumpere câteva lucruri și pe urmă s-o facă.

— **C**ăutat pentru crimă? Tu? Richard, despre ce vorbești?

Telefonul a tremurat în mâna lui Richard. Îl ținea oricum la câțiva centimetri distanță de ureche, părea că fusese înmuiat într-un sos de soia, dar nu conta. Era un telefon public, deci fusese o scăpare până și faptul că funcționa. Dar Richard oricum începuse să simtă că lumea se mutase cu câțiva centimetri la distanță de el, ca într-o reclamă la deodorant.

— Gordon, a spus Richard ezitant. Gordon a fost omorât, nu?

Susan a făcut o pauză înainte să răspundă.

— Da, Richard, i-a zis, supărată. Dar nimeni nu crede că tu ai făcut-o. Vor să-ți pună întrebări bineînțelese...

— Nu-i niciun polițist acum cu tine?

— Nu, Richard. Nu mai bine vii încoace?

— Și nu sunt în căutarea mea?

— Nu! De unde-ai scos ideea asta că te caută, că ar crede că tu ai făcut-o?

— Ăă, păi, mi-a spus un prieten.

— Cine?

— Ă, îl cheamă Dirk Gently.

— N-ai vorbit niciodată de el. Și cine-i el? A mai spus și altceva?

— M-a hipnotizat și, ăăă, m-a făcut să sar într-un canal și, ăăă, păi, asta...

La celălalt capăt s-a lăsat o pauză cumplit de lungă.

— Richard, i-a spus Susan, în cele din urmă, cu acel calm al oamenilor care-și dau seama că, oricât de rău ar sta lucrurile acum, nu-i absolut niciun motiv să nu devină și mai rele. Vino aici! Voiam să spun că am nevoie de tine, dar cred că tu ai mai multă nevoie de mine.

— Ar trebui să mă duc la poliție.

— Du-te la poliție mai târziu. Richard, te rog. Câteva ore n-o să mai conteze. Abia... abia pot să mai gândesc. Richard, e groaznic. M-ar ajuta dacă ai fi aici. Unde ești?

— OK. Ajung la tine în 20 de minute.

— Să las geamul deschis sau vrei să încerci ușa? l-a întrebat ea, trăgându-și nasul de la plâns.

— Nu, te rog, a spus Dirk și i-a oprit mâna domnișoarei Pearce să deschidă o scrisoare de la Inland Revenue. Sunt ceruri mai furtunoase decât astea.

Tocmai ieșise dintr-o sesiune de ruminăție tensionată în biroul său întunecat și avea un aer de concentrare agitată. Fusese nevoie de semnătura lui adevărată pe un cec de salarii adevărat ca s-o convingă pe domnișoara Pearce să-l ierte pentru ultima extravaganță de neiertat cu care se întorsese la birou și simțea că, dacă ea ar fi stat acum să deschidă plicuri de la taxe și impozite, ar fi însemnat să-i trateze gestul mărinimos într-un spirit cu totul greșit.

Ea a pus plicul deoparte.

— Hai! i-a spus el. Vreau să-ți arăt ceva. O să-ți observ reacția cu maxim de interes.

A dat buzna înapoi în biroul său și s-a așezat pe scaun.

Ea l-a urmat răbdătoare și s-a așezat în fața lui, ignorând fățiș noua extravaganță de neiertat de pe birou.

Placa de alamă o enervase destul de rău, dar telefonul ăla stupid cu butoane mari, roșii, nu i se părea nici măcar demn de dispreț. Și clar n-avea de gând să facă vreo imprudență, cum ar fi să zâmbească, înainte să se asigure că cecul e valabil. Ultima oară când el i-a semnat un cec, i l-a anulat până la sfârșitul zilei, să prevină, a explicat, „să pice în mâinile cui nu trebuie“. Mâinile cui nu trebuie fiind, probabil, cele ale funcționarului de la bancă.

A aruncat spre ea un cocoloș de hârtie.

L-a ridicat. L-a întors și s-a uitat pe partea cealaltă. L-a pus jos.

— Deci? a insistat Dirk. Ce zici? Spune-mi!

Domnișoara Pearce a oftat.

— Sunt multe mâzgăleli fără sens făcute cu un pix cu vârf fin pe o bucată de hârtie de la mașina de scris. Pare că le-ai făcut chiar tu.

— Nu! a lătrat Dirk. Da, bine, a recunoscut, dar numai deoarece cred că e soluția problemei noastre!

— Ce problemă?

— Problema scamatoriei! a insistat Dirk și a bătut cu palma în masă. Ți-am mai spus!

– Da, domnule Gently, de multe ori. Cred că era doar o scamatorie. Cum sunt la televizor.

– Cu o diferență – asta era absolut imposibilă!

– Nu e imposibilă, altfel cum ar fi făcut-o? E logic.

– Exact! s-a aprins Dirk. Exact! Domnișoară Pearce, ești o femeie cu percepții și înțelegeri deosebite.

– Mulțumesc, domnule, pot să plec acum?

– Stai! Încă n-am terminat! În niciun caz! Mi-ai demonstrat profunzimea percepțiilor și înțelegerilor tale, lasă-mă să demonstrez și profunzimea înțelegerilor mele!

Domnișoara Pearce s-a lăsat pe spate, răbdătoare.

– Cred că o să fii impresionată. Hai să vedem! O problemă de nerezolvat. Ca s-o rezolv, m-am învârtit în mintea mea în cercuri tot mai mici, în jurul acelorași lucruri înnebunitoare. Clar n-aveam cum să mă gândesc la altceva până nu găseam răspunsul și la fel de clar era că trebuia să mă gândesc la altceva dacă voiam să găsesc răspunsul. Cum să rupi un astfel de cerc? Întrebă-mă cum.

– Cum? a întrebat secretara, supusă, dar fără entuziasm.

– Scriind răspunsul! a exclamat Dirk. Și iată-l!

A dat un bobârnac triumfător bucății de hârtie și s-a lăsat pe spate cu un zâmbet satisfăcut.

Domnișoara Pearce s-a uitat nedumerită la el.

– Cu rezultatul, a continuat Dirk, că acum pot să-mi reorientez mintea spre probleme noi și incitante, cum ar fi...

A luat bucata de hârtie, a acoperit-o cu mâzgăleli și i-a arătat-o.

– În ce limbă e? a întrebat-o cu o voce joasă, întunecată.

Domnișoara Pearce a continuat să se uite nedumerită.

Dirk a aruncat foaia, și-a pus picioarele pe birou și s-a lăsat pe spate cu mâinile după cap.

– Vezi ce-am făcut? a întrebat tavanul, care părea că a tresărit ușor când a fost introdus așa de brusc în conversație. Am transformat problema dintr-una extrem de dificilă și posibil de nerezolvat într-un biet puzzle lingvistic. Deși, a mormăit, după un moment lung de rumegare tăcută, un puzzle extrem de dificil și posibil de nerezolvat.

S-a uitat în ochii domnișoarei Pearce.

– Hai, spune că-i o nebunie, dar una care ar putea să funcționeze!

Janice Pearce și-a dres glasul.

– E o nebunie, i-a spus. Crede-mă.

Dirk s-a întors și s-a lăsat pe o parte în scaun, cam cum făcea probabil modelul pentru *Gânditorul* lui Rodin când se ducea Rodin la baie.

Arăta deodată profund obosit și deprimat.

– Știu, a spus cu vocea stinsă, descurajată, că e ceva profund greșit undeva. Și știu că trebuie să mă duc la Cambridge ca să-i dau de cap. Dar mi-ar fi mai puțin teamă dacă aș ști ce a...

– Pot să plec acum, te rog? a întrebat domnișoara Pearce.

Dirk s-a uitat la ea mohorât.

– Da, a spus, oftând, dar numai... spune-mi...

A început să se joace cu bucata de hârtie.

– ...ce crezi despre asta?

– Cred că-i infantil, i-a răspuns direct secretara.

– Însă! Totuși! a spus Dirk și a lovit cu pumnul masa. Nu înțelegi că trebuie să fim infanțili ca să înțelegem? Numai un copil vede lucrurile cu claritate perfectă pentru că încă nu și-a dezvoltat toate acele filtre care ne împiedică să vedem lucruri neașteptate.

– Și atunci de ce nu te duci să întrebi un copil?

– Mulțumesc, domnișoară Pearce, i-a spus Dirk și a întins mâna după pălărie. Încă o dată, mi-ai furnizat un serviciu inestimabil, pentru care îți sunt profund recunoscător.

Și a șters-o.

Vremea devenise mohorâtă în timp ce Richard se ducea spre apartamentul lui Susan. Cerul, care își începuse dimineata cu atâta vervă și spirit, își pierdea concentrarea și se întorcea la condiția lui englezească normală, cea de cârpă de spălat vasele, murdară și împutită. Richard a luat un taxi și a ajuns în câteva minute.

– Ar trebui să fie toți deportați, i-a zis taximetristul când opreau.

– Ă, cine? a întrebat Richard, dându-și seama că n-ascultase nimic din ce-i spusese șoferul.

– Ăăă... i-a răspuns șoferul, dându-și și el seama că n-ascultase nimic. Ăăă, toți. Să scăpăm de toți, asta zic. Și de armele lor nucleare, a adăugat pentru rezonabilitate.

– Mă gândesc că ai dreptate, a spus Richard și a intrat în casă.

La ușa apartamentului ei a auzit violoncelul lui Susan cântând o melodie lentă, demnă. Îl bucura să o audă. Când cânta la violoncel, părea că își stăpânește pe deplin emoțiile. Observase un lucru ciudat și extraordinar la relația ei cu muzica pe care o cânta. Dacă se simțea copleșită sau supărată, putea să cânte, concentrată, o vreme și apoi devenea calmă și proaspătă.

Altă dată însă, când cânta aceeași muzică, totul exploda în ea și se făcea țândări.

A intrat cât mai încet, ca să nu-i tulbure concentrarea.

A mers pe vârfuri pe lângă cămăruța unde cânta, dar ușa era deschisă, așa că s-a oprit și s-a uitat la ea, făcându-i un semn discret să nu se oprească. Era palidă și trasă la față, dar i-a zâmbit scurt și a continuat cu o intensitate subită.

Cu o sincronizare de care e rar capabil, soarele a ales acel moment să apară o clipă dintre norii de ploaie și o lumină de furtună a învăluit-o, reflectându-se jucăuș în lemnul vechi, de un cafeniu-închis, al instrumentului. Richard a rămas transfigurat. Zbaterea zilei a încetat pentru un moment și a luat o distanță respectuoasă.

Nu recunoștea piesa, dar suna a Mozart și și-a amintit că ea-i spusese că are de învățat ceva de Mozart. A intrat în liniște și s-a așezat s-o asculte.

În cele din urmă, a terminat și a urmat o perioadă de tăcere înainte să-și revină. A clipit și a zâmbit și l-a îmbrățișat prelung,

tremurând, apoi s-a desprins de el și a pus telefonul înapoi în furcă. Îl scotea când exersa.

– Scuze, i-a spus, nu voiam să mă opresc.

Și-a șters cu un gest rapid o lacrimă, ca și cum ar fi fost o vagă iritație.

– Cum mai ești, Richard?

El a dat din umeri și s-a uitat la ea tulburat. Nu mai era nevoie să-i explice.

– Și mă tem că o să continui, i-a spus Susan, oftând. Îmi pare rău. Am fost...

A clătinat din cap.

– Cine-ar face una ca asta?

– Nu știu. Vreun nebun. Nu cred că mai contează cine.

– Nu. Auzi, aaaa, ai mâncat ceva?

– Nu. Susan, tu cântă mai departe și eu mă duc să văd ce-i prin frigider. Și vorbim despre toate la masă.

Susan a încuviințat din cap.

– Bine, numai că...

– Da?

– Acum nu vreau să vorbesc despre Gordon. Până mă obișnuiesc. Mă simt prinsă pe picior greșit. Ar fi mai ușor dacă aș fi fost mai apropiată de el, dar n-am fost și mă simt cam jenată că n-am nicio reacție. N-ar fi o problemă să vorbim despre el, doar că ar trebui să folosim trecutul și asta...

S-a agățat de el un moment și apoi, oftând, s-a liniștit.

– Nu-i mare lucru în frigider, a spus. Cred că mai e iaurt și un borcan cu rulouri de hering pe care ai putea să-l deschizi. Sunt sigură că, dacă te străduiești, poți să faci un dezastru, dar e destul de simplu. Șmecheria e să nu-i scapi pe podea sau să pui gem pe ei.

L-a îmbrățișat, l-a sărutat și i-a zâmbit tristă, după care s-a întors în camera ei de muzică.

A sunat telefonul și Richard a răspuns.

– Alo? a spus, dar nu se auzea nimic, doar un zgomot slab, ca o pală de vânt.

– Alo? a întrebat iar, a așteptat, a dat din umeri și a închis.

– A sunat cineva? a strigat Susan.

– Nu, nimeni.

– S-a mai întâmplat de două ori. Cred că e unul dintr-ăia care respiră greu în telefon doar că acum o face minimalist.

A reluat cântatul.

Richard s-a dus la bucătărie și a deschis frigiderul. Era mai puțin preocupat decât Susan să mănânce sănătos, așa că a fost și mai puțin încântat de ce a găsit, însă a reușit să pună niște heringi, iaurt, orez și câteva portocale pe o tavă și a încercat să nu

se gândească la hamburgerii și cartofii prăjiți care ar fi încununat gustarea.

A găsit o sticlă de vin alb și a pus-o pe masă. După un minut, două, a venit și Susan. Era foarte calmă și stăpână pe ea și, după ce a luat câteva guri de mâncare, l-a întrebat despre canal.

Richard a ridicat din umeri și a încercat să-i povestească și să-i explice și ce-i cu Dirk.

– Cum ziceai că-l cheamă? a întrebat Susan încruntată după ce el a ajuns, cam pe șchiopătate, până la un final.

– Aăă, Dirk Gently. Oarecum.

– Oarecum?

– Păi, da, a spus Richard și a oftat a dificultate.

S-a gândit că aproape orice ai fi putut spune despre Dirk ar fi intrat în categorii vagi și schimbătoare. Și pe antetul scrisorilor lui își puneă după nume categorii vagi și schimbătoare. A scos o foaie pe care încercase mai devreme să-și ordoneze gândurile.

– Eu... a început, dar a sunat soneria la intrarea principală a clădirii.

S-au uitat unul la altul.

– Dacă-i poliția, a spus Richard, mai bine mă duc să le răspund. Să termin cu toate astea.

Susan și-a împins scaunul, s-a dus la ușă și a vorbit la interfon.

– Alo? Cine? a întrebat, după un moment.

S-a încruntat, s-a întors și s-a încruntat la Richard.

– Mai bine urcă, a spus la interfon cu o voce deloc prietenoasă și a apăsă pe buton.

S-a întors și s-a așezat.

– Prietenul tău, a spus ea fără intonație. Domnul Gently.

Ziua Călugărului Electric se desfășura extraordinar de bine și el galopa încântat. De fapt, el își mână cu încântare calul la galop, însă calul galopa nu prea încântat.

Această lume, s-a gândit Călugărul, e una bună. O iubea. Nu știa a cui era sau de unde venise, dar era cu siguranță un loc profund satisfăcător pentru cineva cu talentele lui unice și extraordinare.

Era apreciat. Toată ziua se dusesse spre oameni, intrase în conversații cu ei, le ascultase necazurile și murmurase cele două vorbe magice: „Te cred.“

Efectul lor fusese electrizant. Nu pentru că oamenii acestei lumi nu și-o spun ocazional unii altora, dar se pare că rar ating acel timbru adânc al sincerității pe care Călugărul fusese programat să-l reproducă superb.

În lumea lui nu era așa de apreciat. Oamenii se așteptau ca el să creadă în lucruri pentru ei și să nu-i deranjeze prea mult.

Cineva venea la ușă cu o idee nouă extraordinară sau o propunere sau chiar o religie nouă și i se răspundea „A, du-te și spune-i Călugărului“. Și Călugărul stătea, asculta și credea totul răbdător, dar mai departe nu mai era nimeni interesat.

O singură problemă apărea în această lume excelentă. De multe ori, după ce spunea cuvintele magice, celălalt aducea repede vorba de bani și Călugărul n-avea, bineînțeles – o lipsă care stricase rapid un număr de întâlniri altfel foarte promițătoare.

Poate că ar trebui să facă rost de bani, dar de unde?

Și-a oprit calul, care a început să mănânce bucuros iarba de pe marginea drumului. Nu știa la ce folosește tot galopul ăsta înainte și înapoi și nu-i păsa. Îi păsa doar că era făcut să galopeze înainte și înapoi pe lângă nesfârșitul bufet de pe marginea drumului. Acum încerca să profite cât mai mult de moment, știind că n-o să țină mult.

Călugărul s-a uitat atent pe drum la ambele capete. I se părea vag familiar. A făcut câțiva pași la trap. Când s-a oprit, calul a început iar să mănânce.

Da. Călugărul fusese acolo cu o noapte înainte.

Își amintea clar sau oarecum clar. El credea că-și amintește clar și, până la urmă, asta era cel mai important. Pe aici mersese într-o stare de confuzie mentală mai mare decât de obicei și imediat după colțul următor, din câte ținea minte, ar fi trebuit să fie acel loc de pe marginea drumului unde sărise în mașina omului ăluia simpatic, om simpatic care apoi reacționase atât de bizar la faptul că fusese împușcat.

Poate o să aibă niște bani acolo și o să-l lase să-i ia. Oare o să-l lase? se întreba. O să afle. Și-a smuls calul de la festinul lui și s-a pornit în galop.

Pe când se apropia de benzinărie, a observat o mașină parcată într-un unghi arogant. Unghiul arăta clar că mașina nu era acolo în scopuri mundane, cum ar fi să-și umple rezervorul, și era prea importantă să parcheze corect. Orice mașină care ar fi venit pentru benzină trebuia să o ocolească pe cealaltă, mai importantă. Mașina importantă era albă, cu dungi și simboluri și lumini ce păreau importante.

Odată ajuns în curtea benzinăriei, Călugărul a descălecat și și-a legat calul de o pompă. S-a dus spre clădirea mică unde era casa de marcat și magazinul și a văzut că înăuntru stătea cu spatele un bărbat într-o uniformă albastru-închis și un soi de caschetă pe cap. Bărbatul țopăia și își învârtea degetele în urechi, ceea ce-l impresiona puternic pe bărbatul de după tejghea.

Călugărul îl privea transfigurat de uimire. Cu o spontană lipsă de efort care l-ar fi impresionat și pe un scientolog, Călugărul a început să creadă că bărbatul în uniformă e un Zeu, altfel cum ar fi putut să stârnească o asemenea ferveare. Aștepta, cu răsuflarea

tăiată, să-l venereze. Bărbatul s-a întors și a ieșit din clădire, l-a văzut pe Călugăr și a încremenit.

Călugărul și-a dat seama că Zeul așteaptă de la el venerarea, așa că a început să țină și să-și învârtă degetele în urechi.

Zeul l-a privit un moment, l-a prins, l-a răsucit, l-a împins și l-a lipit de mașină și l-a căutat de arme.

Dirk a intrat în apartament ca o tornadă mică și umflată.

– Domnișoară Way, a spus, i-a prins fetei mâna, care nu prea voia să se lase și și-a scos de pe cap pălăria absurdă. E cea mai de nedescris plăcere să te cunosc, dar e și cel mai adânc regret că ocazia întâlnirii noastre e una foarte tristă și care mă obligă să-ți transmit simpatia și compasiunea mea. Te rog să mă crezi că n-aș îndrăzni să fiu intruziv în suferința ta personală pentru nimic în lume dacă n-ar fi vorba de o chestiune de mare gravitate și amploare. Richard, am rezolvat problema scamatoriei și e ceva extraordinar.

S-a dus ca o vijelie spre celălalt capăt al camerei și s-a trântit pe un scaun la masă, pe care și-a pus pălăria.

– Te rog să ne scuzi, Dirk, i-a spus Richard rece.

– Nu, mă tem că tu trebuie să mă scuzi. Puzzle-ul e rezolvat și soluția e atât de uimitoare, încât a fost nevoie de un copil de șapte ani de pe stradă ca s-o gădesc. Dar e, indubitabil, soluția corectă, absolut indubitabil. Care e deci soluția? mă întrebi tu sau m-ai întreba dacă ai reuși să mă întrerupi, ceea ce nu poți, așa că te scutesc de bătaie de cap și pun eu întrebarea în locul tău și o să-ți răspund la ea spunându-ți că n-o să-ți răspund, fiindcă n-o să mă crezi. Dar o să-ți arăt răspunsul chiar azi, în această după-amiază. Să fii însă convins că explică totul. Explică scamatoria. Explică biletul pe care l-ai găsit, ceea ce aș fi înțeles mai devreme, dar am fost un prost. Și explică și care a fost a treia întrebare lipsă sau, mai degrabă, și asta e foarte semnificativ, explică și care a fost *prima* întrebare lipsă!

– Ce întrebare lipsă?! a exclamat Richard, derutat de pauza subită și sărind în ea cu cea dintâi frază care-i trecuse prin cap.

Dirk a clipit ca și cum ar fi avut de-a face cu un idiot.

– Întrebarea lipsă pe care a pus-o George al III-lea, bineînțeles.

– Cine?

– Păi, Profesorul, i-a răspuns Dirk nerăbdător. N-ascuți nimic din ce zici? Totul era evident! a strigat și a izbit cu pumnul în masă. Atât de evident, încât singurul lucru care mă oprea să văd soluția era faptul dubios că era *complet imposibil*. Sherlock Holmes spunea că, odată ce ai eliminat imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de improbabil, e răspunsul. Mie însă nu-mi place să elimin imposibilul. Și-acum hai să mergem.

– Nu.

– Ce?

Dirk s-a uitat la Susan, dinspre ea venise această opoziție neașteptată sau neașteptată pentru el.

– Domnule Gently, i-a spus Susan pe un ton cu care-ți puteai creșta inițialele pe un copac, de ce l-ai păcălit pe Richard să creadă că e căutat de poliție?

Dirk s-a încruntat.

– Dar era căutat de poliție și încă e.

– Da, dar numai ca să răspundă la întrebări! Nu pentru că-i suspect de crimă.

Dirk s-a uitat în jos.

– Domnișoară Way, poliția vrea să afle cine ți-a omorât fratele. Eu, cu tot respectul, nu vreau. Ar putea, recunosc, să aibă și o legătură cu cazul, dar e la fel de posibil să fie vorba de un nebun oarecare. Eu voiam să știu și încă am o nevoie disperată să știu *de ce a urcat Richard aseară aici*.

– Ți-am spus, a protestat Richard.

– Ce mi-ai spus tu e imaterial – arată doar faptul crucial că nici tu nu știi motivul! Pentru numele lui Dumnezeu, credeam că ți-am demonstrat clar asta lângă canal!

Richard fierbea.

– Mi-a fost foarte clar, a continuat Dirk, că n-aveai nicio idee despre ce făceai și n-aveai nici cea mai mică grijă pentru siguranța ta fizică. La început mă gândeam că ești un hoț prost la prima și, foarte posibil, ultima lui spargere. Dar când s-a întors silueta, mi-am dat seama că ești tu și pe tine te știu ca om rațional, inteligent și moderat. Richard MacDuff? Să-și riște el gâtul într-o cățărare pe burlane la miezul nopții? Mi-am zis că te-ai fi purtat într-un mod atât de necugetat și extrem numai dacă ai fi fost preocupat de ceva de o importanță teribilă. Nu-i așa, domnișoară Way?

A fixat-o cu privirea pe Susan, iar ea s-a așezat încet pe scaun și în ochii ei se vedea o alarmă care sugera că Dirk atinsese o coardă sensibilă.

– Și totuși, când ai venit să mă vezi dimineață, păreai perfect calm și adunat. Mi-ai dat argumente perfect raționale când băteam câmpii despre pisica lui Schrödinger. Asta nu era comportamentul cuiva care fusese cu o noapte înainte împins spre extreme de un motiv disperat. Mărturisesc că în acel moment am hotărât să-ți, să zicem, exagerez situația doar ca să te țin sub supraveghere.

– Nu m-ai ținut. Am plecat.

– Cu anumite idei în cap. Știam că o să te întorci. Îmi cer iertare cu toată umilința că te-am înșelat, ăăă, cumva, dar știam că *eu* trebuie să găsesc ceva cu totul diferit față de ceea ce o să

caute poliția. Și anume, dacă nu erai tocmai tu însuși când ai urcat pe zid azi-noapte... *atunci cine erai? Și de ce?*

Pe Richard l-a cuprins un fior. S-a lăsat o tăcere prelungă.

– Ce-are asta a face cu scamatoriile? a întrebat, în cele din urmă.

– O să aflăm când mergem la Cambridge.

– Dar de ce ești așa de sigur...?

– Mă deranjează... a spus Dirk și fața i s-a întunecat.

Pentru cineva așa de vorbăreț, acum părea ciudat de reținut.

– Mă deranjează foarte tare, a continuat, când aflu că știu lucruri și nu știu de ce le știu. Poate e aceeași procesare instinctivă a informațiilor care ne permite să prindem o minge aproape înainte s-o vedem. Poate e acel instinct mai adânc și mai greu de explicat care-ți spune când se uită cineva la tine. E o mare ofensă adusă intelectului meu că mi se întâmplă fix genul de lucruri pe care le iau de bune persoanele credule, fapt pentru care le disprețuiesc. Îți amintești poate... nefericirea din jurul anumitor întrebări la anumite examene.

Deodată părea tulburat și obosit. Trebuia să caute adânc în sine ca să poată continua să vorbească.

– Abilitatea de a aduna doi cu doi și de a găsi imediat rezultatul e una. Abilitatea de a aduna rădăcina pătrată a lui 539,7 cu cosinus de 26,432 și să-ți iasă... ce-ți iese e cu totul altceva. Și eu... stai să-ți dau un exemplu.

S-a aplecat înainte.

– Noaptea trecută te-am văzut cățărându-te aici. *Știam* că e ceva greșit. Azi te-am făcut să-mi spui detaliile nopții trecute și deja, folosindu-mi doar intelectul, am descoperit probabil cel mai mare secret ascuns al acestei planete. Îți jur că e adevărat și că pot să-ți demonstrez. Acum, te rog să mă crezi când îți zic că știu, că *știu* că e ceva teribil, oribil de greșit și că trebuie să aflăm ce. Vii cu mine la Cambridge?

Richard a dat din cap amorțit.

– Bun! Ce-i asta? a întrebat Dirk și a arătat spre farfuria lui Richard.

– Hering marinat. Vrei unul?

– Mulțumesc, nu, a spus Dirk, s-a ridicat și s-a încheiat la haină. Nu există în dicționarul meu cuvântul „hering“, a adăugat în drum spre ușă, trăgându-l și pe Richard după el. O zi bună, domnișoară Way, ține-ne pumnii!

S-a auzit un tunet și s-a pornit acea burniță dinspre nord-est ce acompaniază atâtea dintre evenimentele importante ale lumii.

Dirk și-a ridicat gulerul hainei de piele, dar nimic nu putea să-i astâmpere exuberanța demonică în timp ce se apropia împreună cu Richard de porțile uriașe ridicate în secolul al XII-lea.

– Colegiul St Cedd, Cambridge, a indicat el, privind porțile pentru prima dată după opt ani. Fondat în anul cutare sau cutare de cineva al cărui nume l-am uitat, în onoarea cuiva, habar n-am cine.

– St Cedd? i-a sugerat Richard.

– Știi ce? Cred că el era. Unul dintre sfinții mai plictisitori din Northumbria. Fratele lui, Chad, era și mai plictisitor. Are o catedrală în Birmingham, ca să-ți faci o idee. Ah, Bill, ce mă bucur să te revăd! i-a spus portarului, care tocmai intra.

Portarul s-a întors.

– Domnule Cjelli, mă bucur să te revăd, domnule! Îmi pare rău pentru necazul ce-ai avut, sper că totul e uitat acum.

– Într-adevăr, Bill, acum sunt prosper. Și doamna Roberts? Ce mai face? Încă o supără piciorul?

– Nu de când și l-a tăiat, mulțumesc pentru întrebare, domnule. Rămâie între noi doi, domnule, dar aș fi fost la fel de fericit dacă o amputau pe ea și păstram piciorul. Aveam un loc special pentru el deasupra șemineului, dar ce să-i faci, luăm lucrurile cum ne vin. Domnule MacDuff, a adăugat și a dat din cap plin de curtoazie față de Richard. Ah, calul de care ai pomenit, domnule, când ai fost aici azi-noapte, mă tem că am fost nevoiți să-l scoatem de-aici. Îl deranja pe profesorul Chronotis.

– Eram doar curios, ăăă, Bill. Sper că nu ți-a făcut probleme.

– Nimic nu-mi mai face probleme, domnule, câtă vreme nu poartă fustă. Nu suport când tinerii poartă fuste, domnule.

– Bill, dacă te mai deranjează calul, l-a întrerupt Dirk și l-a bătut pe umăr, trimite-mi-l mie și vorbesc eu cu el. Așa, ziceai de bunul profesor Chronotis. E înăuntru? Am venit cu ceva pentru el.

– Din câte știu, domnule, da, dar nu pot să verific, telefonul lui e scos din funcțiune. Aș zice să mergeți să vedeți. Colțul cel mai îndepărtat din stânga în aripa nouă.

– Știu bine drumul, Bill, mulțumesc și salută din partea mea ce-a mai rămas din doamna Roberts.

Au măturat din mers prima curte sau cel puțin Dirk a măturat-o, Richard făcea pașii lui obișnuiți de bătlan, iar burnița îi încrețea fața.

Era clar că Dirk se confunda pe sine cu un ghid turistic.

– St Cedd, colegiul lui Coleridge și al lui Sir Isaac Newton, celebru inventator al monedelor cu cant ștanțat și al ușiței pentru pisici!

– Ce? a întrebat Richard.

– Ușița pentru pisici! Un dispozitiv de o mare viclenie, luciditate și inventivitate. E o ușă într-o ușă, înțelegeți...

– Da, și mai era și chestia aia mărunță cu gravitația.

– Gravitația, a spus Dirk și a dat ușor din umeri a dispreț. Da, presupun că a fost și aia. Deși, desigur, a fost numai o descoperire. Era acolo ca să fie descoperită.

A scos un bănuț din buzunar și l-a aruncat pe pietrișul de lângă aleea pavată.

– Vezi? a zis. Și e lăsată să funcționeze și în weekend. Cineva trebuia s-o observe mai devreme sau mai târziu. Dar ușița... ah, aia e cu totul altceva. Invenție pură, creativitate.

– Mie mi se pare cam evidentă. S-ar fi gândit oricine la ea.

– Ah, e o minte rară cea care poate să facă din ceva așa-zis inexistent ceva de o evidență orbitoare. „M-aș fi putut și eu gândi la asta“ e o pretenție foarte populară și greșită, fiindcă în realitate nu s-au gândit și e un fapt semnificativ și revelator. Asta, dacă nu mă înșel, e scara pe care o căutam. Să ne angajăm în ascensiune?

Fără să mai aștepte răspunsul, a luat-o în sus pe trepte. Richard, urmându-l nesigur, l-a găsit în fața ușii interioare, ciocănind. Cea de afară era deschisă.

– Intră! a strigat o voce dinăuntru.

Dirk a împins ușa și au intrat la fix ca să vadă ceafa albă a lui Reg intrând în bucătărie.

– Făceam niște ceai, a strigat. Vreți? Stați jos, stați jos, oricine ați fi.

– Ar fi foarte drăguț din partea ta, a strigat Dirk. Suntem doi.

S-a așezat pe un scaun și Richard l-a imitat.

– Indian sau chinezesc? a întrebat Reg.

– Indian, te rog.

S-a auzit o hărmălaie de cești și farfurioare.

Richard s-a uitat în jur. Camera i se părea acum ștearsă. Focul ardea liniștit, dar lumina amiezii era cenușie. Deși totul era la fel, canapeaua veche, masa acoperită cu cărți, nimic nu amintea de ciudățenia nopții trecute. Camera părea să se uite la el cu sprâncenele ridicate și să spună cu inocență: Da?

– Lapte? a strigat Reg din bucătărie.

– Te rog, a răspuns Dirk.

I-a zâmbit lui Richard ca un om pe jumătate înnebunit de efortul de a-și stăpâni entuziasmul.

– Un strop, două? a strigat Reg iar.

– Unul, te rog, a spus Dirk. Și două lingurițe de zahăr.

Activitatea din bucătărie s-a suspendat. După câteva clipe, Reg și-a băgat capul pe după ușă.

– Svlađ Cjelli! Te-ai mișcat repede, tinere MacDuff, bravo. Dragul meu, ce plăcere să te văd, ce bine că ai venit!

Și-a șters mâinile de un șervet și s-a grăbit să-i salute.

– Dragul meu Svlađ.

– Zi-mi Dirk, te rog, i-a spus detectivul și i-a strâns mâna călduros. Prefer numele acesta. Are ceva dintr-un pumnal scoțian³, cred. Mă tem că sunt anumite evenimente în trecut de care vreau să mă disocieș.

– Absolut, știu cum te simți. Mare parte din secolul al XIV-lea, de exemplu, a fost cam sumbru, l-a aprobat Reg.

Dirk se pregătea să corecteze neînțelegerea, dar i s-a părut prea complicat și a renunțat.

– Și cum mai ești, dragă profesore? a întrebat și și-a pus cu grație pălăria și fularul pe brațul canapelei.

– Păi, recent a fost o perioadă interesantă sau, mai degrabă, plictisitoare. Dar plictisitoare din motive interesante. Acum, stai jos, încălzește-te la foc și eu o să aduc ceaiul și o să încerc să explic.

A ieșit în fugă, murmurând ceva ca un om ocupat, și i-a lăsat în fața focului.

Richard s-a aplecat spre Dirk.

– Nu știam că-l cunoști atât de bine, i-a spus și a indicat cu bărbia spre bucătărie.

– Nu-l știu, i-a răspuns Dirk imediat. Ne-am întâlnit o dată, la o cină, dar a fost între noi o simpatie instantanee.

– Și cum de nu v-ați mai întâlnit?

– M-a evitat cu intenție, bineînțeles. Relațiile apropiate cu oamenii sunt periculoase dacă ai un secret de ascuns. Și bănuiesc că e un secret mare. Dacă e vreun secret mai mare în lume, a continuat în șoaptă, aș vrea să știu și eu care e ăla.

L-a privit pe Richard semnificativ și și-a întins mâinile spre foc. Cum Richard mai încercase, fără succes, să afle de la el care e secretul, a refuzat acum să muște momeala, s-a lăsat pe spate în fotoliu și și-a văzut de-ale lui.

– V-am întrebat dacă vreți ceai? a spus Reg, care tocmai se întorsese.

– Păi, da, i-a răspuns Richard. Am vorbit despre asta în amănunt. Cred că până la urmă am hotărât că vrem, nu?

– Bun, a spus Reg. Din întâmplare, e niște ceai pregătit în bucătărie. Vă rog să mă iertați, am o memorie ca o... ca o... cum se cheamă chestiile alea în care usuci orez? Despre ce vorbesc?

Derutat, s-a răsucit pe călcâie și a dispărut în bucătărie.

– Foarte interesant, a șoptit Dirk. Chiar mă întrebam dacă are memoria afectată.

S-a ridicat deodată și a început să meargă repede prin cameră. Privirea i-a căzut pe abacul din singurul loc curat de pe masa de mahon.

– Asta e masa pe care ai găsit biletul despre solniță?

– Da, i-a răspuns Richard și a venit lângă el. Era în cartea asta.

A luat ghidul insulelor grecești și l-a răsfoit.

– Da, da, bineînțeles, i-a spus Dirk, nerăbdător. Știm. Mă interesa numai dacă asta e masa.

Și-a plimbat curios degetele pe marginea ei.

– Dacă te gândești că a fost vreo colaborare prestabilită între Reg și fată, i-a zis Richard, ți-aș zice că nu cred că e posibil.

– Normal că n-a fost. Credeam că e destul de clar.

Richard a dat din umeri, încercând să nu se înfurie și a pus cartea la loc.

– Păi, e o coincidență ciudată că această carte...

– Coincidență ciudată! s-a strâmbat Dirk. Ha! O să vedem dacă e coincidență. Și cât de ciudată. Te-aș ruga, Richard, să-l întrebi pe prietenul nostru cum a făcut trucul.

– Mi s-a părut c-ai spus că știi deja.

– Știu, i-a spus Dirk, nepăsător. Dar aș vrea să mi se confirme.

– Aha, înțeleg. E ușor așa, nu? Îl faci să explice și pe urmă spui – da, exact așa m-am gândit și eu. Foarte bine, Dirk. Oare am venit tocmai până aici ca să-mi explice cum se face o scamatorie? Probabil am înnebunit.

Dirk s-a înfuriat:

– Te rog, fă cum îți zic. Tu l-ai văzut făcând trucul, tu trebuie să-l întrebi. Crede-mă, e un secret uimitor ascuns acolo. Eu îl știu, dar vreau să-l auzi și tu de la el.

S-a întors când intra Reg cu o tavă pe care a pus-o pe măsuta joasă din fața focului.

– Profesore Chronotis... a spus Dirk.

– Reg. Te rog...

– Foarte bine. Reg...

– Sită! a exclamat Reg.

– Ce?

– Chestia aia în care usuci orezul. O sită. Am încercat să-mi amintesc cuvântul, dar, nu mai știu de ce, am uitat. Nu contează.

Dirk, dragul meu, arăți de parcă urmează să explodezi. De ce nu stai jos, fă-te comod.

– Mulțumesc, nu, prefer să fiu liber să mă mișc dintr-o parte în alta, să mă frământ, dacă ești și tu de acord. Reg...

S-a întors, s-a uitat în ochii lui și a ridicat un deget.

– Trebuie să-ți spun că-ți cunosc secretul.

– A, da, ăăă... chiar? a mormăit Reg, privind în jos stânjenit și făcându-și de lucru cu ceștile și ceainicul. Înțeleg.

Ceștile se zgâlțâiau violent în timp ce mișca tava.

– Da, mă temeam de asta.

– Și sunt câteva întrebări pe care am vrea să ți le punem. Și să știi că sunt foarte curios de răspunsuri.

– Într-adevăr, într-adevăr, a mormăit Reg. Poate că, în sfârșit, a venit timpul. Nu știu nici eu ce să înțeleg din evenimentele recente și... mi-e teamă. Foarte bine. Întrebă-mă ce vrei.

A ridicat privirea și ochii îi străluceau.

Dirk a dat din cap, reverențios, spre Richard, s-a întors și a început să facă pași, privind în podea.

– Ăăă, a început Richard, da, deci... aș fi interesat să știu cum ai făcut scamatoria cu solnița aseară.

Reg părea surprins și derutat de întrebare.

– Scamatoria?

– Păi, da, i-a răspuns Richard, scamatoria.

– O, vai! a zis Reg, prudent. Nu știu dacă ar trebui să vă zic, regulile Cercurilor Magice, știți, sunt foarte stricte în privința acestor secrete. Foarte stricte. O scamatorie impresionantă, totuși, nu credeți?

– O, da, i-a zis Richard, mi s-a părut foarte naturală, dar acum, dacă mă gândesc mai bine, aș zice că era puțin cam stupefiantă.

– A, păi, e vorba de măiestrie, știi? Exercițiu. Să o faci să pară naturală.

– Arăta foarte natural, a continuat Richard, cu tact. M-a prins.

– Ți-a plăcut?

– A fost foarte impresionantă.

Dirk devenea puțin cam nerăbdător. S-a uitat la Richard.

– Și înțeleg, a zis Richard cu fermitate, de ce ți-e imposibil să-mi spui. Eram doar curios, atâta tot. Scuze că am întrebat.

– Păi... a spus Reg, cuprins deodată de îndoială, presupun... dacă promiteți să nu spuneți nimănui... probabil v-ați dat deja seama că am folosit două dintre solnițele de pe masă. Nimeni n-avea să vadă diferența. Rapiditatea mâinii, după cum știți, păcălește ochiul, mai ales ochii de la masa aia. Cât mă jucam cu căciulița mea și simulam neîndemânarea, cu multă pricepere, aș zice, am strecurat solnița în mânecă. Înțelegeți?

Agitația îi fusese total înlocuită de plăcerea de a-și arăta priceperea.

– E cel mai vechi truc din lume, de fapt, dar tot e nevoie de multă meserie, de abilitate. Și puțin mai târziu, bineînțeles, am pus-o la loc pe masă sub aparența că i-am înmânat-o cuiva care m-a rugat. Îți ia ani de exerciții să o faci natural, însă prefer metoda asta celeilalte, care presupune să-i dai drumul pe podea pur și simplu. Mi se pare de amatori. Nu poți s-o ridici și oamenii de serviciu n-o observă. Am avut o dată o mierlă moartă sub scaunul meu timp de o lună. N-a fost vorba de nicio scamatorie, desigur. A omorât-o pisica.

Reg radia.

Richard considera că și-a îndeplinit rolul, dar n-avea nicio idee unde ar fi trebuit să ajungă cu asta. S-a uitat la Dirk, care nu l-a ajutat deloc, așa că a continuat orbește.

– Da, a spus, da, înțeleg că poate fi făcută din mână, ce nu înțeleg e cum de-a ajuns în oală.

Reg s-a uitat la el uimit, ca și cum ar fi vorbit toți aiurea. S-a uitat la Dirk, care s-a oprit din mers și l-a privit cu ochii strălucind de nerăbdare.

– Păi, aia-i... simplu, a spus Reg, n-a fost nevoie de nicio scamatorie. M-am dus după pălărie, mai ții minte?

– Da, a spus Richard, cu îndoială.

– Cât am fost plecat din încăpere, m-am dus să-l găsesc pe cel care făcuse oala. Mi-a luat ceva timp, bineînțeles. Cam trei săptămâni de muncă detectivistică și încă vreo două zile ca să-l trezesc din beție și pe urmă l-am convins să pună și solnița la copt odată cu oala, deși n-a fost așa de ușor să-l conving. Pe urmă am oprit undeva să iau niște, ăăă, pudră ca să-mi deghizez bronzul și desigur a trebuit să aranjez momentul întoarcerii cu grijă, ca să pară totul natural. M-am ciocnit de mine însumi în anticameră, ceea ce mi se pare întotdeauna jenant. Nu știu niciodată unde să mă uit, dar ăăă... asta e.

A zâmbit, sumbru și stingherit.

Richard a încercat să dea din cap, dar a renunțat.

– Ce zici tu acolo? l-a întrebat.

Reg s-a uitat la el surprins.

– Mi s-a părut c-ai spus că-mi știi secretul.

– Eu îl știu, a spus Dirk triumfător. El încă nu, deși mi-a furnizat toate informațiile necesare să-l descopăr. Lasă-mă, a adăugat, să umplu câteva goluri. Ca să deghizezi faptul c-ai fost plecat de săptămâni, pentru cei de la masă, tu fiind plecat numai de câteva secunde, ai scris pe o hârtie ultimul lucru pe care-l spuseseseși, ca să continui conversația cât mai natural posibil. Un detaliu important, memoria ta nemaifiind cum era. Da?

– Cum era, a spus Reg, dând încet din capul lui alb. Abia dacă-mi amintesc cum era. Dar da, ești foarte isteț dacă ai prins așa un amănunt.

– Și mai e și chestiunea întrebării lui George al III-lea. Întrebare adresată ție.

Asta părea să-l fi surprins pe Reg.

– Te-a întrebat, a continuat Dirk, consultând un carnețel scos din buzunar, dacă e vreun motiv anume pentru care lucrurile se întâmplă unele după altele și dacă există vreo metodă de a le opri. Nu te-a întrebat – și te-a întrebat pe tine *primul* – dacă e posibil să te întorci în timp sau așa ceva?

Reg s-a uitat cu atenție la Dirk.

– Aveam dreptate în privința ta, i-a spus, tinere, ai o minte remarcabilă.

S-a dus încet spre fereastră. Privea cum înaintează siluetele din curte, cum se îmbrățișează în burniță sau arată cu degetul spre diferite obiective.

– Da, a spus Reg cu o voce supusă, exact asta a spus.

– Bun! a zis Dirk și și-a închis carnețelul, zâmbind cu buzele lipite, dar trădându-se că trăia pentru astfel de apreciere. Așa se explică de ce erau răspunsurile „da, nu și poate“, în ordinea asta. Acum. Unde-i?

– Unde-i ce?

– Mașina timpului.

– Stai în ea, i-a spus Reg.

Un grup de gălăgioși a urcat în tren la Bishop's Stortford. Unii purtau costume cu garoafe la piept un pic scuturate de festivitățile zilei. Femeile purtau haine de ocazie și pălării și pălăvrăgeau excitate despre cât de drăguță era Julia în taftaua ei, cum Ralph arăta în continuare ca un țăranoi îngâmfat, în ciuda hainelor de calitate pe care le purta și cum toată povestea o să dureze maximum două săptămâni.

Unul dintre bărbați a scos capul pe geam și a strigat la un angajat al căilor ferate ca să verifice dacă era în trenul bun, cel care oprește la Cambridge. Omul i-a confirmat că bineînțeles că ăla-i naibii trenul. Tânărul a spus că nu vor să afle că merg în direcția greșită, nu? și a scos un sunet asemănător lătratului unui pește, ca să indice că tocmai zisese o replică neprețuit de comică și apoi și-a tras capul înapoi, lovindu-l de marginea de sus.

Conținutul de alcool din atmosfera vagonului a crescut considerabil.

În aer era un sentiment general că cel mai bun mod de a se pune toți în dispoziția potrivită a petrecerii de după nuntă e să meargă la bar și să se asigure că orice membru al grupului care nu e încă beat de tot o să-și ducă până la capăt misiunea. Aclamații grosolane au însoțit această mișcare, trenul s-a pornit brusc și mare parte dintre cei ce stăteau în picioare au căzut.

Trei tineri s-au prăbușit pe trei scaune libere din jurul unei mese, al patrulea fiind deja ocupat de un bărbat obez, cu părul dat cu gel și un costum de modă veche. Avea o față lugubră și ochii lui mari, umezi, de vițel, priveau la ceva necunoscut în depărtare.

Foarte încet, ochii s-au mutat de la infinit spre mediul înconjurător, adică spre comesenii săi intruzivi. A simțit o nevoie, cum i se mai întâmplase și altădată.

Cei trei discutau cu aprindere dacă să meargă toți la bar, dacă să meargă numai unii la bar și să aducă băuturi pentru ceilalți, dacă cei care s-ar duce la bar ar fi așa de prinși de toate băuturile de acolo, că ar uita să aducă și pentru ceilalți și aceia le-ar aștepta nerăbdători întoarcerea și chiar dacă și-ar aminti să revină imediat cu băuturile, oare ar fi capabili să le ducă și să nu le verse prin tot vagonul și să-i deranjeze pe alți călători?

Părea că s-a ajuns la un fel de consens, dar aproape instant au uitat toți care e. Doi dintre ei s-au ridicat, apoi s-au pus la loc și s-a ridicat al treilea. Și s-a așezat și el. Cei doi s-au ridicat din

nou și și-au exprimat ideea că le-ar fi mai ușor dacă ar cumpăra tot barul.

Al treilea se pregătea să se ridice iar și să-i urmeze, când, încet, dar cu un scop clar, bărbatul cu ochi de vițel, care stătea vizavi de el, s-a întins și l-a prins de antebraț.

Tânărul în costum l-a fixat cu privirea, cât îi permitea creierul înfierbântat să fixeze ceva, și, stârnit, a zis:

– Ce vrei?

Michael Wenton-Weakes s-a uitat în ochii lui cu o intensitate teribilă și i-a spus, cu o voce joasă:

– Eram pe o navă...

– Ce?

– O navă...

– Ce navă? Ce zici tu acolo? Dă-mi drumul! Lasă-mă-n pace!

– Am străbătut distanțe uriașe, a continuat Michael cu vocea aproape șoptită, dar convingătoare. Am venit să construim un paradis. Un paradis. Aici.

Și-a plimbat privirea scurt prin vagon și apoi s-a uitat puțin afară, prin geamurile picurate la beznă în creștere a unei seri cu burniță din estul Angliei. Se uita cu o scârbă evidentă. Și-a întetit strânsoarea pe antebrațul celuilalt.

– Uite ce-i, mă duc să iau ceva de băut, a spus nuntașul fără prea multă convingere, fiind clar că nu se duce.

– I-am lăsat în urmă pe cei ce se distrugau prin război, a murmurat Michael. Lumea noastră urma să fie una a păcii, a muzicii, a artei, a iluminării. Nimic din ce era meschin, din ce era mundan, din ce era demn de dispreț n-ar fi trebuit să-și găsească loc în lumea noastră...

Chefliul s-a uitat la Michael nedumerit. Nu arăta ca un hippiot bătrân. Dar, firește, nu știa niciodată. Fratele lui mai mare locuise doi ani într-o comunitate druidică, mâncase gogoși cu LSD și crezuse că e un copac, apoi a ajuns director la o bancă comercială. Diferența era, bineînțeles, că rar mai credea că e un copac și învățase de mult să evite un anume soi de vin care-l ducea în trecut și-i stârnea acea credință.

Michael a continuat cu vocea lui joasă, dar distingându-se clar în zgomotul din vagon.

– Erau cei care spuneau că o să eșuăm, care profeteau că și noi cărăm sămânța războiului, dar hotărâserăm și era scopul nostru ca numai arta și frumusețea să înflorească, cea mai înaltă artă, cea mai înaltă frumusețe – muzica. I-am luat cu noi numai pe cei ce credeau și-și doreau ca totul să se adeverească.

– Despre ce tot vorbești? l-a întrebat nuntașul, dar cu bunăvoință, căzut fiind sub vraja lui Michael. Când a fost asta? Unde a fost asta?

Michael a inspirat adânc.

– Înainte să te naști, i-a răspuns în cele din urmă. Stai liniștit și o să-ți spun.

Aurmat o tăcere lungă, șocată, în timpul căreia afară se întunecase și mai mult și bezna prinsese camera în strânsoarea ei. Bezna de afară și lumina dinăuntru se combinau și îl acopereau pe Reg cu umbre.

Dirk era tăcut, o raritate în viața lui plină de locvacitate exuberantă și prolifică. Ochii îi străluceau de mirare, ca ai unui copil. Se uita ca și cum le-ar fi văzut prima oară la mobilele vechi și anoste, la pereții îmbrăcați în lemn, la covoarele ponosite. Îi tremurau mâinile.

Richard s-a încruntat o clipă, ca și cum ar fi încercat să calculeze în minte rădăcina pătrată a unui număr complicat și apoi s-a uitat direct la Reg.

– Cine ești tu? l-a întrebat.

– N-am absolut nicio idee, i-a răspuns Reg vesel, mare parte din memoria mea e complet dusă. Sunt foarte bătrân, să știi. Șocant de bătrân. Da, cred că dacă ți-aș spune cât de bătrân sunt, ar fi corect să zic că ai fi șocat. Sunt șanse ca și eu să fiu, pentru că nu mai țin minte. Am văzut multe, să știi. Le-am uitat cam pe toate, slavă Domnului. Problema e, când începi să ajungi la vârsta mea, care, cum cred că am menționat mai devreme, e șocantă – am mai spus asta?

– Da, ai spus-o.

– Bun! Am uitat dacă am făcut-o sau nu. Chestia e că memoria nu crește și multe din ea cad pe dinafară pur și simplu. Așa că diferența majoră dintre unul de vârsta mea și unul de vârsta ta constă nu în cât de multe știu, ci cât de multe am uitat. Și după o vreme uiți și ce anume ai uitat și apoi uiți și că era ceva de ținut minte. Pe urmă tinzi să uiți, ăăă, ce vorbești în timp ce vorbești.

S-a uitat neajutorat la ceainic.

– Lucrurile pe care ți le amintești... l-a ajutat Richard cu blândețe.

– Mirosuri și cercei.

– Poftim?

– Astea sunt câteva dintre lucrurile care mi-au rămas în memorie, nu știu de ce, a spus Reg și a dat din cap, perplex, după care s-a așezat brusc. Cerceii pe care-i purta regina Victoria la Jubileul de Argint. Niște obiecte chiar șocante. În tablourile epocii i-au prezentat mai puțin șocanți, bineînțeles. Mirosul

străzilor înainte să fie mașini. Greu de zis dacă atunci sau acum era mai oribil. De aia mi-a și rămas Cleopatra atât de vie în memorie. O combinație devastatoare de cercei și mirosuri. Cred că o să fie ultimul lucru care o să-mi rămână după ce dispar toate celelalte. O să stau singur într-o cameră întunecată, *sans* dinți, *sans* ochi, *sans* toate în afară de un cap bătrân, mic și cenușiu și în acel cap mic și cenușiu o viziune stranie a unor obiecte hidoase, albastre și aurii, bălăngănindu-se și lucind în lumină și mirosul de sudoare, mâncare pentru pisici și moarte. Mă-ntreb dacă o să mai înțeleg ceva din asta...

Dirk începuse, abia respirând, să se miște încet prin cameră și să atingă ușor cu vârfurile degetelor pereții, canapeaua, masa.

– De cât timp, a întrebat, a fost aici...

– Aici? a spus Reg. De vreo două sute de ani. De când m-am retras.

– De când te-ai retras din ce?

– Întreabă-mă să te întreb. Dar cred că era ceva interesant, tu ce crezi?

– Vrei să spui că stai în camerele astea de... două sute de ani? a murmurat Richard. Ai zice că ar fi trebuit să observe cineva sau să i se pară ciudat.

– O, ăsta e unul dintre deliciile facultăților mai vechi de la Cambridge, a spus Reg, toți sunt foarte discreți. Dacă am vorbi despre ce-i ciudat la fiecare, discuția ar ține până la Crăciun. Svlad, ăăă, Dirk, dragul meu, te rog să nu atingi chestia aia!

Mâna lui Dirk tocmai se întinsese spre abacul însingurat pe singura zonă curată de pe masa mare.

– Ce e? a întrebat Dirk tăios.

– E exact ce pare, un abac vechi din lemn. Ți arăt imediat, dar mai întâi țin să te felicit pentru perspicacitate. Pot să te întreb cum ai ajuns la soluție?

– Recunosc, a răspuns Dirk cu o modestie neobișnuită pentru el, că n-am ajuns. În cele din urmă am întrebat un copil. I-am spus povestea cu scamatoria și l-am întrebat cum crede el că a fost făcută și mi-a zis, citez: „Bă, i-așa clar, nu vezi? Avea dracului o mașin-a timpului.“ I-am mulțumit micuțului și i-am dat un șiling. Mi-a tras un șut tare în gambă și și-a văzut de ale lui. Dar el a fost cel cu soluția. Singura mea contribuție e c-am văzut că *trebuie* să aibă dreptate. Ba m-a și scutit să-mi trag singur un șut.

– Dar ai avut perspicacitatea să întrebi un copil, i-a spus Reg. Te felicit măcar pentru asta.

Dirk încă se uita suspicios la abac.

– Cum... funcționează? a spus, încercând să pară că întreabă doar așa, de dragul conversației.

– Păi, e foarte simplu. Merge cum vrei tu. Computerul care îl conduce e foarte avansat. De fapt, e mai puternic decât toate computerele de pe planeta asta la un loc, inclusiv, și aici e șmecheria, mai puternic decât el însuși. Ca să fiu sincer, partea asta n-am înțeles-o. Dar peste 95% din puterea aia e folosită doar ca să înțeleagă ce vrei tu ca el să facă. Numai pun abacul acolo și înțelege cum vreau să-l folosesc. Cred că am învățat să folosesc un abac când eram... copil, presupun. Richard, de exemplu, probabil ar vrea să apeleze la computerul lui personal. Dacă îl pui acolo, unde-i abacul, computerul mașinii o să preia controlul și o să-ți ofere multe aplicații de călătorit în timp foarte prietenoase cu utilizatorul, cu meniuri și accesorii, dacă așa ai chef. Apeși pe 1066 pe ecran și începe după ușa Bătălia de la Hastings, ăăă, adică dacă ești interesat de așa ceva.

Tonul vocii lui Reg sugera că interesele lui se aflau în alte zone.

– E, ăăă, chiar distractiv, într-un fel. Sigur e mai plăcut decât televizorul și mult mai ușor de folosit decât videorecorderul. Dacă pierd un program, doar mă întorc în timp și-l văd. Nu mă descurc cu toate butoanele alea.

Dirk a reacționat cu oroare la această revelație.

– Ai o mașină a timpului și o folosești... ca să te uiți la televizor?

– N-aș folosi-o deloc dacă m-aș descurca cu videorecorderul. Călătoria în timp e o chestiune delicată, să știi. Plină de capcane respingătoare și pericole, dacă schimbi ce nu trebuie în trecut, poți să dereglezi cu totul istoria. Plus, bineînțeles, că-ți dereglează telefonul. Îmi pare rău, i-a spus lui Richard cu umilință, că n-ai putut să-ți suni tânăra domnișoară azi-noapte. Se pare că e ceva fundamental inexplicabil la sistemul de telefonie britanic, ceea ce mașinii mele nu-i place. N-am niciodată probleme cu instalațiile, cu electricitatea sau chiar cu gazul. Interfețele sunt controlate la nivel cuantic, ceea ce nu înțeleg întru totul, însă n-a fost niciodată vreo problemă. Dar cu telefonul e o problemă. De câte ori folosesc mașina timpului, adică foarte rar, în parte din cauza problemei cu telefonul, o ia razna și trebuie să chem vreun tăntălău de la compania de telefonie să-l repare și începe să-mi pună multe întrebări stupide, fără nicio speranță că ar putea să înțeleagă răspunsurile. Oricum, ideea e că am o regulă foarte strictă să nu schimb nimic în trecut, a oftat Reg, oricât de mare ar fi tentația.

– Ce tentație? a întrebat Dirk, prompt.

– Ei, e doar un fleac, ăăă, de care sunt interesat, i-a răspuns Reg. E ceva perfect inofensiv, pentru că mă țin cu strictețe de regulă. Dar mă întristează.

– Dar ți-ai încălcat regula! a insistat Dirk. Noaptea trecută! Ai schimbat ceva în trecut...

– Păi, da, a spus Reg, simțindu-se inconfortabil, dar a fost altceva. Cu totul altceva. Dacă ai fi văzut expresia de pe fața bieteii copile. Atâta tristețe. Ea crezuse că lumea ar trebui să fie un loc al minunilor și toți profesorii ăia bătrâni și respingători își vărsau pe ea ranchiuna lor scârboasă doar fiindcă pentru ei lumea nu mai e minunată. Vreau să zic, a adăugat, adresându-i-se lui Richard, îl mai ții minte pe Cawley. Ce țăp bătrân și fără viață! Cineva ar fi bine să bage niște umanitate în el, chiar și dacă ar trebui s-o împingă cu un băț. Nu, a fost perfect justificabil. Altfel, mi-am făcut o regulă foarte strictă...

Richard s-a uitat la el cu o privire care spunea că tocmai începea să-și dea seama de un lucru.

– Reg, i-a spus, politicos. Pot să-ți dau un mic sfat?

– Bineînțeles că poți, dragul meu, m-aș bucura nespus să o faci.

– Dacă prietenul nostru de aici din cameră se oferă să te scoată la o plimbare pe lângă râul Cam, *nu te duce*.

– Ce vrei să spui?

– Vrea să spună, a început Dirk să explice conștiincios, că i se pare ceva disproporționat între ce ai făcut și motivele tale conștiente pentru care ai făcut-o.

– A, bine, dar ce fel întortocheat de a mi-o spune!

– E un tip foarte întortocheat. Dar, vezi tu, uneori poți avea motive pentru lucrurile pe care le faci și să nu fii conștient de ele. Ca în sugestia posthipnotică – sau în posesie³.

Reg s-a albit la față.

– Posesie?!

– Profesore... Reg... cred că ai vrut să mă vezi dintr-un motiv anume. Care e ăla?

– Cambridge! Aici e... Cambridge! s-a auzit cârâitul cadențat al crainicului.

Pe peron s-au împrăștiat grupuri de petrecăreți gălăgioși care lătrau și găgâiau unii la alții.

– Unde-i Rodney? a întrebat unul dintre ei, tocmai coborât cu greu din vagonul-restaurant.

El și însoțitorul lui au început să-l caute cu privirea, clătinându-se, de-a lungul peronului. Silueta masivă a lui Michael Wenton-Weakes a trecut în tăcere pe lângă ei și s-a îndreptat spre ieșire.

Au pornit, împleticiți, de-a lungul trenului, privind prin ferestrele murdare. Și-au văzut deodată tovarășul în compartimentul aproape gol, stând ca în transă, nemișcat. I-au bătut în geam și l-au strigat. N-a reacționat imediat, dar apoi s-a trezit confuz, parcă neștiind unde se află.

– E mângă! au strigat, fericiți, cei doi, s-au cărat unul pe altul înapoi în tren, apoi l-au cărat pe Rodney afară.

Stătea amețit pe platformă și dădea din cap. Când a ridicat privirea, l-a văzut în depărtare pe Michael Wenton-Weakes încercând să-și bage trupul mătăhălos și o geantă uriașă într-un taxi. Rodney a rămas iar ca hipnotizat.

– Estraordinar mai e și omu' ăla! Mi-a zis o poveste lungă despre nu știu ce naufragiu.

– Muhaha! a zis unul dintre cei doi tovarăși. Ți-a luat vreun ban?

– Ce?! a întrebat Rodney, uimit. Nu. Nu, adică nu cred. Doar că nu era un naufragiu, era un accident, o explozie? Credea că a fost cumva din vina lui. Sau a fost un accident și el a cauzat o explozie încercând să salveze situația și i-a omorât pe toți. Și că pe urmă a fost mult noroi plin de putreziciune, ani la rând și pe urmă niște chestii slinoase cu picioare. Suna cam bizar.

– Dacă vrei un nebun, apelează la Rodney! Dacă nici Rodney nu-ți găsește un nebun...!

– Cred că era nebun. A-nceput să vorbească deodată aiurea despre nu știu ce pasăre. A zis că partea despre pasăre e absurdă. Ar fi vrut să scape de partea aia. Și pe urmă a zis că o să le repare. A zis că o să le repare pe toate. Nu știu de ce, dar nu mi-a plăcut când a zis-o.

– Trebuia să vii cu noi la bar. Am râs de ne-am...

– Nu mi-a plăcut nici cum și-a luat la revedere. Nu mi-a plăcut deloc.

— **M**ai ții minte? a spus Reg, când ai venit aici azi după-amiază, ți-am spus că vremurile recente au fost plictisitoare, dar din... motive interesante?

— Mi-amintesc în amănunt, a spus Dirk. S-a întâmplat acum zece minute. Stăteai exact acolo. Într-adevăr, purtai aceleași haine cu care ești în prezent învășmântat și...

— Gura, Dirk! i-a spus Richard. Lasă-l pe bietul om să vorbească.

Dirk a făcut o reverență scurtă, apologetică.

— Chiar așa, a spus Reg. Adevărul e că de multe săptămâni, chiar luni bune, n-am folosit deloc mașina timpului, aveam impresia stranie că cineva sau ceva încerca să mă facă s-o folosesc. Mi-a venit ca un impuls slab și pe urmă în valuri tot mai puternice. Era extrem de deranjant. A trebuit să duc o luptă grea, fiindcă mă îndemna să fac un lucru pe care oricum eram înclinat să-l fac. Nu cred că mi-aș fi dat seama că ceva din afara mea creează această presiune și nu doar dorințele mele care încearcă să se impună, dacă n-ar fi fost faptul că aveam mare grijă să înfrânez. Imediat ce mi-am dat seama că altceva încearcă să mă invadeze, lucrurile s-au înrăutățit și a început să zboare mobila pe aici. Mi-a cam stricat birouașul meu în stil georgian. Uite ce urme i-a lăsat pe...

— De asta te temei noaptea trecută când erai sus? l-a întrebat Richard.

— O, da, i-a răspuns Reg cu o voce șoptită, mi-era foarte teamă. Dar era doar calul ăla drăguț, deci nicio problemă. Presupun că s-a rătăcit înăuntru când am ieșit să-mi iau pudră să-mi acopăr bronzul.

— Așa? a spus Dirk. Și unde te-ai dus după pudră? Nu-mi vin în cap prea mulți farmaciști pe care i-ar vizita un cal.

— A, e o planetă în ceea ce se cheamă aici Pleiade, unde praful e exact de culoarea...

— Te-ai dus pe altă planetă? Să iei pudră de față? a întrebat Dirk abia reușind să articuleze.

— Păi, nu-i departe, i-a răspuns Reg vesel. Vezi tu, distanța dintre două puncte în tot continuumul spațiu-timp e aproape infinit mai mică decât distanța aparentă dintre orbitele adiacente ale unui electron. E mult mai aproape decât farmacistul și nici nu

stai la coadă. Niciodată n-am bani potriviți, tu ai? Prefer să fac un salt cuantic. Doar că bineînțeles pe urmă ai toate problemele alea cu telefonul. Nimic nu-i ușor vreodată, nu?

Pentru o clipă, a părut supărat.

– Cred că ai dreptate să gândești ceea ce mi se pare că gândești, a adăugat cu o voce firavă.

– Adică?

– Că am trecut printr-un proces elaborat ca să obțin un rezultat mic. Să înveselești o fetiță, oricât de șarmantă, încântătoare și tristă ar fi fost ea, nu pare să fie o explicație suficientă pentru... acum trebuie să recunosc că a fost o operațiune majoră în ingineria timpului. Nu-i nicio îndoială că ar fi fost mai simplu dacă îi laudam rochița. Poate că... fantoma – vorbim de o fantomă, nu?

– Cred că da, da, i-a spus Dirk lent.

– O fantomă? a spus Richard. Hai, măi...

– Taci! l-a oprit repede Dirk. Te rog, continuă, i-a spus lui Reg.

– E posibil ca... fantoma să mă fi luat pe nepregătite. Mă luptam atât de înverșunat să nu fac ceva, că m-a împins ușor spre altceva...

– Și acum?

– A, a plecat de tot. Fantoma m-a părăsit azi-noapte.

– Și unde oare s-a dus? a spus Dirk, privindu-l pe Richard.

– Nu, te rog, a zis Richard. Nu asta. Încă nu m-am obișnuit cu ideea că vorbim despre mașini ale timpului și acum deodată discutăm despre fantome?

– Și-atunci ce te-a făcut să te urci pe zid? a șuierat Dirk.

– Păi, tu ai sugerat că aș fi fost sub influență posthipnotică...

– Ba nu! Doar ți-am demonstrat puterea sugestiei posthipnotice. Dar cred că posesia și hipnoza funcționează în moduri foarte, foarte similare. Poți fi determinat să faci tot felul de lucruri absurde și să inventezi cele mai transparente raționalizări ca să ți le explici. Dar nu poți fi determinat să faci ceva care vine împotriva fibrei fundamentale a caracterului tău. Căci i te vei opune. Îi vei rezista!

Richard și-a amintit ușurarea resimțită la schimbarea casetei din mesageria lui Susan. Fusesse sfârșitul unei lupte pe care o câștigase deodată. Cu senzația că acum ducea o luptă pierdută, a oftat și le-a relatat celor doi întâmplarea.

– Exact! a exclamat Dirk. N-ai face-o! Acum parcă ajungem undeva! Hipnoza funcționează cel mai bine când subiectul are o simpatie fundamentală pentru ce i se cere să facă. Dacă-ți găsești subiecții potriviți, hipnoza poate să te prindă foarte în adâncime. Și la fel cred și despre posesie. Deci, ce avem aici? Avem o fantomă care vrea să facă un lucru și caută persoana potrivită să o posedă ca să-și pună dorința în realitate. Profesore...

– Reg, l-a corectat acesta.

– Reg, pot să te întreb ceva ce e posibil să fie prea intim? O să înțeleg perfect dacă n-o să vrei să răspunzi, dar o să te tot pisez până răspunzi. Astea-s metodele mele, atâta tot. Ai spus că ai descoperit o tentație teribilă. Ceva ce voiai să faci, doar că te țineai în frâu, iar fantoma te îndemna s-o faci? Te rog. Poate îți e greu să mărturisești, dar cred că ne-ar fi de mare ajutor dacă ne-ai spune.

– N-o să vă spun.

– Trebuie să înțelegi cât de important...

– Mai bine vă arăt, a spus Reg.

La porțile Colegiului St Cedd era o siluetă masivă cu o geantă mare, neagră, de nylon. Silueta era a lui Michael Wenton-Weakes, vocea care l-a întrebat pe portar dacă profesorul Chronotis e în camera lui era a lui Michael Wenton-Weakes, urechile care l-au auzit pe portar spunând că să moară dacă știe, că telefonul e iar mort, erau urechile lui Michael Wenton-Weakes, dar spiritul care se uita prin ochii lui nu-i mai aparținea.

Se abandonase complet. Încetase orice îndoială, orice confuzie. O minte nouă îl luase în posesie.

Spiritul care nu era al lui Michael Wenton-Weakes a privit încă o dată colegiul din fața lui, se obișnuise cu el în ultimele săptămâni frustrante, extrem de enervante.

Săptămâni! Doar câteva microsecunde, câteva clipiri din pleoape.

Deși spiritul, fantoma, care își găsisese sălaș în Michael Wenton-Weakes cunoscuse perioade lungi de aproape uitare și inconștiență, uneori secole la rând, timpul hălăduit pe pământ îl percepea în așa fel încât parcă trecuseră numai câteva minute de când veniseră creaturile ce ridicaseră aceste ziduri. Mare parte din eternitatea lui personală, nu chiar o eternitate de fapt, dar câteva miliarde de ani pot să-ți dea o astfel de impresie, o petrecuse rătăcind prin noroaie interminabile, înaintând prin mări fără sfârșit, privind oripilat când creaturile soioase cu picioare începuseră deodată să se târască afară din mările putrede și iată-le acum mișunând pe acolo ca și cum ar fi aparținut locului și plângându-se de telefoane.

Adânc, într-o parte întunecată și tăcută a sa, știa că acum e nebun, că îl înnebunise aproape imediat după accident conștiința a tot ce făcuse și a existenței sale și amintirea prietenilor săi care muriseră și-l bântuiseră o vreme, așa cum și el bântuia acum Pământul.

Știa că ce e hotărât acum să facă i-ar fi revoltat sinele, din care ținea minte acum numai o fracțiune infimă, dar numai așa putea să pună capăt coșmarului veșnic, unde fiecare al doilea miliard de ani era mai rău decât precedentul.

Și-a ridicat geanta și a început să meargă.

În miezul pădurii pluviale se întâmpla ce se întâmplă de obicei în pădurile umede, adică ploua, de unde și numele.

Era o ploaie blândă, persistentă, nu răpăiala ce avea să vină mai târziu în an, în sezonul fierbinte. Forma o ceață fină pe care o spărgea ocazional lumina soarelui, se înmuia și se ducea mai departe spre creanga udă a unui copac de calvaria, se stabilea pe creangă și lucea. Uneori făcea asta lângă un fluture sau lângă o șopârlită strălucitoare, nemișcată, iar efectul era aproape de nesuportat.

Sus, în vârfurile copacilor, un gând extraordinar și neașteptat îi trecea câte unei păsări și se pornea într-un zbor sălbatic printre crengi și se așeza în cele din urmă într-un copac diferit și mult mai bun, unde putea să stea și să evalueze lucrurile cu mai mult calm, până când același gând venea iar și o lovea sau era ora mesei.

Aerul era plin de arome, parfumul ușor al florilor și mirosul greu al covorului de frunze putrede.

Rădăcini se împleteau printre frunzele moarte, pe ele creșteau mușchi pe care se târau insectele.

Într-un spațiu în pădure, pe o fâșie goală de pământ umed, într-un cerc de copaci înalți ca macaralele, a apărut neanunțată de nimic și fără niciun zgomot o ușă albă. După câteva secunde, s-a deschis puțin, scârțâind. Un bărbat înalt și slab s-a uitat afară, s-a uitat în jur, a clipit surprins și a închis ușa la loc cu grijă.

Câteva secunde mai târziu, ușa s-a deschis iar și Reg a scos capul.

– E real, pe cuvânt! Ieșiți să vedeți singuri.

A făcut câțiva pași, s-a întors și le-a făcut semne și celor doi să-l urmeze.

Dirk a pășit curajos, a părut derutat pe durata a două clipiri din ochi și apoi a anunțat că a văzut exact cum funcționează, că are clar de-a face cu numerele imaginare ce măsoară distanțele cuantice minime și definesc contururile fractalice ale universului desfășurat și era uimit că nu se gândise mai devreme la asta.

– Ca ușița pentru pisici, i-a spus Richard din spate, din pragul ușii.

– Da, chiar așa! a spus Dirk, și-a dat jos ochelarii și a început să-i ștergă, sprijinit de un copac. Ți-ai dat seama desigur că

mințeam. Un reflex perfect natural în aceste circumstanțe, după cum cred că ești și tu de acord. Perfect natural.

Și-a îngustat ochii un moment și și-a pus ochelarii. S-au aburit aproape instantaneu.

– Extraordinar! a recunoscut.

Richard era mai ezitant și încă stătea, nesigur, cu un picior în camera lui Reg și celălalt în pădurea umedă. Dar s-a angajat total și a pășit înainte.

Plămânii i s-au umplut imediat cu aburi și mintea cu minunile locului. S-a întors și s-a uitat la ușa prin care venise. Era un cadru de ușă perfect normal, cu o ușă albă perfect normală, deschisă și clătinându-se ușor, dar care stătea nelegat de nimic în mijlocul pădurii și prin el se vedea clar camera de unde ieșise.

S-a dus prin spatele ușii, pășind cu grijă pe solul noroios, nu atât de teamă că ar putea aluneca, dar de teamă că ar putea să nu fie acolo. Și din spate arăta ca un cadru de ușă perfect obișnuit, cum nu găsești niciodată într-o pădure pluvială perfect obișnuită. A intrat pe ușă din spate și, când a întors capul, a văzut din nou, ca și cum tocmai ieșise din ea, camera profesorului Urban Chronotis de la St Cedd's, Cambridge, ce ar fi trebuit să se afle la mii de kilometri distanță. Mii? Unde erau?

S-a uitat printre copaci cât mai departe și i s-a părut că vede o lumină pâlpâitoare.

– Aia e marea? a întrebat.

– De aici o poți vedea mai bine, a strigat Reg, care tocmai urcase puțin pe o pantă alunecoasă și se odihnea, gâfâind, sprijinit de un copac. A arătat cu degetul.

Ceilalți doi l-au urmat, făcându-și zgomotos loc printre crengi și cauzând o mulțime de croncăneli și plângeri de la păsările nevăzute, de undeva de foarte sus.

– Pacificul? a întrebat Dirk.

– Oceanul Indian, i-a spus Reg.

Dirk și-a șters iar ochelarii și s-a uitat mai bine.

– A, da, desigur, a spus.

– Nu Madagascar? a întrebat Richard. Am fost acolo...

– Ai fost? a spus Reg. Unul dintre cele mai frumoase și mai copleșitoare locuri de pe Pământ și plin de cele mai respingătoare... tentații pentru mine. Nu.

Vocea i-a tremurat un pic și și-a curățat gâtul.

– Nu, a continuat, Madagascar e... stai să văd, unde suntem?... unde-i soarele? Da. Încolo. Spre vest. Madagascar e cam la 800 de kilometri la vest. Și până acolo e Insula Reunion.

– Ă, cum se cheamă locul ăla? a întrebat Dirk deodată, ciocănind în trunchiul unui copac și sperînd o șopârlă. Locul ăla de unde vine timbrul, ăăă... Mauritius.

– Timbru? a întrebat Reg.

– Da, sigur îl știi, un timbru foarte faimos. Nu-mi amintesc nimic despre el, dar vine de aici. Mauritius. Celebru pentru timbrul său remarcabil, maroniu și mânjit și poți să cumperi palatul Blenheim cu el. Sau mă gândesc la Guyana Britanică?

– Numai tu știi la ce te gândești, i-a spus Richard.

– E Mauritius?

– Da, a spus Reg, e Mauritius.

– Dar nu colecționezi timbre.

– Nu.

– Ce naiba-i aia? a întrebat Richard deodată, însă Dirk și-a văzut mai departe de discuția cu Reg.

– Păcat! Ai putea să faci rost de niște exemplare la prima mână, nu?

Reg a dat din umeri.

– Nu mă prea interesează.

Richard a alunecat pe pantă în spatele lor.

– Așadar, care-i marea atracție aici? a spus Dirk. Mărturisesc că nu-i ce mă așteptam. Foarte drăguț, într-un fel, toată natura asta, dar eu sunt un băiat crescut la oraș.

Și-a șters iar ochelarii și i-a pus la loc pe nas.

S-a întors și a auzit un chicotit dinspre Reg. Chiar în fața ușii, în camera lui Reg, avea loc o confruntare extraordinară.

O pasăre mare și furioasă se uita la Richard și Richard se uita la o pasăre mare și furioasă. Richard se uita la pasăre ca și cum ar fi văzut cel mai captivant lucru posibil, pasărea se uita la Richard ca și cum l-ar fi provocat să îndrăznească a găsi ceva comic la ciocul ei.

Când și-a dat seama că Richard nu are de gând să râdă, pasărea l-a privit cu un fel de toleranță iritată și se întreba dacă el chiar o să stea pur și simplu acolo sau o să facă și ceva util, cum ar fi s-o hrănească. S-a mișcat cu doi pași înapoi, dând din aripi și cu doi pași într-o parte și la urmă a făcut un pas înainte pe piciorul ei galben, uriaș, legănându-se. S-a uitat la el iar, nerăbdătoare, și a emis un chirăit nerăbdător.

Pasărea s-a întins apoi și și-a scărpinat de pământ ciocul imens, roșu, absurd, ca și cum i-ar fi sugerat lui Richard că acolo e o zonă cu multe lucruri de mâncat pe care să i le dea ei.

– Mănâncă nuci din arborele de calvaria, i-a strigat Reg lui Richard.

Enervată, marea pasăre l-a fixat pe Reg cu privirea, de parcă ar fi fost clar pentru orice prost ce mănâncă ea. S-a uitat înapoi la Richard și și-a coborât capul într-o parte, ca și cum ar fi fost izbită deodată de gândul că are un idiot în față și că poate ar fi bine să-și reconsidere strategia.

– Vezi că sunt vreo două căzute pe pământ în spatele tău, i-a strigat Reg cu blândețe.

Aflat în transa uimirii, Richard s-a întors stângace și a văzut vreo două mari, căzute pe pământ. S-a aplecat, a cules una și s-a uitat la Reg, care a dat din cap aprobator.

Richard i-a întins-o timid păsării, care s-a aplecat înainte și i-a cules-o iute dintre degete. Pe urmă, pentru că mâna lui Richard încă stătea întinsă, pasărea i-a izbit-o într-o parte cu ciocul.

Odată ce Richard s-a retras la o distanță respectabilă, pasărea și-a întins gâtul în sus, a închis ochii mari și galbeni și a început să facă un fel de gargară deloc grațioasă cu nuca, îndesând-o în jos pe gât.

Acum părea măcar parțial satisfăcută. De unde înainte fusese o pasăre dodo furioasă, acum era o pasăre dodo furioasă și hrănită, ceea ce probabil era maximumul la care putea spera în această viață.

S-a răsucit încet pe loc, legănându-se, și s-a întors în pădure, parcă provocându-l pe Richard să îndrăznească a găsi ceva comic la micul buchet de pene cârlionțate care îi împodobeau târâța.

– Am venit numai să mă uit, a spus Reg abia șoptind și, când s-a uitat la el, Dirk a văzut că ochii bătrânului erau plini de lacrimi pe care și le-a șters însă cu repeziciune. Chiar nu e treaba mea să intervin...

Richard a venit în fugă spre ei, gâfâind.

– Aia era o pasăre dodo? a exclamat.

– Da, i-a răspuns Reg, una dintre cele trei care au mai rămas. Suntem în anul 1676. În patru ani vor fi dispărut cu totul și pe urmă n-o să le mai vadă nimeni vreodată. Hai să mergem!

În spatele ușii închise de la casa scărilor aflate în colțul curții vechi a Colegiului St Cedd, unde numai cu o milisecundă mai devreme se văzuse o luminiță când se deschisese ușa interioară, s-a zărit din nou o luminiță când ușa interioară s-a redeschis.

Înaintând prin seara întunecată, Michael Wenton-Weakes s-a uitat la geamurile de la colț. Dacă luminița ar fi fost vizibilă, s-ar fi confundat oricum cu lumina focului ce dansa aproape stins în geamuri.

Silueta masivă s-a uitat în sus, la bezna cerului, căutând ceva ce știa că e acolo deși nu avea nicio șansă să vadă acel ceva nici măcar într-o noapte senină, cum nu era deloc cea de acum. Orbitalele Pământului erau atât de încărcate cu gunoaie și resturi, încât un obiect în plus pe lângă ele, chiar și unul așa mare, ar fi trecut mereu neobservat. Și așa și trecuse, însă influența sa devenise sesizabilă din când în când. Din când în când. Când fuseseră valurile puternice. De 200 de ani nu mai fuseseră atât de puternice ca acum.

Și totul era în sfârșit la locul lui. Fusese găsit cărăușul perfect.

Cărăușul perfect pășea hotărât prin curte.

Profesorul părise alegerea perfectă la început, dar tentativa se sfârșise cu frustrare, furie și apoi cu inspirație! Să aducă un Călugăr pe Pământ! Erau proiectați să creadă orice, să fie complet maleabili. Putea fi făcut să preia sarcina cu cea mai mare ușurință.

Din păcate și asta fusese o fundătură. Era foarte ușor să-l faci să creadă ceva. Să-l faci să continue să creadă același lucru mai mult de cinci minute se dovedise mai imposibil decât să-l faci pe profesor să facă ceea ce fundamental ar fi vrut să facă, dar se înfrâna.

Pe urmă încă o ratare și apoi a găsit căraușul perfect.

Căraușul perfect deja dovedise că n-avea nicio problemă să facă tot ce trebuia să facă.

Jilavă, prinsă-n ceață, luna se lupta într-un colț al cerului să răsară. La fereastră s-a mișcat o umbră.

Dirk urmărea luna de la fereastra care dădea spre curtea veche.

– N-o să așteptăm mult.

– Ce să așteptăm? l-a întrebat Richard.

Dirk s-a întors spre el.

– Să așteptăm fantoma să se întoarcă la noi. Profesore... i-a spus lui Reg, care stătea neliniștit lângă foc. Ai cumva coniac, țigări franțuzești sau rozarii în apartamentul tău?

– Nu, a spus Reg.

– Atunci o să mă frământ fără vreo alinare, a spus Dirk și a continuat să se uite pe geam.

– Încă nu m-ai convins că nu e și o altă explicație în afară de... de fantome... a spus Richard.

– Așa cum ai vrut să vezi o mașină a timpului în funcțiune înainte să accepți că există, i-a răspuns Dirk. Richard, te felicit pentru scepticismul tău, dar și mintea sceptică trebuie să fie pregătită să accepte inacceptabilul când nu există alternativă. Dacă arată ca o rață și măcăne ca o rață, trebuie să considerăm posibilitatea că avem de-a face cu o pasăre acvatică mică din familia Anatidae.

– Și atunci ce e o fantomă?

– Cred că o fantomă... e cineva care a murit violent sau subit și a lăsat afaceri neterminate, a spus Dirk. Și nu se poate odihni până nu le termină, până nu le pune în ordine.

S-a întors să se uite iar la ei.

– Și iată de ce o mașină a timpului ar fascina atât de mult o fantomă odată ce ar afla de existența ei. O mașină a timpului îi furnizează mijloacele să repare ceea ce crede fantoma că a fost greșit în trecut. Și să se elibereze. Și iată de ce o să se întoarcă. A încercat mai întâi să intre în Reg, dar el s-a opus. Pe urmă a fost incidentul cu scamatoria, pudra pentru față și calul din baie, pe acesta din urmă... nu-l înțeleg nici eu, deși intenționez s-o fac chiar dacă mă omoară. Și ai apărut tu, Richard, pe scenă. Fantoma îl lasă pe Reg și se concentrează pe tine. Aproape imediat se întâmplă ceva neobișnuit, dar semnificativ. Faci ceva ce mai apoi ți-ai dori să nu fi făcut. Mă refer, desigur, la mesajul pe care i l-ai lăsat lui Susan pe robot. Fantoma prinde oportunitatea și încearcă să te determine să repari ce-ai greșit. Să te duci în trecut și să schimbi mesajul. Doar ca să vadă dacă o

faci. Să vadă dacă e în caracterul tău. Dacă ar fi fost în caracterul tău, acum ai fi fost cu totul sub controlul ei. Dar în ultima secundă, natura ta s-a revoltat. Și fantoma te abandonează și caută pe altcineva. Cât timp o fi făcut asta? Nu știu. Acum vezi sensul? Recunoști adevărul spuselor mele?

Richard i-a răspuns, rece:

– Da. Cred că ai absolută dreptate.

– Și în ce moment te-a lăsat fantoma?

Richard a înghițit în sec.

– Când a plecat din cameră Michael Wenton-Weakes.

– Mă întreb, a spus Dirk liniștit, ce posibilități o fi văzut fantoma în el. Mă întreb dacă acum a găsit ce căuta. Cred că n-o să așteptăm mult ca să aflăm.

S-a auzit un ciocănit în ușă și în prag a apărut Michael Wenton-Weakes. A spus, simplu:

– Te rog, am nevoie de ajutorul tău.

Reg și Richard s-au uitat la Dirk și apoi la Michael.

– Te deranjează dacă pun și eu asta pe undeva? a întrebat Michael. E cam grea. E plină cu echipament pentru scufundări.

– Aha, înțeleg, a spus Susan. Bine, mulțumesc, Nicola, o să încerc digitația aia. Sunt sigur că a pus Mi bemol acolo numai ca să enerveze oamenii. Da, am muncit la asta toată după-amiaza. Unele șaisprezecimi din a doua parte sunt absolut criminale. Da, m-a ajutat să mă gândesc la altceva. Nu, nicio veste nouă. E așa de ireal și de oribil totul. Nu vreau nici măcar...dar mai bine te sun mai târziu să văd cum te simți. Știu, da, niciodată nu știi ce-i mai rău, boala, antibioticele sau manierele doctorului. Ai grijă de tine sau pune-l pe Simon să aibă. Zi-i să-ți aducă limonadă fierbinte, cât mai multă. OK. Bun, vorbim mai târziu. Stai la cald. Pa.

A închis telefonul și s-a întors la violoncelul ei. Abia începuse să reconsidere enervanta problemă cu Mi bemol, când a sunat iar telefonul. Îl lăsa scos din furcă în după-amiezile când făcea exerciții, dar acum, după ce vorbise, îl pusese la loc.

Oftând, a sprijinit violoncelul, a pus jos arcușul și a răspuns:

– Alo?

Nu s-a auzit nimic, numai șuieratul îndepărtat al vântului. A trântit nervoasă receptorul.

A așteptat câteva secunde și tocmai se pregătea să-l scoată din furcă, când și-a dat seama că poate are nevoie Richard de ea.

A ezitat.

Și-a dat seama că n-avea mesageria pornită, de obicei o pornea pentru Gordon, dar în ultimele ore nu vruse să-și amintească de el.

Totuși, a pornit-o, a dat volumul la minim și s-a întors iar la Mi bemolul pe care-l pusese Mozart acolo numai ca să enerveze violonceliștii.

În bezna din birourile Agenției de Investigații Holistice, Gordon Way a pus, neîndemânatic, telefonul în furcă și s-a lăsat pe scaun deznădăjduit. Nici nu s-a oprit pe scaun, s-a lăsat să se ducă de tot până jos pe podea.

Domnișoara Pearce o ștersese din birou de când începuse telefonul să funcționeze neatins de nimeni, i se epuizase răbdarea pentru astfel de lucruri și de atunci Gordon avusese biroul numai pentru el. Dar încercările lui de a contacta pe cineva eșuaseră complet.

Sau, mai degrabă, eșuaseră încercările lui de a o contacta pe Susan, singurele care contau. Cu Susan vorbise în momentul morții și cumva știa că trebuie să vorbească iar. Dar își lăsase telefonul deconectat toată după-amiaza și, chiar și când îi răspunsese, nu-l auzise.

S-a dat bătut. S-a ridicat de pe podea și a alunecat prin perete în jos spre străzile ce se întunecau. A rătăcit o vreme, s-a dus la o plimbare pe apele canalului, un truc care l-a plictisit foarte repede, și s-a întors pe străzi.

Casele cu lumină și viață îl supărau cel mai mult, păreau să primească cu brațele deschise pe oricine, în afară de el. Se întreba dacă ar fi vreo problemă să intre în una dintre ele și să se uite la televizor în acea seară. Ar încerca să fie discret.

Sau la un cinematograf.

Ar fi mai bine, la cinema s-ar duce.

A intrat cu pași mai vioi, deși la fel de inconsistenți, pe Noel Road. Noel Road – de ce-i suna cunoscut? Simțea că făcuse recent o afacere cu cineva în Noel Road. Dar cu cine?

Gândurile i-au fost întrerupte de un urlet de groază. S-a oprit. După câteva secunde, o ușă s-a dat la o parte și a ieșit țipând o femeie cu ochi holbați.

Richard nu-l plăcuse niciodată pe Michael Wenton-Weakes și-l plăcea și mai puțin cu o fantomă în el. Nu știa de ce, n-avea nimic personal cu fantomele, nu credea că o persoană trebuie judecată negativ doar pentru că e moartă, dar nu-i plăcea.

Oricum, era greu să nu-ți fie un pic milă de el.

Michael stătea abandonat pe un taburet, cu cotul sprijinit pe masa mare și capul sprijinit pe degete. Arăta bolnav și hărțuit. Arăta profund obosit. Arăta jalnic. Avusese o poveste zbuciumată, care se concluzionase cu încercarea de a-i poseda mai întâi pe Reg și apoi pe Richard.

– Aveai dreptate, perfectă dreptate.

Ultima vorbă a fost pentru Dirk, care s-a strâmbat ca și cum și-ar fi reprimat o explozie de triumf, a nu știu câta într-o singură zi.

Vocea era a lui Michael și totuși nu era a lui. Ce timbru o fi căpătând o voce într-un miliard de ani de groază și izolare? Ei bine, acea voce căpătase timbrul cu pricina și provoca în cei ce-o auzeau un fior amețitor, asemănător celui ce strânge ca-ntr-un clește inima și stomacul cuiva aflat pe-o stâncă în miez de noapte.

Și-a întors privirea spre Reg și spre Richard, iar ochii lui provocau milă și teroare deopotrivă. Richard s-a uitat în altă parte.

– Vă sunt dator amândurora cu niște scuze, a spus fantoma din Michael, pe care vi le ofer din adâncul inimii și sper că, odată ce o să înțelegeți situația mea disperată și speranța pe care mi-o dă această mașină, o să înțelegeți și de ce am acționat cum am acționat și poate o să vă lase inima să mă iertați. Și să mă ajutați. Vă implor.

– Dă-i omului un whisky! a spus Dirk țăfnos.

– N-avem whisky, a zis Reg. Ăăă, vrei vin? Am o sticlă, două, de Margaux. E foarte bun. Ar trebui lăsat la temperatura camerei cam o oră, dar pot să o fac, nu-i o problemă...

– O să mă ajuți? l-a întrerupt fantoma.

Reg s-a grăbit să aducă vin și pahare.

– De ce-ai luat în posesie trupul acestui om? l-a întrebat Dirk.

– Am nevoie de o voce cu care să vorbesc și de un trup cu care să acționez. N-o să pățească nimic, nimic rău...

– Să te întreb încă o dată. De ce ai luat în posesie trupul acestui om? a insistat Dirk.

Fantoma a făcut să se crispeze trupul lui Michael.

– Era dornic. Acești doi domni au rezistat să fie... hipnotizați, să zicem, analogia ta e corectă. Dar asta? Cred că sinele lui e la pământ și a fost pur și simplu un abandon. Îi sunt foarte recunoscător și n-o să-i fac nimic rău.

– Sinele lui, e la pământ... a repetat Dirk gânditor.

– Cred că-i adevărat, i-a spus încet Richard lui Dirk. Azi-noapte părea foarte deprimat. Singurul lucru important pentru el i-a fost luat pentru că... na, nu era prea priceput. Deși e un om mândru, cred că a fost foarte receptiv la ideea de a fi dorit, util la ceva.

– Hmmm! a spus Dirk și a repetat.

A spus-o și a treia oară, dar cu mai mult sentiment. Pe urmă s-a răsucit și a zbierat la cel de pe taburet.

– Michael Wenton-Weakes!

Capul lui Michael s-a dat pe spate și a clipit.

– Da? a spus, cu vocea lui normală lugubră. Ochii îl urmăreau pe Dirk în timp ce se mișca.

– Mă auzi? l-a întrebat Dirk. Și poți să răspunzi în numele tău?

– O, da, a spus Michael. Cu siguranță.

– Această... ființă, acest spirit. Știi că e în tine? Îi accepți prezența? Ești de acord cu ce vrea să te pună să faci?

– Într-adevăr, am fost mișcat de povestea lui și vreau să-l ajut. De fapt, cred că ar fi corect din partea mea să-l ajut.

– Bine, a spus Dirk și a pocnit din degete. Poți să pleci.

Capul lui Michael s-a lăsat deodată în față și după o secundă, două, s-a ridicat încet iar, ca și cum ar fi fost umflat pe dinăuntru cu o pompă.

Fantoma își relua posesia.

Dirk a luat un scaun, l-a întors și s-a așezat în fața lui Michael, privind scrutător la fantoma din ochii lui.

– Încă o dată, i-a zis. Mai spune-mi o dată. Un raport scurt scurtuț.

Trupul lui Michael s-a tensionat puțin. S-a întins după brațul lui Dirk.

– Nu mă atinge! s-a răstit Dirk. Doar zi-mi faptele. Cu prima ocazie când mai încerci să-mi stârnești mizericordia, te înțep în ochi. În ochii de împrumut. Așa că lasă la o parte toate alea care sunau ca, ăăă...

– Coleridge, a spus Richard deodată. Sunau exact ca la Coleridge. Ca în *Balada bătrânului marinar*. Cel puțin unele părți.

Dirk s-a încruntat.

- Coleridge?
- Am încercat să-i spun povestea mea, a recunoscut fantoma. Am...
- Scuze, a zis Dirk, îmi cer mii de scuze, n-am mai interogată niciodată o fantomă veche de patru miliarde de ani. Vorbiți de Samuel Taylor? Vrei să zici că i-ai spus povestea ta lui Samuel Taylor Coleridge?
- Am reușit să intru în mintea lui... în anumite momente. Când era într-o stare sugestionabilă.
- Când lua laudanum? a întrebat Richard.
- Corect! Era mai relaxat.
- Mie-mi zici? a spus Reg, râzând. L-am întâlnit și eu când era extraordinar de relaxat. Mă duc să fac niște cafea.
- A dispărut în bucătărie, de unde se auzea că râde singur.
- E o altă lume, a mormăit Richard, s-a așezat și a clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.
- Dar din nefericire, când era în posesie totală de sine, eu, ca să zic așa, nu eram, a spus fantoma. Așa că am eșuat și cu el. Și ce-a scris era foarte trunchiat.
- De discutat, și-a zis Richard, ridicând din sprâncene.
- Professore! a strigat Dirk. Poate sună absurd ce te întreb, dar a încercat Coleridge vreodată să... ăăă... să folosească mașina timpului? Simte-te liber să răspunzi cum vrei.
- Da, păi, să știi, a spus Reg, băgându-și capul în cameră, s-a uitat pe aici într-o zi, dar cred că era prea relaxat să mai și facă ceva.
- Înțeleg, a spus Dirk, apoi s-a întors spre Michael: Dar de ce ți-a luat atât de mult să găsești pe cineva?
- Am perioade lungi când sunt foarte slăbit, aproape total inexistent și incapabil să influențez orice. Și înainte să fie mașina timpului aici nu aveam nicio speranță...
- Poate că forma de existență a fantomelor este asemănătoare cu cea a undelor, a sugerat Richard, ca modele de interferență între actual și potențial. Ar fi astfel vârfuri și curbe neregulate, ca într-o formă muzicală.
- Fantoma i-a întors privirea lui Michael spre Richard.
- Tu... tu ai scris articolul ăla...
- Păi, da...
- M-a mișcat profund, a spus fantoma cu nostalgie, ceea ce părea s-o fi surprins la fel de mult ca pe ascultătorii ei.
- A, înțeleg, a spus Richard. Păi, mulțumesc. Nu-ți plăcuse la fel de mult data trecută când l-ai menționat. Știu că nu erai chiar tu însuși...
- Richard s-a lăsat pe spate, încruntându-se.
- Așa, a spus Dirk, ca să ne întoarcem la început...

Fantoma i-a tras răsuflarea lui Michael și a luat-o de la capăt.

– Eram pe o navă..., a spus.

– O navă spațială.

– Da. Din Salaxala, o lume... foarte departe de aici. Un loc în care domnesc violența și belelele. Aproximativ o sută dintre noi ne-am hotărât, așa cum făceau și alții frecvent, să ne găsim o lume nouă. Nicio planetă din acest sistem nu era potrivită scopurilor noastre, dar ne-am oprit aici ca să facem plinul cu minerale necesare. Din păcate, nava noastră de cercetare s-a stricat când cobora în atmosferă. S-a stricat rău, dar nu ireparabil. Eu eram inginerul și aveam sarcina s-o repar și să ne întoarcem la nava-mamă. Acum, ca să înțelegeți ce s-a întâmplat mai departe, trebuie să înțelegeți ceva din natura unei societăți foarte automatizate. Nu e nicio sarcină ce nu poate fi dusă la capăt mai ușor cu ajutorul computerizării avansate. Și erau niște probleme specifice, asociate unei călătorii cu un scop ca al nostru...

– Adică? a întrebat Dirk tăios.

Fantoma din Michael a clipit, ca și cum răspunsul era evident.

– Păi, să găsim o lume nouă și mai bună, pe care să trăim veșnic în pace și armonie, bineînțeles.

Dirk și-a înălțat sprâncenele.

– A, asta, a spus. Ați gândit-o cu mare grijă, presupun.

– A fost gândită pentru noi. Aveam niște dispozitive specializate ca să ne ajute să nu renunțăm, chiar și când lucrurile deveneau dificile. Funcționau bine în general, dar cred că ne-am bazat prea mult pe ele.

– Și ce naiba erau? a întrebat Dirk.

– Probabil că îți e greu să înțelegi ce liniștitoare erau. Și de aceea am făcut greșeala fatală. Și când am vrut să știu dacă e OK să decolez, nu am vrut să știu că *nu* ar putea să fie OK. Voiam doar să mă reasigur că *e*. Așa că, în loc să mă duc eu să verific, l-am trimis pe unul dintre Călugării Electrici.

Placa de alamă de pe ușa roșie din Peckender strălucea atinsă de lumina galbenă a unui stâlp de iluminat. S-a aprins și mai tare o clipă, când a reflectat luminile agresive ale unei mașini de poliție.

S-a opacizat puțin când o fantomă străvezie a trecut prin ea. Și era o opacitate agitată, pentru că fantoma tremura de agitație.

Fantoma lui Gordon Way s-a oprit în holul întunecat. Avea nevoie de ceva pe care să se sprijine și nu găsea nimic. A încercat să se adune, dar nu era nimic de adunat. S-a îngrețoșat de ceea ce tocmai văzuse, însă n-avea bineînțeles nimic în stomac. A urcat scările pe jumătate împiedicându-se, pe jumătate înotând, ca un înecat care încearcă să se prindă de apă.

S-a clătinat prin zid, prin birou, prin ușă și a încercat să se oprească în fața biroului lui Dirk.

Dacă ar fi intrat cineva în birou câteva minute mai târziu – poate un om de serviciu de noapte, dacă Dirk Gently ar fi angajat unul, numai că nu angaja, știind că vor să fie plătiți, iar el nu voia să-i plătească, sau un spărgător, poate, dacă ar fi fost în birou ceva de furat, dar nu era – ar fi văzut următoarea scenă și ar fi fost uimit.

Receptorul telefonului roșu, mare, de pe birou, s-a clătinat deodată și a sărit. S-a auzit tonul. Apoi, unul câte unul, șapte dintre butoanele mari s-au apăsate și au revenit la loc, iar după o pauză foarte lungă pe care ți-o acordă sistemul britanic de telefonie ca să ai timp să-ți aduni gândurile și să uiți pe cine suni, la celălalt capăt s-a auzit un țârâit prelung.

După câteva țârâituri prelungi, s-a auzit un clic, un fâșâit și un sunet ca și cum o mașinărie și-ar fi tras sufletul. Și apoi o voce:

– Bună, sunt Susan! Nu pot să vin la telefon chiar acum, pentru că încerc să rezolv un Mi bemol, dar dacă vrei să-ți lași numele...

– Așadar, la spusele unui... nici nu pot să pronunț aceste două cuvinte... Călugăr Electric, ai încercat să-ți lansezi nava și, spre surprinderea ta, a explodat, a spus Dirk cu dispreț. De când...?

– De când am fost singur pe această planetă, a răspuns fantoma, cu abjecție. Singur și știind ce le-am făcut camarazilor mei de pe navă. Singur de tot...

– Da, sari peste asta, ți-am mai zis, i-a tăiat-o Dirk, furios. Și nava principală? Presupun că a mers mai departe și și-a continuat

căutarea...

– Nu.

– Și atunci ce s-a întâmplat cu ea?

– Nimic. E încă acolo.

– Încă *acolo*?

Dirk a sărit în picioare și a început să facă pași prin cameră, încruntat.

– Da, a spus Michael și capul i-a căzut un pic, dar l-a ridicat și s-a uitat la Reg și la Richard, cerșindu-le mila. Toți eram pe nava cercetașă. La început, am crezut că sunt bântuit de fantomele celorlalți, dar era numai imaginația mea. Timp de milioane de ani și pe urmă miliarde, am umblat prin noroaie singur. E imposibil pentru voi să concepeți măcar o fracțiune din tortura unei astfel de eternități. Și apoi, de curând, a apărut viața pe planetă. Viața. Vegetație, creaturi în mare și, în cele din urmă, voi. Viață inteligentă. Apelez la voi să mă eliberați de chinul îndurat.

Capul lui Michael i-a căzut pe piept pentru câteva secunde. După care s-a ridicat încet, bălăngănindu-se, și s-a uitat iar la ei, cu un foc mai întunecat în ochi.

– Duceți-mă înapoi. Vă implor, duceți-mă înapoi la navă. Lăsați-mă să repar ce am făcut. O vorbă de la mine și se repară, o pun în funcțiune, se întoarce la nava-mamă, ne vedem de drum, chinul meu o să se sfârșească și nici n-o să vă mai fiu o povară. Vă implor.

A urmat o tăcere scurtă și rugămintea lui a rămas suspendată.

– Dar nu se poate, nu? a spus Richard. Dacă o facem, toate astea nu se vor mai fi întâmplat. N-am genera diverse paradoxuri?

Reg, care fusese până atunci adâncit în gânduri, și-a revenit.

– Nu mai rele decât multe care sunt deja. Dacă universul s-ar fi sfârșit de fiecare dată când ar fi fost vreo incertitudine legată de ce s-a întâmplat, n-ar fi trecut de prima picosecundă. Și multe universuri nu trec. E ca un corp uman. Câteva răni și vânătăi nu-i dăunează. Nici măcar chirurgia serioasă, dacă e făcută cum trebuie. Paradoxurile sunt doar cicatricile. Timpul și spațiul se repară în jurul lor și oamenii își amintesc o versiune a evenimentelor cu tot atâta sens cât vor ei să aibă. Asta nu înseamnă că dacă ești implicat într-un paradox n-o să ți se pară bizare unele lucruri, dar, dacă ai trecut prin viață și nu ți s-a întâmplat deja, nu știu în ce univers ai trăit, însă cu siguranță nu în asta.

– Păi, atunci de ce erai așa hotărât să nu faci nimic ca să salvezi pasărea dodo? l-a întrebat Richard.

Reg a oftat.

– Nu înțelegi. Pasărea dodo n-ar fi murit dacă n-aș fi încercat cu atâta hotărâre să salvez coelcanthul.

– Coelcanthul? Peștele preistoric? Dar cum ar putea să se afecteze reciproc?

– Aha! În sfârșit o întrebare. Complexitățile cauzei și efectului sfidează analiza. Continuumul spațiu–timp nu e numai ca un trup de om, e și ca o fâșie de tapet prost lipită. Apeși pe o bulă undeva, apare alta altundeva. Nu mai sunt păsări dodo din cauza intervenției mele. În cele din urmă, mi-am impus regula fiindcă nu mai suportam. Singurul lucru care e rănit când încerci să schimbi timpul ești tu însuși.

A zâmbit amar și s-a uitat în altă parte. Pe urmă a adăugat, după un moment de reflecție:

– Nu, se poate face. Sunt cinic doar pentru că a mers prost de atâtea ori. Povestea bietului de el e una demnă de milă și n-ar fi rău să-i sfârșim calvarul. S-a întâmplat foarte, foarte demult, pe o planetă moartă. Dacă o facem, o să ne amintim individual ce ni s-a întâmplat. Păcat că restul lumii n-o să prea fie de acord. N-ar fi deloc prima dată.

Capul lui Michael s-a înclinat.

– Ești foarte tăcut, Dirk, a spus Richard.

Dirk s-a uitat furios la el.

– Vreau să văd nava.

Receptorul roșu a alunecat prin beznă peste birou. Dacă ar fi fost cineva acolo să-l vadă, ar fi putut să discearnă și o formă care-l mișca.

A strălucit slab, mai slab decât ar străluci acele unui ceas luminat. Părea mai degrabă că beznă din jur s-a întunecat mai tare și forma fantomatică stătea în ea ca un țesut cicatrizat sub suprafața nopții.

Gordon s-a mai luptat o ultimă dată cu receptorul recalcitrant. L-a prins bine și l-a lăsat să cadă în furcă. Convorbirea s-a deconectat. În același moment, după ce și-a terminat ultima convorbire, fantoma lui Gordon Way s-a prăbușit la podea și a dispărut.

Se rotea încet în umbra Pământului, un gunoi printre celelalte gunoaie ce pluteau pentru totdeauna pe orbită, o formă neagră mai mare și mai regulată decât restul. Și mult, mult mai veche.

Absorbise timp de patru miliarde de ani informații din lumea de dedesubt, le scanase, le analizase, le procesase. Uneori, trimitea informații înapoi, când credea că ar putea fi de ajutor, când credea că ar putea fi receptate. Dar, altfel, privea, asculta, înregistra. Nu-i scăpa atenției nimic, nici creșterea unui val, nici bătaia unei inimi.

Nimic nu se schimbase înăuntru de patru miliarde de ani, în afară de aer, care încă circula, și firele de praf din aer, ce dansau și dansau și dansau... și dansau.

Acum apăruse o mică tulburare. În liniște, discretă, ca o picătură de rouă pe o frunză, a apărut o ușă în peretele cenușiu și neschimbat de patru miliarde de ani. O ușă obișnuită, cu o clanță mică de alamă.

Și acest eveniment tăcut a fost incorporat în fluxul continuu de informații procesate continuu de navă. Nu numai apariția ușii, dar și a celor de după ușă, cum arătau, cum se mișcau, cum se simțeau. Procesate, înregistrate, transformate.

După câteva clipe, ușa s-a deschis.

În spatele ei era o cameră diferită de cele ale navei. Una cu podele de lemn, tapiserie uzată, o cameră în care dansa un foc. Și în timp ce dansa, informațiile despre el dansau în computerele navei și firele de praf din aer dansau odată cu ele.

În ușă stătea o siluetă masivă, lugubră, cu o lumină stranie dansându-i în ochi. A pășit pragul navei și chipul i-a fost deodată scăldat de un calm la care tânjise de ere, dar nu crezuse c-o să-l mai trăiască vreodată.

După el a venit un bărbat mai mic, mai în vârstă, cu păr alb și rebel. S-a oprit și a clipit mirat de trecerea din camera lui direct în incinta navei. Un al treilea l-a urmat, un tip nerăbdător și încordat, cu o haină mare de piele fluturând pe el. Și el s-a oprit și a fost uimit de ceva ce nu înțelegea. Cu un aer de confuzie adâncă pe față, a mers înainte, uitându-se în jur la pereții gri și prăfuiți ai navei antice.

Ultimul a intrat un bărbat înalt și slab. S-a aplecat când a ieșit pe ușă și s-a oprit brusc, ca și cum s-ar fi ciocnit de un zid.

Și chiar intrase într-un fel de zid.

A rămas ca în transă. Dacă s-ar fi uitat cineva la expresia lui în acel moment, i-ar fi fost limpede că tocmai i se întâmpla cel mai marcant eveniment al întregii sale existențe.

A început să se miște ciudat, de parcă înota cu încetinitorul. Fiecare mișcare minusculă a capului părea să-i aducă pe chip valuri noi de uimire. I s-au umezit ochii de lacrimi și i s-a tăiat respirația.

Dirk s-a întors să-l privească, să-i spună să vină mai repede.

– Ce se întâmplă? a strigat peste tot zgomotul.

– Muzica... a șoptit Richard.

Aerul era plin de muzică. Atât de plin, încât parcă nimic altceva nu-și mai găsea loc în încăpere. Și fiecare particulă de aer avea muzica ei, astfel încât, de fiecare dată când își mișca oricât de puțin capul, auzea o muzică nouă, diferită, deși acea muzică nouă și diferită se potrivea perfect cu cea de lângă ea, din aer.

Modulațiile de la una la alta erau făcute perfect – salturi extraordinare spre alte game create fără efort numai de mișcarea capului. Teme noi, melodii noi, toate proporționate perfect, se țeseau instant în pânza continuă. Mișcări uriașe, lente, tăiate de dansuri rapide, fugi scânteietoare ce dansau peste dansuri, melodii lungi, complicate, ale căror finaluri erau atât de asemănătoare cu începuturile, că se răsuceau și se înghițeau pe sine, se desfășurau, se răsturnau și se duceau repede spre altă melodie dansantă din altă parte a navei.

Richard se clătina și s-a sprijinit de un perete.

Dirk s-a grăbit să-l prindă.

– Haide, ce-i cu tine? i-a spus el grăbit. Nu suporti muzica? E cam tare, nu? Dar hai, revino-ți! E ceva aici ce încă nu înțeleg. Ceva nu-i în regulă. Hai...

L-a tras pe Richard după el și apoi a trebuit să-l sprijine, mintea lui Richard se scufunda tot mai mult sub greutatea muzicii. Viziunile create de milioanele de fire de muzică erau o zăpăceală de haosuri, dar fiecare haos se potrivea cu haosul dinainte și cu următorul haos, până când a devenit totul o sferă vastă, explozivă, de armonie și i-a crescut în minte mai repede decât ar putea duce orice minte.

Apoi totul s-a simplificat.

În cap îi dansa o singură melodie și toată atenția i s-a îndreptat asupra ei. Era o melodie care fermentase în torentul magic, îi dăduse formă și trăia în el în ansamblu, dar și în părți minuscule, îi era esență. Sărea și vibra, întâi un cântec rapid, pe urmă lent, pe urmă iar dănțuitor, dar mai împiedicat, prins parcă în vârtejuri de confuzie și îndoială și revelând pe urmă că vârtejurile fuseseră doar primele încrețituri ale unui val nou de energie țâșnind vesel de dedesubt.

Richard a căzut lent într-un leșin.

Stătea nemișcat.

Se simțea ca un burete vechi înmuiat în parafină și lăsat să se usuce la soare.

Se simțea ca trupul unui cal bătrân, înfierbântat în soare. Visa petrol, subțire și mirositor, visa mări negre umflate. Era pe o plajă albă, beat de pești, stupefiat de nisip, albit, somnolent, izbit de lumină, scufundându-se, estimând densitatea norilor de vapori dintr-o nebuloasă îndepărtată, învârtindu-se cu o încântare mută. Era o pompă care scuipă apă proaspătă primăvara, țâșnind spre un maldăr de iarbă proaspăt cosită, parfumată. Sunete aproape neuzite ardeau ca într-un vis îndepărtat.

Alerga și cădea. Luminile unui golf s-au rotit în noapte. Marea, ca un spirit întunecat, plesnea infinitezimal nisipul, lucind, inconștientă. Unde era mai adâncă și mai rece s-a scufundat ușor și marea grea i s-a umflat ca petrolul în jurul urechilor și l-a trezit numai un țârâit de la distanță, precum cel al soneriei unui telefon.

Știa că ascultase însăși muzica vieții. Muzica luminii dansând pe apele ridate de vânt și marea, muzica vieții ce se mișca prin apă, a vieții ce se muta pe pământ, încălzită de lumină.

A rămas nemișcat în continuare. A fost în continuare trezit de țârâitul îndepărtat ca al unui telefon.

Treptat, a devenit conștient că țârâitul îndepărtat ca al soneriei unui telefon era un telefon.

S-a ridicat brusc.

Stătea pe un pat mic, cu cearșaful crâmpoțit, într-o cameră mică, dezordonată, cu pereții îmbrăcați în lemn. O recunoștea, dar nu-și amintea de unde. Era încărcată cu cărți și pantofi. A clipit și mintea i-a rămas la fel de goală.

Telefonul de lângă pat suna. A răspuns.

– Alo?

– Richard!

Era vocea lui Susan și era tulburată. A dat din cap, dar nu i-a venit nimic de spus.

– Alo? a zis iar.

– Richard, tu ești? *Unde ești?*

– Ăăă, stai puțin, să mă duc să văd.

A pus receptorul pe cearșafurile mototolite, de unde a continuat să spună ceva, s-a dat jos nesigur din pat, s-a clătinat spre ușă și a deschis-o.

A dat peste o baie. S-a uitat la ea suspicios. A recunoscut-o, dar simțea că lipsește ceva. O, da! Ar fi trebuit să fie un cal în ea. Sau, cel puțin, fusese un cal în ea când o văzuse ultima oară. A traversat baia și a ieșit pe cealaltă ușă. A coborât tremurând scările și a ajuns în camera principală a lui Reg.

A fost surprins de ce-a văzut când a intrat.

Furtunile de ieri și de alaltăieri și inundațiile de săptămâna trecută se domoliseră. Cerul era încă înțesat de nori de ploaie, dar în înserarea mohorâtă mai cădeau acum doar picături răzlețe, monotone și înțepătoare.

Vântul mătura câmpia întunecată, șerpua printre dealurile joase și izbea cu putere de-a lungul unei văi străjuite de o construcție, un fel de turn însingurat, înălțându-se ușor înclinat deasupra noroiului de coșmar.

Un ciot înnegrit, turnul părea o umflătură de magmă ieșită dintr-o gaură pestilențială a iadului și se înclina într-un unghi ciudat, ca și cum ar fi fost apăsător de ceva mai teribil decât greutatea sa considerabilă. Părea un lucru mort de multe ere.

Singura mișcare era cea a unui râu de noroi ce se târa pe fundul văii pe lângă turn. La vreo doi kilometri mai încolo, râul trecea printr-un defileu stâncos și dispărea în adânc.

Dar pe măsură ce seara se înnopta, devenea clar că turnul nu e cu totul lipsit de viață. În interiorul său clipea o lumină roșie.

Această scenă l-a surprins pe Richard când a văzut-o din pragul unei uși albe, plasate pe o parte a văii, la câteva sute de metri de turn.

– Nu pași afară! i-a spus Dirk și l-a prins de braț. Atmosfera e otrăvitoare. Nu-s sigur ce-i în ea, dar sunt convins că ți-ar putea curăța covoarele.

Dirk stătea în prag și se uita spre vale cu o neîncredere profundă.

– Unde suntem? l-a întrebat Richard.

– Bermuda. E puțin cam complicat.

– Mulțumesc, a spus Richard și a făcut câțiva pași amețiți înapoi în cameră.

– Scuză-mă, i-a spus lui Reg, care își făcea de lucru pe lângă Michael Wenton-Weakes, se asigura că echipamentul de scafandru pe care-l purta era închis cum trebuie, că masca era etanșă și regulatorul rezervei de aer merge bine.

– Scuze, pot să trec? Mulțumesc, a spus Richard.

A urcat scările, s-a dus înapoi în dormitorul lui Reg, s-a așezat tremurând pe marginea patului și a ridicat telefonul.

– Bermuda, a spus. E puțin cam complicat.

Jos, Reg tocmai terminase de turnat vaselină pe toate încheieturile costumului și pe părțile de piele expusă din jurul măștii și acum anunța că totul e gata.

Dirk s-a îndepărtat de ușă și stătea deoparte, ursuz.

– Atunci, drum bun! a spus. Mă spăl pe mâini de toată afacerea. Presupun că trebuie să așteptăm aici să trimiți carcasa, dacă mai contează.

S-a plimbat pe lângă canapea furios. Nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea nimic din toate astea. Nu-i plăcea în special că Reg știa mai multe despre spațiu–timp decât el. Îl înfură că nu știa de ce nu-i place.

– Dragul meu, i-a spus Reg pe un ton conciliator, gândește-te ce efort mic ni se cere ca să-l ajutăm pe bietul de el. Îmi pare rău că ți se pare un anticlimax după toate deducțiile tale extraordinare. Știu, simți că un gest banal de milă nu ți-e de ajuns, dar ar trebui să fii mai caritabil.

– Caritabil, ha! a spus Dirk. Îmi plătesc taxele, ce mai vrei?

S-a aruncat pe canapea, și-a trecut mâinile prin păr și s-a bosumflat.

Trupul posedat al lui Michael i-a strâns mâna lui Reg și i-a mulțumit. S-a dus țeapăn spre ușă, s-a întors și a făcut o reverență pentru amândoi.

Dirk și-a răsucit capul și s-a holbat la el. Ochii îi fulgerau din spatele ochelarilor, părul îi flutura sălbatic. Fantoma s-a uitat la Dirk și, pentru o clipă, a tremurat pe dinăuntru de neliniște. Un instinct superstițios a făcut-o să dea din mână. A mișcat mâna lui Michael în cerc, de trei ori și a mai spus un singur cuvânt:

– Pa!

S-a întors iar, s-a prins de tocurile ușii și a pășit convins în noroi și în vântul otrăvitor.

S-a oprit o clipă, să se asigure că pășește pe ceva solid, că e în echilibru și apoi, fără să se mai uite înapoi, s-a îndepărtat de ei, în afara domeniului creaturilor uleioase cu picioare, spre nava lui.

– Și adică aia ce mai însemna? a întrebat Dirk și a imitat nervos mișcarea triplă a mâinii lui Michael.

Richard a coborât pe scări bubuind treptele, a deschis ușa larg și a dat buzna în cameră, cu o privire de om nebun.

– Ross a fost omorât! a strigat.

– Cine dracu-i Ross? a strigat Dirk la el.

– Ross cum-îi-zice, a exclamat Richard, noul editor al *Fathom*.

– Ce-i *Fathom*? a strigat iar Dirk.

– Revista lui Michael, Dirk! Mai ții minte? Gordon l-a dat afară pe Michael de la revistă și l-a pus pe Ross ăsta s-o conducă. Michael îl ura. Michael l-a omorât noaptea trecută!

A făcut o pauză, gâfâind.

– Adică a fost omorât. Și Michael era singurul care avea motiv.
A fugit spre ușă, s-a uitat la silueta ce dispărea în întuneric și s-a întors spre ceilalți.

– Mai vine înapoi? a întrebat.

Dirk a sărit în picioare și a rămas nemișcat puțin, clipind.

– *Asta e, a zis. De aia era Michael subiectul perfect. După asta trebuia să mă uit. Lucrul pe care l-a făcut pus de fantomă, ca să-și stabilească dominația, ceea ce ar fi fost dispus, fundamental, să facă și să se potrivească cu scopul fantomei. O, Doamne! Crede că le-am luat locul și vrea să răstoarne situația. Crede că asta e lumea lor, nu a noastră. Aici aveau de gând să se stabilească și să-și ridice paradisul. Se leagă toate. Înțelegi ce-am făcut? i-a spus lui Reg. N-aș fi surprins să descopăr că accidentul pe care nefericitul tău încearcă să-l anuleze e chiar cel care a pornit viața pe planetă!*

Și-a întors brusc ochii de la Reg, care era palid și tremura, la Richard.

– Când ai auzit? l-a întrebat, perplex.

– Ăăă, chiar acum, la... la telefon. Sus.

– Poftim?

– Era Susan. Nu știu cum... a spus că a găsit un mesaj în telefon. Zicea că mesajul... era de la... a zis că era de la Gordon, dar cred că vorbea isteria din ea. Dirk, ce dracu' se întâmplă? Unde suntem?

– Suntem în trecut, acum patru miliarde de ani, a spus Reg cu o voce tremurândă. Te rog să nu mă întrebi cum de merge telefonul, deși suntem în cu totul altă parte în Univers decât în zona unde-i conectat, e ceva ce ar trebui să-i întrebi pe Brittish Telecom, dar...

– Să-i ia naiba și să-i ardă focul pe Brittish Telecom! a strigat Dirk, vorbele ieșindu-i ușor pe gură, fiindcă le mai zisese de multe ori.

A fugit la ușă și s-a uitat la silueta ștersă ce înainta prin noroi spre nava salaxalană. Era imposibil să mai fie ajunsă din urmă.

– Cam cât timp o să-i ia grasului ăluia delirant ca să ajungă la navă? a întrebat Dirk, calm. Pentru că atâta timp mai avem. Hai! Să ne așezăm. Să ne gândim. Avem două minute în care să ne decidem ce facem. După trei minute, bănuiesc că noi trei și tot ce-am cunoscut vreodată, inclusiv coelacanthul și pasărea dodo, dragă profesore, o să înceteze să fi existat vreodată.

S-a lăsat greoi pe canapea, s-a ridicat și a scos de sub el jacheta lui Michael. O carte i-a căzut dintr-un buzunar.

— **C**red că este un îngrozitor act de profanare, i-a zis Richard lui Reg pe când stăteau ascunși după un gard.

În noapte pluteau miresme de vară din grădina căsuței, iar briza ușoară aducea cu ea miros de mare dinspre Canalul Bristol.

În depărtare, o lună strălucitoare se reflecta jucăuș în valuri, iar la lumina ei puteai zări întinderea ținutului Exmoor, undeva la sud.

— Da, probabil că așa este, a oftat Reg. Dar mă tem că are dreptate, să știi, e ceva ce trebuie făcut. Este singura cale sigură. Toate aceste instrucțiuni se regăsesc limpede în ceea ce căutai tu cândva. Trebuie distrusă. Altfel fantoma va fi mereu prin preajmă, ba chiar dedublată. Bine, asta dacă nu dăm greș. Bietul de el! Totuși, cred că și-a făcut-o cu mâna lui.

Neliniștit, Richard a rupt câteva fire de iarbă, pe care apoi le-a răsucit între degete. Le-a ridicat și le-a privit în lumina lunii, întorcându-le în diverse poziții.

— O asemenea muzică... Nu sunt o persoană religioasă, dar, dacă aș fi, aș spune că este ca o privire pe furiș în mintea lui Dumnezeu. Sau poate că este într-adevăr, iar eu ar trebui să devin religios. Trebuie să țin cont de faptul că ei doar au creat instrumentul care să reproducă notele, dar nu și muzica propriu-zisă. Iar partitura este viața însăși. Și toată este acolo, sus.

A înălțat privirea spre cer și a început să recite aproape ca într-o transă:

„Cântul acestei fete dacă
L-aș reînvia în mine
Ar putea, cred, să mă facă
Să clădesc din muzici line
În văzduh acel altar
Însorit, cu bolți de sloi!“

— Hmmm! a mormăit Reg în barbă. Mă întreb dacă a sosit suficient de devreme.

— Ce-ai spus?

— A, nimic. Doar mă gândeam.

– Doamne Sfinte! Poate să vorbească, nu-i așa? E acolo deja de peste o oră. Oare ce se întâmplă?

S-a ridicat și s-a uitat peste gardul viu la căsuța scăldată sub razele de lună. În urmă cu o oră, Dirk pășise țănoș pe alee și ciocănisese la ușa de la intrare.

Când aceasta se deschisese, o siluetă nedeslușită cu un chip uluit apăruse în prag. Dirk își scosese pălăria lui caraghioasă și rostise cu voce tare:

– Domnul Samuel Coleridge? Tocmai treceam pe aici, în drum spre Porlock, și mă întrebam dacă vă pot deranja pentru un interviu. Este pentru un mic ziar de parohie. Vă promit că nu răpesc prea mult din timpul prețios, știu că sunteți foarte ocupat, un poet atât de faimos ca dumneavoastră, dar vă admir atât de mult opera și...

Restul nu se mai auzise, deoarece Dirk se și invitase înăuntru și închisese ușa după el.

– Scuză-mă o clipă, a zis Rag.

– Poftim? A, sigur, a răspuns Richard. Mă duc să văd ce se întâmplă.

Cât timp Reg s-a ascuns după un copac, Richard a împins porțița și tocmai se pregătea să pătrundă pe alee când a auzit voci apropiindu-se de ușa de la intrare. A țâșnit-o repede la adăpost exact în momentul în care ușa s-a deschis.

– Mulțumesc foarte mult, domnule Coleridge, a zis Dirk, făcând o reverență cu pălăria în mână. Mulțumesc pentru bunăvoința și generozitatea de a-mi acorda din timpul dumneavoastră, ceea ce pentru mine înseamnă enorm și sunt sigur că și pentru cititorii mei. Cu siguranță va ieși un articol minunat. Să stați liniștit, că vi-l voi trimite și dumneavoastră. Orice comentariu pe care îl veți avea va fi bine-venit, orice legat de stil, știți dumneavoastră, vreo sugestie, chestiuni de genul acesta. Ei bine, mulțumesc încă o dată pentru timpul acordat și sper din tot sufletul că nu v-am reținut de la ceva important.

Ușa s-a trântit cu zgomot în urma lui.

Dirk s-a întors, cu chipul radiind triumfător, și s-a grăbit spre Richard.

– Ei bine, i-am pus capăt, a zis el aplaudând. Cred că se va apuca să scrie, însă nu-și va mai aminti niciun cuvânt, cu siguranță. Dar unde este eminentul nostru profesor? A, iată-te! Doamne Dumnezeule, habar n-aveam că am stat atât de mult! Domnul Coleridge este un tip foarte jovial și deschis, sau cred că așa ar fi fost dacă i-aș fi dat ocazia să vorbească. Însă eram prea ocupat să fiu eu extrem de fascinant. Dar, Richard, să știi că am făcut cum mi-ai zis, l-am întrebat despre albatros și el m-a întrebat „care albatros?”. Și eu am spus că albatrosul nu are nicio importanță, nicio semnificație. Iar el m-a întrebat ce albatros nu

are nicio semnificație și eu am spus să dam uitării albatrosul, că nu contează, și el a admis asta – cineva se prezintă la ușa lui în toiul nopții și îi bate câmpii despre albatroși, iar el voia să știe de ce. Iar eu am spus să-l lăsăm naibii de albatros, iar el a zis că are ceva în minte și că parcă i-a venit o idee pentru poemul la care lucrează acum. Era mai bine, zicea el, decât să-l lovească un asteroid, ceea ce era totuși ceva greu de crezut. Și uite-așa...

După o pauză de respiro, Dirk a continuat:

– În altă ordine de idei, faptul că am salvat omenirea de la extincție mi-a făcut poftă de pizza. Ce ziceți?

Richard n-a răspuns nimic, în schimb îl privea uluit pe Reg.

– Ce te tulbură? l-a întrebat bătrânul.

– Ce truc bun! Puteam să jur că nu aveai barbă când te-ai ascuns după copac.

– Aaa! a exclamat Reg, trecând cu degetele peste firele din barba strufoasă de aproape opt centimetri. Da, neglijența asta!

– Ce ai mai pus la cale?

– Ei, câteva ajustări. O mică operație, știi tu. Nimic important.

Câteva minute mai târziu, când i-a grăbit pe ușa care apăruse în mod misterios pe peretele unui staul, Reg a aruncat o ultimă privire la cerul senin, exact la țanc cât să vadă acolo o flăcăruie care a dispărut instantaneu.

– Îmi pare rău, Richard, a rostit el în șoaptă și i-a urmat pe cei doi.

— **M**ulțumesc, nu, a spus Richard ferm, oricât m-ar tenta oportunitatea să-ți cumpăr o pizza și să mă uit la tine cum o mănânci, Dirk, vreau să mă duc direct acasă. Vreau să mă văd cu Susan. E posibil, Reg? Să mă duc direct la apartamentul meu? O să vin în Cambridge săptămâna viitoare și o să-mi recuperez mașina.

— Suntem deja acolo, i-a spus Reg. Pășește pur și simplu în fața ușii și o să fii acasă, la tine. Seara de vineri abia a început și ai tot weekendul înainte.

— Mulțumesc. Ăăă, Dirk, ne mai vedem, da? Îți datorez ceva? Că nu știu.

Dirk a dat din mână, distrat, ca și cum nu era momentul pentru astfel de discuții.

— O să te sune domnișoara Pearce în curând.

— Bine, OK, atunci ne vedem după ce mă odihnesc. A fost, ce să zic, neașteptat.

S-a dus la ușă și a deschis-o. Când a pășit, era la jumătatea scării din apartamentul său, în peretele în care se materializase ușa.

Se pregătea să urce scările, dar l-a oprit un gând. A pășit înapoi înăuntru și a închis ușa.

— Reg, am putea să facem un ocol mic? Cred că ar fi o mișcare bună să o scot diseară pe Susan la o cină, doar că restaurantul unde vreau să merg e cu rezervări din timp. Ai putea să mă duci cu trei săptămâni înapoi?

— Nimic mai ușor, a spus Reg și a făcut o mică ajustare a bilelor abacului. Gata, a zis, ne-am întors în timp cu trei săptămâni. Știi unde-i telefonul.

Richard a luat-o la fugă pe scara interioară spre dormitorul lui Reg și a sunat la L'esprit d'Escalier. Șeful de sală a fost încântat și entuziasmat să-i facă rezervare și i-a spus că abia așteaptă să se vadă peste trei săptămâni. Richard a coborât scările dând din cap a mirare.

— Am nevoie de o săptămână de realitate solidă. A ieșit cineva pe ușă acum, cine era?

— Tocmai ți-a livrat canapeaua, a spus Dirk. Tipul ne-a întrebat dacă am vrea să-i deschidem ușa ca să poată manevra canapeaua și i-am spus că da, cu mare plăcere.

După numai câteva minute, Richard urca scările spre apartamentul lui Susan. Când a ajuns la ușa ei, a fost fericit, cum era mereu, să audă tonurile grave ale violoncelului. A intrat încet și, pe când mergea spre ușa camerei ei pentru repetiții, a împietrit de uimire. Auzise mai devreme bucata muzicală pe care o cânta ea acum. Rapidă, apoi mai înceată, apoi iar dănțuitoare, dar mai împiedicat...

Era atât de uimit, încât ea s-a oprit din cântat imediat cum l-a văzut.

– Ce e? l-a întrebat, alarmată.

– De unde ai luat muzica aia? a întrebat Richard în șoaptă.

Ea a dat din umeri.

– Păi, de la magazinul de muzică, i-a răspuns, încurcată.

Nu era acidă, doar nu înțelesese întrebarea.

– Ce e?

– E dintr-o cantată pe care o voi interpreta peste două săptămâni. Bach, numărul șase.

– Cine a scris-o?

– Păi, cred că Bach. Dacă te gândești mai bine.

– Cine?

– Uită-te la buzele mele. Bach. B-A-C-H. Johann Sebastian. Ți-ai adus aminte?

– Nu. N-am auzit niciodată de el. Cine e? A mai scris și altceva?

Susan și-a pus jos arcușul, s-a ridicat și a venit la el.

– Ești bine? l-a întrebat.

– Păi, e greu de spus. Ce e...

A văzut un teanc de partituri într-un colț al camerei, cu același nume pe prima de sus. BACH. S-a năpustit la foi și a început să caute. Pe fiecare partitură, același nume – J.S. BACH. *Sonate pentru violoncel. Concertele Brandenburgice. Messa în Si minor.*

S-a uitat în sus la ea, derutat.

– Nu le-am mai văzut până acum, a spus.

– Richard, dragul meu, a spus ea și l-a atins pe obraz. Ce-i cu tine? E doar Bach.

– Dar nu înțelegi? a zis el și a scuturat partiturile. Nu le-am văzut niciodată!

– Păi, a zis ea cu gravitate simulată, poate dacă nu ți-ai pierde tot timpul cu muzica aia de computer...

El s-a uitat uluit la ea, s-a sprijinit încet de perete și a început să râdă isteric.

Luni după-amiază, Richard l-a sunat pe Reg.

– Reg! Ți merge telefonul. Felicitări!

– O, da, dragul meu. Ce plăcere să te aud! Da. Un tânăr foarte priceput a venit mai devreme și l-a reparat. Nu cred că o să se mai strice de acum înainte. Vești bune, nu crezi?

– Foarte bune. Deci te-ai întors cu bine.

– O, da, mulțumesc. Am avut parte de aventuri aici după ce te-am lăsat acasă. Mai ții minte calul? A reapărut cu stăpânul lui. Au avut o întâlnire nefericită cu poliția și voiau să fie duși și ei acasă. Foarte bine. Un tip cam periculos să fie lăsat liber pe aici. Bun! Tu ce mai faci?

– Reg... Muzica...

– A, da, m-am gândit că o să fii mulțumit. Mi-a dat ceva de muncă, să-ți zic drept. Am salvat numai o parte mică, mică, bineînțeles, dar chiar și așa am trișat. Era mai mult decât ar putea să facă un om într-o viață, însă nu cred că o să se preocupe cineva de asta prea serios.

– Reg, n-am putea să mai luăm?

– A, nu. Nava a plecat și în plus...

– Am putea să ne întoarcem în timp...

– Nu, ți-am spus. Au reparat telefonul și n-o să se mai strice.

– Și?

– Mașina timpului nu mai merge. S-a dus. Moartă ca o pasăre dodo. Cred că s-a cam terminat. Dar poate e mai bine, nu crezi?

Luni, doamna Sauskind a sunat la Agenția de Investigații Holistice Dirk Gently să se plângă de nota de plată.

– Nu înțeleg ce-i cu toate astea. E un nonsens total. Ce înseamnă?

– Draga mea doamnă Sauskind. Nici nu pot să-ți spun cât de mult așteptam să avem iar aceeași conversație. De unde să începem azi? Ce punct anume ai vrea să discutăm?

– Niciunul, mulțumesc, domnule Gently. Nu știu cine ești sau de ce crezi că mi-a dispărut pisica. Dragul Roderick a răposat în brațele mele acum doi ani și n-am nicio dorință să-l înlocuiesc.

– A, bine, doamnă Sauskind, dar ceea ce probabil nu reușești să apreciezi e că e un rezultat direct al eforturilor mele că... Dacă îmi permiți, pot să-ți explic despre interconectarea tuturor lucrurilor...

S-a oprit. Era fără sens. A pus telefonul încet în furcă.

– Domnișoară Pearce! a strigat. Te rog, fii bună și trimite-i dragii noastre doamne Sauskind o notă de plată nouă. Să scrii pe ea: SALVAREA RASEI UMANE DE LA DISPARIȚIE – GRATIS.

Și-a pus pălăria și și-a luat liber pentru restul zilei.

Note

- 1 - „Kubla Khan“ de Samuel Taylor Coleridge, traducere de Tudor Dorin.
- 2 - În orig., *to shoot off* – „a o șterge“, „a pleca“, dar și „a împușca“.
- 3 - *Dirk* – pumnal scoțian cu lama lungă și dreaptă (n. red.).

Table of Contents

Despre autor	2
I	9
II	11
III	14
IV	16
V	32
VI	36
VII	43
VIII	47
IX	57
X	61
XI	64
XII	67
XIII	73
XIV	75
XV	87
XVI	91
XVII	105
XVIII	108
XIX	114
XX	120
XXI	127
XXII	135
XXIII	136
XXIV	139
XXV	146
XXVI	153

XXVII	156
XXVIII	161
XXIX	165
XXX	170
XXXI	173
XXXII	177
XXXIII	180
XXXIV	184
XXXV	187
XXXVI	190
Note	193